

Andlegir Psalmar og Kvæde,

Sem sa Gudhrædde Kieñemann og Ypparlega Þiood-Skalld Saal. Sr.

Hallgrijmur Petursson

kvedid hefur; Og nu i Eitt eru samañtekner, til Gudrækilegrar Brwkunar og Froodleiks, þeim er nema vilia.

Seliast Jnbundnir 12. Fiskum.

Þrycktir a Hoolum i Hialltadal
Af Joon: Olafs syni.
1773.

Til Lesarans.

Allekunar og Natturunnar Gaafur, þvi yppar-legri þær eru i sialfum sier, og siidur af Dand-legum Monnum forskulldadar; til þess stærra At-hyglis, gudrækilegrar Medferdar og audmiwka-ra Packlætis vid Herra Natturunnar og alls goods Uppsprettu skulldbinda þær oss; Sien þær ei riettilega brwkadar, stefni þær ei til þess Tak-marks hvar fyrir vier erum skapadir, endurleystir og helgadir, kuña þær audvelldlega leida Meñ af-vega til Forsoomunar sinna Skylldu Verka, og verda jafnvel sem Sverd i Ods Manns Hendi. Þessar Guds Gaafur þar œ moot, þa Hræsnis-laus Guds Otti stioornar þeim, þa þær leidast, ladast og endurlijsigast af þeim sanna Witskunnar og Opinnberunarinnar Anda, hriifast þær fra þvi Jardneska i Hædirnar, hefiast yfir medfædt Atgiorfi, og setia œ siina þann Stimpil er vitni ei einungis usn Guds sierdeilis Hylli vid þa, helldur og þeirra Widleitni i þvi, eptir Megni, ad efla Guds Diird, sijna og Naungans Velferd. Hia slijkum af Guds Anda upplijstu og helgudu Skilnings og Hugvits Gaafum, hefur ei Guds Oroñsakanleg Milldi seit suma þa, er þetta Land byggia og byggt hafa, þeir sier verdskulldad hafa gooda Stiett og mikid Traust i Trwnni. Gud veri þess eilijflega lofadur! Medal-añara

og

og margra þvilijkra, i hverra Saafum verdugt er Menn prijsi Gud, hvorra Minning blijfur i Blessan, og byriar aa Lopt sie halldid hia Ræktarsomum Eptirkomurum, var þad Andrijka Þiood-Skalld Sr. HALLGRJMUR Peturs Son: Eg hefi ad undanfornu reynt til, ad safna og til Þryckingar ad undirbwa, nockra þess Saaluga Guds Mañs Psalma og Kvedlinga, lijka wtgefid stutt Agrip hanns Æfisogn; eptir þeim Ahalldum haft hefi: Viliann og Vidburdina hafa margir goodir Menn vel vyrdt, og sijdann hid fimmta Upplag skiedi, þessa Bæklings, hafa nockrir ordid til þess med allri Astundan, bædi ad utvega mier fleiri Psalma og Kvedlinga, sem Sr. Hallgr. eru eignadir, og meddeila mier Eftirrettingar, sem vidkoma Æfi hanns. Hinar merkilegustu þesskyns hefi eg ad þacka hañs Haaæruverdugh. Biskupinum i Skaalhollti Hr. Finni Jonssyni, þeim margfrooda Guds Manni, Profastinum Sr. Vigfwsa Jonssyni i Hitar-Dal, og Æruverdugum Sr. Þorvardi Audunarsyni i Saurbæ. A so froodra og vigtugra Manna Vitnisburdum, einig aa enn nu tilverandi Skolum og Skilriikium, er þa bygt eptirfylgiandi Jñtak wr Æfi-Sogu Saal. Sr. Hallgrims Peturssonar.

Sr. Sveinbiorn Þordarson og Þordijsar Finnboga Doottur, var medal Fyrir-

 taks

taks Presta i Hoola Stifti i siñi Tiid; Þa hann var Diakn, fekk Jon Biskup Vilhiaalmsson honum sitt fullkomid Umbod i Þijngeyar Sijslu, sem Bref, þar uñ giort, fiñta Daginn i Paaska Viku 1431. sijnir. Arid 1463. vár hann ordinn Officialis, og sama Embætti hafdi hann 1483. eñ deydi 1490. eptir þad hann hafdi halldid Mwlastad i 22. Ar. Sr. Sveinbiorn aatti morg Born (Añaalar segia 50.) medal hverra telst Sigurdur (Fadir Helgu er Barna Moodir var Joons Biskups Ara sonar), og Hallgrimur, sem Fadir var (1) Sr. Þorlaaks aa Stadarbacka, Fodur Hr. Gudbrands Biskups. (2) Sr. Einars aa Utskaalum, hvors Synir voru (a) Sr. Gudmundur Skoolameistari a Hoolum, sijdann Prestur a Stada Stad, og Profastur i Snæfells Syslu; og (b) Sr. Bergsveinn a Utskaalum. (3) Sr. Gamaliels, Fodur Sr. Biarna, fyrst Skoolameistara a Hoolum og sijdann Prests ad Grenjadarstad; Sr, Gissurar og Þorkels

Hoola

Hoola Raadsmanns: (4) Þorkels er Fad-
ir var (a) Sr. Odds a Hofi i Vopnafird-
di, Fodur Biarna a Buſtarfelli Syſlu-
manns i Mwla Þyngi, og (b) Olafs, Fod-
ur Olafs Skoolameiſtara a Hoolum og
ſijdann Preſts ad Grijmstungum, hvar
hann miſti Embættid. (5) Sr. Giſsurar
a Stadarbacka, Fodur Sr. Peturs i
Veſtmanneyum, hvørs Synir voru þeir
Sr. Giſsur, Sr. Arngrimur og Eiňl, er
myrdtur var i Eyunum 1692. (6) Gud-
mundur, er Fadir var (a) Hallgrijms i
Grof a Hofdaſtrond, Fodur Peturs;
Fodur Sr. HALLGRIMS, og Þor-
biargar (b) Kvinnu Sr. Jons Sveinsſo-
nar i Hollti i Aunundarfyrdi, Profaſts i
Veſtara Parti Iſafiardar Syſlu og hálf-
Broodur Mag. Brinjulfs Biſkups i Sk-
alhollti. (7) Gudnýar, er Mood'r var
Sr. Þorkels Ivarsſonar i Eyjolfum, Mo-
odir Sr. Hallgrijms er nefnd Solveig, enn
Syſtkyn hanns voru, (a) Paall, hans Sy-
nir Hallur og Gudmundur Fadir Mod.

Gudrunar, ſem nu er a Hraunum i Fliotum. (b) Gudrydur, af hverri komnir eru Profaſtarnir Sr. Hallgrijmur Elldjarnsſon a Grenjadarſtad, Sr. Erlendur Jonsſon a Hrafnagili og margir fleyri.

Petur Gudmundsſon var, Sakir Ættar, tekinn hijngad ad Hoolum af Hr. Gudbrandi, og var hier Hrijngiari: Honum filgdi Sonur hanns Hallgrijmur, fæddur 1614. eda þar um Bil, hefur hann lært hier ad leſa og ſkrifa, og ſaa margfroodi Løgmañ Paall Vidalin ſkrifar (in Recenſu Scriptorum & Poetarum Secu li xvl & xvll) hann hafi nockurn Tijma i Skoola verid, og lagt þar fyrſta Grundvoll Booklegra Menta. Tiaaiſt ad Hallgrijmur hafi miſt Skolann, enn fyrir einhverra Naunga ſinna Tilſtuðlan, ſigir til Gluckſtadar og komiſt ſydann til Kaupinnhafnar, hvar hann hafi þioonad hiaa nockrum Jarnſmid, og ad Mag. Brinjulfur hafi fengid hann þadann lauſann, annadhvort 1631. þa hann i aññad Sinn reyſti hiedann eptir hanns tvegg-

ia Ara Hierveru, edur (hvad lijklegra synist*) Ari sijdar, adur hann inngeck Conrectoratum i Rois-Keldu, og flutt so Maal hanns, ad hañ var inntekinn i Vor-Frwe Skoola i Kaupinnh-fn: took Hallgrimur þar slijkum Framforum, ad 1636. var hann kominn i (so kallada) Meistara Lectiu. Fyrir Gudrækilega Umsorgun og Orlæti Kongs Christians Fiorda, komu 38. Per-

)o(sonur,

* Reisu Psalm, er hier vid bætist og so byriar: "Jeg byria Reisu miin, Jesu i Nafni þyn" Finn eg i 3: Psalma Kverum m. sc.. med þessari Fyrirskrift: "Reisu Psalmur Sr. Hallgrims Peturssonar, kvedinn i Kaupinhafn Anno 1632. þa hann villdi reisa þadann til Islands". Sie nu þetta riett, hefur hann fraa Jaarnsmidnum losast lijtlega Ar.d 1632. og þar hann hafdi i siinu Fødurlandi lært ad lesa og skrifa, samt i Hoola Skoola numid nockud i Latinu, so hefur Mag. Brinjulfi synst Hallgrimi gagnvænlegast ad hann byriadi aftur med siin Lærdoom, einkum þar hañ hefi fundid hiaa hm goodar Naams Gaafur; þvi þad sijnist fiærri Likindum, ad med Naanu Olærdur Handverks Drengur hefdi helldur til Menta, enn añars Handverks, serinr verid.

sonur til Kaupinnhafnar fraa Tirkium, af Foolki þvi hernumid var og hiedann af Landi flutt 1627. Enn þar þetta Foolk skyldi lijtid eda eckert i Donsku, þurfti þad med þvi væri einhver Islendskur fenginn, sem styrkti þad i þess Christinndoomi, var þess vegna Hallgrimur fenginn ad lesa og tala fyrir þvi Guds Ord. Medal þessa wtleysta Folks var Gudridur Sijmons Doottir (er sögd gift hafi verid Eyulfi nockrum, og halldid hann dur til i Stackagerdi i Vestmanneyum) til hverrar hann feck þann Astar Þocka, ad Vorid 1637. þa þetta aanauduga Foolk skylldi reysa fraa Danmörk, yfirgaf Hallgrimur Skoolann og foor med Gudrijdi wt hijngad. Komu þau wt i Keblavijk, og var Hallgrijmur þaa Pwlsmadur hiaa Donsk um um Sumarid: Enn eptir þeirra Burtsigling hafdi hann hvergi Hæli; Gudridur ól Barn i ytri Niardvijk hiaa Grijmi Bergssyni, enn þa taldist so til, ad Madur hennar var daudur, aadur enn hun took vid Barninu, so Brotid reiknadist Fridlulijst.

Sner=

Sneriſt þa ſo fyrir Hallgrimi, ad hañ vard aahaungandi Arna a ytra-Hoolmi, Syni Gisla Þordarſonar Logmanns, ſo hann ſkaut Skiooli yfir hann þad eptir var Sumarſins, og reyndiſt honum ſijdañ hiñ meſti Hiaalpar Madur.

Skomu eftir þetta mun Hallgrimur hafa giptſt Gudrijdi, og ſijdañ i ſtærſtu Faatækt uppihalldid ſiet einhverſtadar aa Sudurneſium, (i Koti nockru, Baulu-Fæti þa kollûdu, hefi eg ſied ſkrifad, hvar um þo eckert vÿſt aalykta), annadhvort aa Begum Arna edur i Hvalsneſs Hverfi, undir Skiooli Bondans þar Þorleifs Joonsſonar, til þeſs hañ, eptir Undirlagi Biſkups Brynjolfs (þvi bæde var um þær Mundir ad faa Preſta til Hvalsneſs-Sookna, þar ſaa Roomur hefur aaleigid, ad Torfi Erlends ſon, þa Herads Doomari i Gullbringu Siiſlu, og adrir Stoor Bockar i Hvalsneſs Sooknum hefdu ei laatid Preſta ſiina ofdaatt), kannſkie og fyrir Aeggian og Tillogur Arna eda Þorleifs, foor til Skaal-

holltš og vijgdist 1644. til Hvalsneſs Socſna, var og Arid eptir innſtefndur i Synodi Rettinn aa Alþijngi, og undirſkrifar Protocollen, eins lyka Hvalsneſs Viſitatiu 1646. og þa bioo hann aa Hvalsneſi, og mun þar hafa biwid, ſo leingi ſem hann var þar Preſtur, hvad eg meina verid hafa 6. edur 7. Ar, þvi 1650. deydi Sr Olafur Bodvarsſon Preſtur i Saurbœ a Hvalfiardar-Strond, er þañ Stad hafdi halldid fraa 1623. enn Sr. Hallgrijmi var veitt ur Stadurinn 8. April. 1651, af Matthias Soffrinsſyni, er Umbods Madur var Hofuds-Mañſins Henriks Bielke, og took vid Stadnum i Fardogum ſama Ar af Eckiu Sr. Olafs, Gudrijdi Rafns Doottur: Steendur og i Saurbœar Kyrkiu Viſitatiu, giordr af M. Brynjulfi 1661. D. 9. Sept. ad Sr. Hallgrijmur hafi Stad inn halldid aa Ellefta Ar. Eñ Eckia Sr. Olafs mun hafa notid Naadar Arſins, ef ei eptir Kongs Brefinu um̃ Preſta Eckna Naadar-Ar, af 3. Maii 1650. Þa eptir

ir Ordinantiunnar Hlioodan, og at henni grundudu Synodali Mag. Brynjulfs, ef 1639. Eptir þad nu Sr. Hallgrijmur var kominn ad Saurbæ, vegnadi honum þar sæmilega til þess 1662. þan 15. Augusti, þa um Noottina uppbrann oll Prestakallsins innan Bæar Hws og mikid af Bws Hlutum: Komst allt Foolk af, utan adkomandi Feru-Kall og sagdur sorn i Skapi Olafur Paalsson, Sonar Sonur Sr. Bodvars Eyulfssonar i Saurbæ. Margir goodir Menn urdu þa til ad hiaalpa Sr. Hallgrijmi, so Stadurinn vard upp bygdur sama Haust. Faam Arum eptir, nefnilega 1665. eda 1666. vard han Lijkþraar, enn foor þo til Alþijngis þetta sijdara Ar, og urdu margir til ad giora honum gott; Enn Arid 1667 þreyngdi so ad hönum Hollds Veikin, ad han kaus sier fyrir Capellan Sr. Torfa Jonsson fraa Reikholti, og gaf upp vid han haalfan Stadinn, enn bioo sialfur aa odrum Helmingi Stadarins. Sr. Torfi deydi um Sumarmaal

1668. enn eptir hañ kom Sr. Hañes Biørnsson, sem adur hafdi Prestur verid i Feriubacka Þijngum, og bioo hann asamt Sr. Hallgrimi, i Saurbæ hid fyrsta Ar id, enn tock vid Stad og Kyrkiu 1669. Foor fram Afhendinginn þann 5. Maii, enn var stadfest af Biskupi þann 8. sama Maanadar. Med Stadnum afhendti og Sr. Hallgrijmur Jarderñar Katanes, Hoföa og Ofs-Partiñ, enn hiellt eptir Ferstiklu, Hrafna-Biørgum og Stadar-Taungu. Sama Ar flutti Sr. Hallgrijmur sig ad Kalastødum, hvar hann bioo 2. Ar, og sijdann ad Ferstiklu, hvar hann bioo til Dauda Dags. Nu þo Sr. Hallgrijmur væri ordinn verkur og kominn fra Saurbæ, var hann þo um þessar Mundir og lengi fram eptir a Footum, og nockurn veigiñ Ferda fær, þvi bædi Anno 1668. reisti hañ til Alþijngis, og var þa i Synodo, og 1669. er hann einninn a Alþijngi, og undirskrifar med ødrum 22. Stiftisins Prestum audmiuka Bæn þeirra til Mag. Brynjulfs

julfs ad hallda vid Biskups Embættid framvegis. Hin sijdurstu Misseri vard hañ Karar-Madur og nærri blindur, eñ bar þo sinn þwnga Veikleika med Þolinmædi og orkti i honum margar Andrijka og Hiartnæma Psalma. Ad Lyktum, þa hañ var Sextugur ad Alldri, endudust hañs Strijds-Dagar, fyrir Saaluhiaalplegañ Afgang, sem skiedi eptir Vetur-Nætur, edur þann 27. Octobris 1674. og var jardadur fyrir framann midiar Kyrkiu Dyr i Saurbæ, þann 31. sama Maanadar, enn nu er sagt Leg hañs sie gdmestu Leiti innann Kyrkiu, þar hun sijdann hefur verid leingd frañ. Ad ytra Aliti var hann stoor og ei sidlega vaxiñn, dockur a Haar og Brwn, einginn Rádd-Madur, enn hvørs daglega skiemtiñ og gladsinna, aan Vidhafnar Tilbreitnis, lidugur og Ordheppinn i Kvedskap, And rijkur og Ordhagur Predikari, vel skilian di Donsku, Þijdsku, Latinu og sitt Moodur Maal. Børn Sr. Hallgrijms og Gud rijdar doou flestoll ung: Eitt þeirra hiet

Steinunn, sem vard haalfs Fioorda Ars, hvoria sagt er hann hafi sierdeilis tregad vegna Naums og Gaafna, er strax lietu sig i Lioos hiaa henni. Annad Eyulfur, er giptist Pooru Doottur Gudmundar Nar fasonar aa Haalsi i Kioos, og Gudrunar elldstu Orms Doottur fraa Eyum; Peir ra Born, (a) Magnus, Piioonadi Prent verkinu j Skaalhollti, sigldi og giptist utaū lands, Og (b) Gudrun, er giftist Porleifi, Syni Joons nockurs Jndridasonar; Gud mundr er og taliñ Sonur Sr. Hallgrijms, mun hafa daaid ungur og Oqvæntur, þar ei er gietid hanns Afkomenda. Gudrijdur var, eftir Dauda Sr. Hallgrijms, hiaa Syni sijnum Eyulfi, er bioo aa Ferstiklu eptir Fodur sinn, til þess hann doo 1679. aa siins Alldurs Ari Fertugasta og ødru, eñ eftir haňs Dauda foor hun ad Saurbæ til Sr. Hannes r, og deydi þar 1682. Ari yngri, eñ haalf Niiræd, og grafiñ 20. Dec. hvar eftir hun sijnist fædd 1598. og gift vè ra Sr. Hallgrijmi þa hana skorti Vetur

aa

at Fertugann.
Eptirfilgir med saum Ordum ad minast at þau Skrif, sem eptir þenan Guds Man Sr. Hallgriim liggia, og honum almennilega eignud eru. I Sundurlausri Rædu hefur han samannskrifad: Diarium Christianum, edur Daglega Idkun af ollum Drottins Dags Verkum, med Sambur di Guds Tiju Bodorda vid Skopunar Verkinn og Miñingu Nafnsins JEsu. Liet hann þenan Bækling wt fraa sier ganga 1660. Einig Sio Gudrækilegar Umþeinkingar, edur Eintal Christins Manns vid sialfann sig, hvorn Dag i Vikunni Kvolld og Morgna; Og hefur han bada þessa Bæklinga dedicerad Eggert Biorns Syni at Skardi at Skardsstrond, Sijslumanni i Bardastrandar Sijslu, og eru þeir nockrum sinnum prentadir. Ut af Diario hefur kvedid Psalma, saa velgaafadi Kiennimann Sr. Jon Sigmundsson; Eñ Viku Þaunkunum hefur i Psalma snwid Sr. Eyrikur Hallsson i Hofda. Hiaa mi

er

er eru Viku Bænir Sr. Hallgrijmi eignadar, er vel mættu finna þessum Bæklingum, ef Meñ fyrir vijst vissu þær væru Verk Sr. Hallgrijms og Oafbukadar. Þessi Guds Madur hefur einig Commenterad yfir nockrar Vijsur vorum Forn Søgum, einkum Søgu Olafs Kongs Triggvasonar og þo einhverium þiki þad hans Verk ei hid fullkomnasta, þa er adgiætandi, auk þess vier erum allir Menn, og vorum Ofullkomlegleika filgir jafnann einhvør Aumarki, ad vera mä Sr. Hallgrijmur hafi ei giefid sier Stundir, eda ei haft þær, til ad hallda afram med sama Vanda-Verk, og skiliast so vid þad, ad grandskignustu Meñ giætu einginn Mis-Smijdi a sied. Løgmadur Vidalin, vel tilfalliñ Doomari i greindu Efni, skrifar þannig hier uñ 1. c.

"Commentarium etiam reliqvit in nonnulla veterum Poemata, qvæ Historiæ Olai Triggonis f. inserta sunt, in qvo laudabilem etiam operam præstitisse videtur, pleraqve enim feliciter

eruit

-eruit, haud ſcio an omnia, glaciem certe fregit maximæ difficultatis, ſtravitqve ad cætera viam; et dolendum, qvod tam pauca id genus Poemata tractaverit.

J Bundeñe Rædu hefur Sr. Hallgriijmur miklu fleyra giørt, og ſierhvad af þvi med þeirri Sniīld og Agiæti utfært, ad hañ fyrir løngu hefur forþienad eitt hid ypparſta Sæti medal þeſſa Lands Høfud-Skalda; þar hann med føgrum og hagkvæmum Ordum, i lidugáſta Kvedſkap, an Fordilldar og Affara-Snids, framſetur ſijna velgrundada Þanka um̄ þvilijkt Efni, ſem oſtaſt ſnertir hiartnæmuſtu Atridi vorrar Trwar, chriſtelegt Mañaña Framferdi og þeirra Framfarir i andlegum Efnum. Eitt hid ypparſta og uppbyggilegaſta Verk, ſem i Liodum hefur ſamed verid, og i þeſſu Landi utgeingid, eru hanns 50. Pſalmar wt af Pijnu og Dauda Drottins vors JEſu Chriſti med Textans Utſkijringu. Og ſo ſum þeir handla um̄ hid huggunarrijkaſta Efne, og iñibinda i ſier Merg og Kiarna vors Chriſtindooms, ſo hefur hañ meſt aſtundad ad vanda þaa, og vijſt nockra Ara Tijma til þeſs brwkad, ſumir ſegia Tiju (og vænaſt her til Vitnisburdar Sr. Hañeſar Biørnsſonar,

hvør-

hvorium her uni mætti nockurnveigin kunugt ve-
ra) adrer særra; þetta sitt ægiæta Verk fullkom-
nadi han 1660. sem siinir Formæli og Adppro-
batio Sr. Jons Jonssonar a Melum a sialsan
Oskn-Dag, edur 7. Martii, þess Ars; þad siin-
ir og Dedicatio til Christinar Jonsdoottur i Ei-
nars-nesi og Helgu Arnadoottur i Hijtærdal,
daterud 5. Maij nefnt Ar; mier þikir og lijkleg
su Tilgæta, ad han hafi ei leingi lated undan-
dragast, ad sijna Psalmana sijnum Velgiørda-
Mani Biskupi Bryniulfi, helldur jafnvel fyrst-
um Mana, og undir eins offererad þa Doott-
ur hans, so sem hn og i Martio a sama Ari gaf
þa og tilsendi Ragnhilldi Arnadoottur i Kalda-
darnesi, hvort Autographum Profasturin Sr.
Vigfus i Hijtardal skrifar sig i Hondum hafa ha-
f med Formala Sr. Joons. Su fyrsta Edition
þessara Psalma ut-kom 1666. a Hoolum, hverki
good nie fullkomin, þar medal anars vantudu 2.
Vers i þan 15. Psalm og þad 3. i þeim 8 Psalmi.
Su besta Edition meinast hin Fioorda i Skaal-
hollti 1690. Pesser Psalmar hafa ad vijsu 15.
sinum þricktir verid, og þad m Citatis Biblicis
1704. og hefur Editor Biskup Mag. Biørn Por-
leifs Son viliad lagfæra þa i tveim Stodum
(nefnileaa þad 18. Vers þess 14. Psalms, og hid
12. V. i þeim 16. Psal.) Og þo Biskupin Mag.
Biørn hafi giørt þessa Umbreiting i bestu Mein-
ing,

ing, þa lagdist þad ei so wt fyrir þonnum, og hefur þvi ei heñi filgt verid i sijdari Editionibus; Miklu framar hafa nockrir merkilegir Meñ añad hvørt reynt til ad snwa þeim i framandi Twungumaal, eda mz Predikunum wt af þeim viliad þeirra Jñtak liossara giøra fyrir Almwga; hver Fyrirtekt ad vijsu lofleg er; þo Psalmarner sialfer framsetie skiliañlega, þo i færre Ordum, Piood Skaaldsins Þaanka. A latinsk Vers hafa giørt Tilraun ad snwa nockrum þessum Psalmum Biskupiñ Mag. Widalin, eitt hid besta Latinu-Skaald her aa Landi hefur verid, Brooder hañs Þordur og Saal. Jon Þorkelsson, nockur Ar Rector i Skaalhollts Skoola. Gudmundur, Sonur Sr. Gudmundar Jons (lærda) Sonar Gaafumadr og Skaald sæmilegt (er þienti leingi hiaa heñar Majestæt Sophiæ Amaliæ og vard heñar Foveti i Laallandi allt til heñar Dauda 1685. eñ biuo þar eftir i Oltmerskeu slutta Stund, sijdañ i Gluchstad, og lifdi vist t. l Ann. 1688.) byriadi ad wtleggia þessa Pasiu Psalma aa Þijdsku, eñ hvørt hañ heþi tilendst ad fullkomna þad sitt Aform, er mier ad vijsu Ovitt. Ut af þessum Pasiu Psalmum hafa samañtekid 50. Hwss-Lestra þeir Eruverdugu Gaafu-Meñ Sr. Gudmundur Jsleifsson, Proffastur i Bardastrandar Sijslu og seinast Prestur a Jngiallds-Hvoli, Sr. Jon Sigmundsson, hvers aadur er

giefid

gietid, Sr. Vigfws Joonsson i Stad, fyrir nockrum Arum siidañ sallad ur, Sr. Joon Jonsson, siidarst Prestur til Stadar-Hools og Hools Safnada, hvers Verk pryckt er a Hoolum 1766. og aan Efa fleyri. Pad er og merkilegt, ad þessir Passiu Psalmar eru ei einasta, eg hafdi nærsagt, i hveriu Hwsi hier a Landi ydkadir, helldur og hefur þeirra verdugu Hroosi a Lost halldid med al framandi Pioodá saa Wafnfrægi Historiographus Regius Þormodur T. S. in Seriê R. & D.D. L. I. Cap. II. er þo Sonur var Siisslumañs Torfa Erlends s. Mooststedu Mañs Sr. Hallgrijms; og Capitain Magnus Saal. Arason hafdi þa giarnañ a sier, og fundust a hønum daudum, þa hañ druckuadi vid Hrappsey a Breida-Fyrdi 19. Jan. 1728. og hvad meira er, ad Magnus virdti so Miñing Sr. Hallgrijms, ad hañ aasetti sier ad iñkaupa Lijk-Steiñ yfir hañ med Latinskri Inscription, og setia fyrir nedañ hana þau 5. siidurstu Vers þess 25. Passiu Psalms, snørud af hønum a Latinsk Lioodmæli. Hier ad auk hefur Saal. Sr. Hallgrijmur orkt 1656. Psalma wt af fyrri Samuelis Book og af þeirri siidari til Abners Dauda, edur til þess 3. Vers i þeim 2. Psalmi, hvad Verk þeirra og velaafundu Meñ Sigurdur Gislason og Sr. Jon Eyulfsson elldri a Gilsbacka

færdu

færdu vel til Enda. Þeir prenktir 1747. Item
hefur Sr. Hallgrijmur kvedid Psalma wt af
Historiu Jonæ Spamañs og Kvædi af
Bileam, hvorutveggia prickt med Visisua Bok-
iñi 1748. Af Rijmna Flockum eptir Sr.
Hallgrijm eru: (1) Af Lykla-Petri og Magelona.
(2) Af Flores og Leo, þar Biarni Jonsson (Sk-
alldi) hætti vid i hiñi 16. Rijmu, þar so byriar"
Hleidolfs Bꝏt eg hrindi a Mar, helldr eñ lein-
gi standi" etc. (3) Af Krooka Ref. Auk þess, sem
nu er upptalid, hefr hañ marga Psalma, Kvæ-
di og Gaman Vijsr eptir sig lated, sim ad no-
ckru leiti fiñast i þessu Kveri, og ad nockru leiti
liggur eñ nu hia mier og ødrum, sem vegna
vissra Ordsaka ei prickiast kañ ad þessu Siñi.
Hvad þessari Edition vidvijkur, þa er hun a
vidlijkañ Hatt løgud, sem hin sijdasta, nema hv-
ad undañ fellt hefr þær stuttu Bænar-Andvarpan
ir; sem fiñast i næstu Edit. Pag. 173. seqv. þar
ei einasta er til Bønar ad þær prickest hid fyrsta,
asamt Paunkum (so kølludum) Auctoris, he-
lldur og sijnast nær Finales Consonantiæ fra
takast, lijkar jafnt sundurlausre sem bundiñe
Rædu; Lijka og þar fyrir, ad Rum feingest fyr-
ir Vidbæternum, er iñihelldur nær allt hijugad
til obrickt, eñ Sr. Hallgr. eignad, ei af færri eñ 3.
Exemplaribus, af hverium eckert synist þess añ-
ars

ars Apographum. Ad innsetia allar Variantes Lectiones hefe eg oft þeinkt, enn sleppe þvi nu sinn þar þad er Gagn lijtid, enn giorer undir eins Kverid stærra, og dijrara. Psalminn: Leid þu mig Gud og laat mig ei etc. Pag. 84. hefe eg fundid i 2. Exemplaribus einasta med 3. Versum, enn af hinum samt Tveimur enn Opricktum Versum saman stendur annar Psalmur, Sr. Hallgr. eignadur. J Alldar Haattar v. 9. er nu undann fellt NAFN eftir Exemplaribus þeirra Sælu Guds Manna Fødur mijns, einu Sr. Eyulfs a Vøllum, og Sr. Gudmundar E. S. i Felle, þar þetta Ord-Korn sijnest wte meiga laatast i Tilliti til Meiningar og Bragar-Haattar. J Flærdar-Senu (so kalladre) v. 2. P. 178. Lin. 13. Sijnest helldur eiga i Tilliti til Meiningarennar vera: Kreppir JNN, helldur enn AD, eftir Sijslu Manns Saal. Bechs Exemplari. Ur Psalminum „Sælar þær Saalir eru" p. 208. hef eg burt tekid 3. Vers, þo, eftir Tilvonsun Exempll: Sr. Hallgrijmi til heyrandi, og sett þau Bak vid nefndann Psalm, þvi þau eru undir ødru Lage enn hann. Psalmarinn: " Hiartad kaatt, høfum þo gaungi stirdt " mun vissalega vera Sr. Jons Vijdalins-votts, eins og hinn " JEsu Frelsare og Fridar HErra Sigurdar Saal. Paals sonar, ecki helldur munu Samstædurnar " Hirdt mig ei i Heiptar Bræ-

di

di „ etc. nie Versen: Eitt nu Ovallt, heita „ etc. fyrir viist eiguandi Sr. Hallgrijmi, og þvi verdur þetta undañ fellt i þessare Edition, i hvørre fiñst eitt og añad smæveiges Laagfært, eftir þeim Exemplaribus hefi fenged sijdañ Penultima Editio wt geck og goodir Meñ hafa mier tilvijsad, medal hvørra hellstt er Profasturen Sr. Vigfus Jonsson i Hitar-Dal, hvørium eg eftir Skylldu af legg hier med mitt Opiñbert Packlæti, eins og hinum ødrum, þo uñ sïñ ei sieu ꝏ Nafn nefndir. Hvad nu er ꝏfatt og hvad til Betrunar og Fyllingu þessum Samtijning horfa kiñe, vona eg og bid mijna kiæru Lands Meñ mier ad meddeila, hvørtu ei skal under Stool stungid, ef oftar verd vidriden Edition þessa Bæklings.

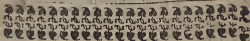
Sꝏ veit giørst fem reyner, hverju bæagt þad veiter ad fꝏ retta Psalma, Vers og Kvædi, er flækiast hier og þar med ymsra Høndum, herumt fyrir 100. Arum sijdañ ut komiñ medal Folks, þegar ei fæst eigiñ-Handar-Skrif þess er giørdi; og hvada Vandhæfe ꝏ er ad vita hañ retta Høfund, þegar Utskrifter og adrar Eftirrettingar eru miøg tvijsaga, vid hvad oftsiñis hefi var ordid: Mun og torveldt, þꝏ auñur Upplysing fæst ei, af Hætti Skꝏldskapar, Ordatiltæki og Crasi, sem eitt Skꝏld i einu eda audru Tilfelli hef:, eda er vant, ad temia sier; ad þeckia fyrir vijst auñur

þess

þess Verk, einkum þaa þau eru wr Lagi færd eda þegar Skaalldid er sier ei alltijd lijkt, hvar til bædi þess Alldur, og ymisleg wtvortis og iñvortis Tilfelli gieta verid Ordsök. Þetta mætti S. Hallgrijm hitt hafa og hañs Verk: Sumt hefur hañ Ungur orkt, sumt Midalldra, sumt Alldurhnijgiñ og Kross-mæddur; og þvi dreg eg ei hañ. Þul ad mier, ad ætle mitt Medfæri ad þeckia hañ ad ollu i öllum sijnum Kvedlingum, einkum i þeim eñ nu Obricktu, sier lijkañ, nie suma hañs Kvedlinga (þo eitt hvad Afbragd hafi frañ yfir allmargra) fraa nockrum þeirra er nærri honum hafa komist, og fiælt eftir honum, sem merkileg aña Þiood-Skaalldi. Nu og forruñ hefi eg brwkad hañ Athuga, i Safni og Samburdi Utskrift aña, sem Aholld og Frij-Stundir hafa eftirlaatid: Eñ gooda Meñ bid eg virda aa hægra Veg Vidleitni mijna, og niooti þeir allvel; eñ Guds verdi frañyfir allt Dijrdiñ!

Hoolum i Hiallta D. þañ 8. Maij 1773.

Halfdan Einars son.

Fyrste Parturinn,
Jnnhalldandi nockra Psalma og Kvædi wt af Heilagri Ritningu.

Psalmur umm Skøpun Veralldar, af Gen. 1. Cap.

Ton, Dviñanleg Borg er vor Gud, etc.

Upphafe fyrir sitt eilijft Ord, Almættugur Gud skapti, Himen og lijka hier med Jord, af hreinum Guddooms Krapte, fagurt Lioos, Firmament, Flood og Purrlendid hent, Gros, Jurter, grænkud Trie, gaf þeim og Friooseme, med Ilm og Alldin Safte.

Sool, Tungl og Stiørnur setteþann, sialfur a Festing skiæra, lijka so Fuglinn liettfærann, umm Loftenn kann sig hræra; J Floodi Fiska-Kyn, Fienad og Dijrenn hin, Skiepnur skrijdandi umm Folld, skapte seinast af Molld, Mann og hans Kvinnu kiæra.

Himininn klaar og hijr þa var, hreinann giefande Looma, Jordenn ann Mædu Avoxtbar, med allskins Alldin-Blooma, Skiepnurnar allar eins, ei kiendu nockurs Meins, Madurinn hafdi umm Heim, Herra doom yfir þeim, i Sælu, Riettlæte og Sooma.

So er nu Drottens Orded eitt, sem ollu vid Magt helldur, ann þess ad giortet ecki neitt, Almætti hanns þvi velldur: Þad Ordid eilijft er, allt gott færir med sier, hvor sier þar helldur vid, hreppir eilijfann Frid, gledst þar af Hugur hrelldur.

JEsus er eilijft ORded þad, einka Lausnarenn goodi, fyrir hvorn allt ad er skapad, afsvifter Sorgar Moodi, hann ollu helldur vid, hann sannann giefur Frid, hann slijtur Hrygdar-Bond, hann bætir Meininn vond: Fognum þeim Fridar Sioodi.

JEsus er Gledi eilijf ein, ollum þeim ad hann treysta, hann er sir besta Bootenn hrein, Bond Synda kann afleysta, vor Bootinn best til sanns, Bæn heyrir synd-

ugs

tugs Manns, hann bætir Bol og Þraa, burtsviptir Hrygdum fraa, giefandi Raad ar Reynsta.

O! hvad opt verd eg Ordlaus hier, Eymdir mijnar þvi vallda; Lijknar Ord JEsu! legg þu mier; Lant mig er Synda giallda; Gled þu mitt Sorg fullt Sinn, sæt asti JEsu minn, lattu mig þioona þier, med þijdri Lofgiord hier, nu og um Alldir Allda.

Innihald vt Historiu af Balaam.

Num. 23. 24. Cap.

Med Lag, sem Susonn Kvædi.

PA Israels Lijdur einka fridur af Egyp-to, vt ried gaunga, Eydimork launga, yfirdroo, a Moabs Vollum þreitur þoo, þa um sijdir Land-Tiolldum sloo.

Moabita og Madianita Monnum þa, stijrdi kaskur, kiærn og vaskur, Kongur saa, Balak hiet, sem byrta maa, bægia vill þeim Landinu fraa.

Ei sier treysti hann med Hreisti ad hallda Strijd, Angri mæddist, af þvi hrædd ist.

ist, Israels Lijd, vid sijna Menn hann sagdi umm Hrijd, senn mun bwinn Ofridar Tijd.

Israels Mwgur Mannvals driwgur, Moabs Land, allt mun eyda, Audæfum sneida, og auka oss Haad, eins og Fie, sem ei er goad, upp vill ræta Jurtir og Saad.

Umm þann Tijd hiaa Arams Lijd var eirn saa Mann, Bookinn efnir beint og nefnir Balaam hann, Spaadooms Ment og Konster kann, Konguriñ vill ad fundinn sie hann.

Sijdann beiddi og so til-reiddi Sendi-Menn, ad Balaam findi og fliott med Skindi i Fiærlægd senn, honum seigid Ord mijn enn, Omaks Launinn gielld eg þier Tvenn.

Af Egyptalandi Foolk flyande Flockum Tveim, Ogna Lid med Sorga Sid mig sækir heim, bid eg þu komer ad bølva þeim, bædi færdu Virding og Seim.

Moabs ædster Herrar hædster hlijddu Gram, stoorar Haafur Gersemis Gaafur greida nam, brædlega hittu Baalam, bæru sijdann Eyrindinn fram.

Balaam þijdur beiddi blijdur bijdid hier,

hier, at Morgun Svarid fyrr enn farid
farid þier, þegar vijs eg ordinn er, alls sem
DRottinn kunngiörir mier.

Þessa Nootttu þegar i Ottu, um þeñañ
Dag, Gud spyr hratt, þad segi eg satt, med
sodann Slag: hvada Menn med Hefnd-
ar Plag, hijngad komu til þijn i Dag?

Balaam sagdi, senn ad Bragdi sendi
mier, Balaak Meñ og bidur mig eñ ad bi-
arga sier, af Egyptalandi Ogna Her, inn-
fallinn i Rijkid hanns er.

Þad eg fregna, hann þikist ei megna þes-
im at moot, sat vill mig ad frelsa sig og fres-
mia Bloot, svo Bolvan yfir þa falli fljoot,
og Foolkid hreppi Afdrifinn ljoot.

Hier um skijrir hann sem stijrir Haudrs
og Heim, þo þier bioodi Budlung rioodi,
brendann Seim, laat þa sialfa hverfa heim,
hvorgi skalltu fara med þeim.

Vid Moabs Menn, ad Morgni senn
hañ mælti i Stad, ydur bwid, burtu smo-
id, Balaam kvad, giori eg ei þad sem Bud-
lung bad, bañad hefur DRottiñ mier þad.

Þessir gaanga Leid so lannga, ad Lieodinn tiaa, Balaams Svorum, sijnum Forum sogdu fraa, Kinlega vid þad Balak braa, bioo til adra Sendimenn þaa.

Odling kirri eins og fyrri uppaa sloo, af sijnum Vinum villdari hinum valldi þo, til Balaams Seggia Droottinn droo, dijrar Gaafur Kongurinn bioo.

Spaamann fundu froodir i Lundu og fluttu þar, Erindum sijn med Ordinn sijn sem aasett var, skijra Gull og Gersemar, gaf þeim aptur Balaam Svar.

Þeim ydur sendi af sinni Hendi segid þier, þo Hwsinn full med glooandi Gull hann giæsi mier, mun eg eigi gióra hid minnsta hier, meir enn Drottins Bifalning er.

Somu Noott þa Seggia Droott i Svefni var, Balaam beiddi, Gud honum greiddi gloggt Andsvar, til Moabs Lands þu med þeim far, minnstu hvad eg skipa þier þar.

Ofnu bijr og braadlega snijr med Brognum þa, Engill hreinn af Himnum einn sem

sem hier skal tiaa, midri Leid þeim mætti aa,
mætti hann ecki Balaam siaa.

Asnañ hneigir wt af Vegi, er Engil sier,
Balaam hrigdist hart og stigdist, hun var
þver, Himnabwinn frijdur fer, fram aa
Leid þar Gyrding ein er.

Sinn var Gardur hár og hardur aa
hveria Hlid, Engill merkur stoor og sterkur
stood i Mid, Footurinn kreistist Vegginn
vid, vard ad gaanga þanninn aa Snid.

Eñ foor leingra aa Einstig þreingra En-
gill stiær, Asnann Veginn eingvañeginn
arkad fær, Balaam hana bistur slær, aa
bædi Knien þvi fellur hun nær.

Ósnu Muñni eirn er kuñi upplauk þaa;
Himins og Laada hærstur Daada Herrañ
saa, fieck hun Maal og flioott nam tiaa, fyr-
ir hvad giørdir þu mig ad slaa?

Balaam tioodur Reidi moodur riett so
tier, ertu sleiginn af þvi Veiginn ecki fer;
hefdi eg Spioot i Hendi mier, hefna skylldi
Daudinn aa þier.

Eg þijn Asna Lima lasna lwiñ og þreitt,

fra Barndoom þijnum bar þig a mijnu Baki greidt, hvenær giordi eg eins þier eitt? alldrei fyrri, sagdi hann, neitt.

Um þa Stundu opnast mundu hanns Augunn þa, af DRottins Raadi, riett sa tiaadi Ritning fraa, blessadann Engil Balaam sia, med brugdnu Sverdi Veginum hiaa.

Miog sig hneigdi, miwkt og beigdi Madurinn braatt, Engill traustur triggur hraustur taladi haatt, hvar fyrir slooftu Þrisvar þraatt, þijna Ösnu af Reidinnar Maatt?

Ef hun eigi viki wr Vegi, ad vijsu hier, henni hægt eg hefdi vægt enn hefnt a þier, Vegur þinn ei þocknast mier: Þar a moo-ti Balaam tier:

Eg ei þeckti, og þad mig bleckti, ad þu varst nær, vijk eg fraa ef væri sa þinn Vil-ie kiær, aptur svarar Engill skiær, Ordlof þu til Reisunnar fær.

Varast skalltu umfram allt, kvad Engill greitt, ad mæla þar, fyrir Peingil

þar

þar, þo þess sie beidt, taladu ecki aňad neitt, utann hvad eg skicka þier eitt.

Balaam fraa eg ferdast þa og finnur fliott, Moabs Gram, sa gladiast nam i Giedinu bliott, bad hann villdi bwast skiott, og Bolvan leggia aa Jsraels Drott.

A Fialls Hædum ei fiarstædum Austurinn haa, bygdu Sio og fyrna Fe þar foornaa, til var reint um Tijma Priaa, takast ecki Bolvaninn maa.

Vid Offrid hvort gieck Balaam burt fraa Brognum snar, med sama Hætti honum mætti Herrann þar, mætti hann ei mæla par, mooti þvi sem tilskickad var.

Balaam reiddist beint og beiddist braatt i Stad, hverki þessa hata nie blessa Hilmir kvad, Spaamann komst so Ordi ad: ecki leifir DRottinn mier þad.

Spaadoom bliidann furdu friidann fieck hann tiaad, þad er riett med Rokum sett i Ritning skraad, Kongi lagdi hann Kiænsku Raad, kom þvi stirna Refsinginn braad.

Ferdast heim af Fundi þeim sem fra er tied, Israel hart a Heidna snart þa heria ried, eyddu Foolki enn eignast Fied, eirninn fiell þar Balaam med.

Historia af Jona Spamanni, Fyrri Psalmurinn.

Ton, Nu bid eg Gud þu nadir mig.

TJl Jonas Spamanns taladi Gud, tak þig strax upp, sem eg þier bayd, brædlega Ferd þijn byriud sie, i Borg þa stooru Ninive, þu skallt færa þeim Fregn-ir þær, Fordiorfun strax sie hwinn nær, Hroop þeirra Synda heyri eg þratt, Hef-nd og Refsing þeim kiemur bratt.

Þar eptir Jonas þeinkti vijst, þangad villdi hann ferdast siist, DROttni hugdist ad flija fra, fordast so mætti Skickun þa, leigdi sier Far og Gi alld til gaf, gieck strax a Skip og lagdi i Haf, ætladi so i annad Land, um HErrans Bod ei sinnti Gr-and.

Sem þeir nu Landi sigldu fra, Siovr-inn took miog ad yfast þa, ofur Storms

Wind-

Vindur i einum Svip, yfirdreif bædi Menn og Skip, Farm.num hratt þeir hrundu ut, hvor bad sinn Gud med Trega og Sut, Jonas i Lypting laa og svaf, lijtid sig allt um þetta gaf.

Skipherrann um þad undrast vann, ofann gieck þa og vakti hann, sagdi: Hvar fyrir sefur þu? saar Lijfs Naud ad oss geingur nu, rijs upp þegar og þinn Gud bid, ef þad maa skie hann veiti Lid, Urrædalausir aller vier, i þessum Stormi topunst hier.

Af Hiarta bædu og hietu þeir, hættur Storm-Vindur Ox þvi meir, ersamt þeim kom, þad einhvors Volld, yfir þa leiddi Hefndar-Gielld, Hlutfalli varpa hratt i Stad, hiaa Jonas siidarst lendti þad, Ottast miog þegar sioddann siaa, so vid hann allir ræddu þa.

Seig oss hvad hellst þu hefur giort, fraa hvorri Piood þu kominn ert, eda hvor til þess eru Rok, oss hendir slijkt fyrir þijna Sok? Eg er, kvad hann, Ebreskur Mann,

og so trwi a ORottinn hann, hvor Hi-
min skapti Heim og Sioo, hvers Bifaln-
ing eg gleimdi þo.

Sem hann hid sanna hermdi frar, hræd-
dir wr Maata spurdu þa, giordu nu sialf-
ur giorla a Skil, giora hvad eigum vid
þig til: varpid mier, sagdi hann, Siooinn
i, so verdid þier wr Hæska frij, eg veit ad
minna vegna hier, Vindurinn þessi kom-
inn er.

Moot-Roodur þwngann þreyttu þeir,
þa vox Stormurinn langtum meir, græt-
andi badu af geistum Mood, Gud reikni
oss ei þess Manns Blood; Svo var Jo-
nas i Siooinn sockt, Samstundis Vedrid
mæddist snoggt, Mennirnir Ottast miog
vid [illegible], Mystunar sierhvor ORottinn
bad.

ORottinn sendi einn Hval-Fisk hratt,
hann kom þangad sem Jonas datt, upp-
svelgdi Manninn i sinn Kvid, ei stood þar
sidann leingi vid, hann bad og griet med be-
iskri Prai, bænheyrdi Gud Andvarpan
þa;

ka; Priar Daga luktur lar hann þar, lijka so Nætur eins margar.

Fyrir Guds Ord og Almætt hanns, aptur Fiskurinn rann til Lands, Oskoddudum med ollu þo, uppar þurt Landid Jona spio. Mikil er DRottiñ Mysskun þyn, miñstu hier eirninn lijka mijn, so eg frelsadur sijngi þier, sanna Lofgiord, sem skylldugt er.

Sijdari Psalmuriñ.

Ton: Naatturañ oll og Edli Mañs.

ANNad Siñ Drottiñ eptir þad, aptur vid Jonas sagdi: i Ninive þann stoora Stad, strax skalltu fara ad Bragdi, Ordsending ber, sem byrte eg þier, Borgar Monnum þar inni; hann ferdast þa, sem fliootast mar, festi þad Bod i Minni.

Þriggia Dagferda Stadurinn stoor, stendur ad Ninive væri, Eina Dagleid so wt af foor, alvarlega sem bæri, kallandi hratt, eg segi þad satt, so vill DRottinn tilhaga, Borg ydar har, umturnast ar, innann Fiorutijge Daga.

Brædlega træðu Borgar-Menn, Boðskap DRottins þa feingu, Ungir og Gamlir allir senn, iklæddir Seckium geingu, Kongurinn þa er soddann sa, sinn Bröning af sier lagdi, i Osku sat og grætid gat, gaf Skickun slijka og sagdi;

E. skulu Menn og Meallaus Dijr, Matar nie Fædis neita, hvør sem hier innann Borgar bijr, bidie med Jdran heita, aflegg id brætt, ä allann Hätt, Jllsku og Synd margfallda, mäskie DRottenn, minnist vor ein, so meigum Lijfi hallda.

Enn sem Gud DRottinn alla sä, Yfirboot Niniwe Manna, Myskunar hrærdist Hiertañ þa, hann elskar Trwna saña, angra sig liet, þad ædur hiet, Jllsku þeirra ad hefna, veitti þeim Grid, gaf Lijfn og Frid, Giædskunnar sinnar vegna.

Jonas fieck sied sw Fordiorsun, sem fyrirspaad hann hafdi, yfir þa koma ecki mun, Ogiæfann leingi tafdi, honum þad mest, misþocknadest, mællti med hriggvu Bragdi, eg vissi þad, og þar kom ad, sem

Pæank-

Þankinn mier ædur sagdi.

Þitt Sinni DRottinn þecki eg bert, þvi villdi eg undann flija, Monnunum jafnann milldur ert, sem moot þier Syndir drygia, ydreſt þeir nu, þeim þyrmir þu, þo lætir Hefnd tilsegia, Spaadooms Ord þad, fyrst fann ei Stad, fyrir mig hellst ad deya.

Andsvar af DRottni aptur fieck, ad sinnar Reidi giætti: Strax sijdann burt wr Stadnum gieck, sturladur med þeim Hætti, Hreisis Korn þar, þvi Hitinn var, yfir Hofdi sier hann bygdi, og villdi saa, med Sanni ad sia, hvad sinn Spaadoomr dygdi.

DRottinn liet vaxa liooſann Lund, længt siinar Greinir breiddi, saa rann þar upp i samri Stund, sæt Bloomstur þo framleiddi, vid þetta Gras, gladdist Jonas, Gidsfrooa sier þad taldi, þa Soolinn hrein, skær-heitt ad skein, sig i þess Skugga faldi.

Gud DRottinn liet þa Lundinn þann, lijtinn Orm stijnga kunna, uppvisnadi med ollu

ollu hañ, ofañ fiell strax til Grunna, Austañ-Vind greitt, Soolskin sæxheitt, sendo ried Herrañ milldi, Jonas þreittest, og þiaadist mest, þa sagdist deya villde.

Þikist þu, Jona, reidast riett? ræddi Gud med þeim Hætti, þennañ Lund hafdir þu ei sett, þijn Hond hann eckert bætti, a einni Noott, hann upprann skiott, adra þo strax visnadi, miog þanninn hier, wr Mæuta þier, misstijkar soddann Skadi.

Skyllda eg ecki ollu meir, afvenda Reidi minni, Toolfsinnum Tiju Þusund þeir, þar eru i Stadnum inni, sem einginn Skil, skiniudu til, ad skipta um Vinstri og Hægri, nu sioodu hier, nærsta er mier, Nadiñ enn Reidinn þægri.

Nockrar Saung-Vijsur, Af þeim Sierlegustu Christi Krapta-Verkum.

I.

Um Brwdkaupid i Cana, Joh. 2.

Med Hvoria Siñu Lag.

A Galilæa Landi, liooſt i Cana Stad, med Glegnd og goodu Raadi, giørdiſt Brwdkaup þad, Moodir DRottinns dvaldiſt þar, JEſus og ſo Sveinar hans, ſialfur bodinn var.

Þa nam Dryckur þverra, þetta Maria ſier, hun gieck til vors HErra, hoogvær þanngtier: Son minn kiær! þar vantar Vijn; hvad hef eg med þig ? Chriſtur kvad: Kominn er Stund ei mijn.

Vid Þienara þijduſt ſagde: Þad ſem bijdur hann, giørid bratt ad Bragdi: Byrti eg Adburd þann, Stein-Kier Sex þar ſtoodu riett, tooku Mælir Tvo edur Þriea, til Hreinſunar ſett.

Volid trwi eg batni, bijdur JEſus enn: farid, og fliootꞇ af Vatni, fyllid Kierinn ſenn, Barmafull þeir bera þau inn, Kiermeiſtaranum ad færa fyrſt, Frelſarinn baud um ſinn.

Vatn ad Vijni ordid, vijſt hann ſmackar þa, gieck ſo beint fyrir Bordid, Brwdgumann kallar at, hann viſsi ecki hvadann

þad

Þad var, Odruvijsi enn er nu skied, oss til baga bar.

Vant er Vijnid besta, ad veita allra fyrst, þar til Giedid Giesta, gledst med Heidur og Lyst; Liettara sijdann bioda ber; Enn þu hefur þad hid gooda geymt, og giefid seinast hier.

JEsu Jardteikn Fyrsta, Johañes seiger þad, Hioona Hiartad tvista, hañ i þessum Stad, gladdi, og sijndi sijna Dijrd: Honum sie þadi Heidur og Þock, af Huga og Munni skijrd, Amen.

II.

Umm Kongs-Mañiñ af Capernaum. Joh. 4.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum, etc.

KOngs-Mann fra Capernaum, kom einn til JEsum þar, þa fyrir Dogum faum, Frelsariñ geinginn var, beint inn i Cana Berg, og sagdi Son sinn væri, siwkur og Dauda nærri, þvi bar hann þwnga Sorg.

Traudlega trwad faid, taladi JEsus þa-

þa, nema þier nockur siaed, nijstaerleg Jardteikn haa: Aftur þa ansar hin, Hask-inn er harla braadur, HErra! kom þu nu aadur, enn saalast Sonur minn.

Hug-Giædi HErrann mæddi, hanns Naudsyn giorla sier, vid Fodurlin fraa eg so ræddi, far þu, Son þinn lifer, Madurinn merkti þad, trwdi þvi eina Ordi, að þad sig reida þordi, gieck so gladur af Stad.

Hanns Pioonar honum mættu, Heimleidis Veigi aa, Hwsboondans Hiartad kiættu, Hug-gladir mæltu þa: Sonur þinn lifir liooft; Hann spyr, nær Sorginn siatnad, og Sootinn hefdi batnad? Þeir ansa med eingann Pioost.

Sennum Siounda Tijma, so bar þad til i Giær, Kolldunnar saarum Svijma, sviptist hann ollum nær: þaa fornam Fadrinn, sama Mund sodann skiedi, sem Jesus honum tiede: Siaa, lifir Sonur þinn.

Hier vid hann vard miog gladur, og vel i Trwnni hress, hvor hanns Heimilis Madur,

Madur, honum filgdi til þess, Krapt Herrans kiendu bert, þad JEsu Jardteikn Annad, Johannes hefur sannad, i Galiæa gierdt.

LII.

Um þann sem 38. Ar laa siwkur.

Joh. 5.

Lag, sem Pijslar-Miñing.

HEilog var, þa halldinn ein, Hatijd Gydinganna, Sonur Guds sem græ-dir Mein; gænga ried, sialfur med, til Jerusalem; So er skied, ad Sid Israels Manna.

J Borginni var Brunnur sæ, Bethesda ad Heiti, Fordyr voru Fimm þar æ, fieckst þeim skioot, Heilsu-Boot, sem mæddu allskyns Meininn lioot, og margir trw eg þess neyti.

Engill Drottinns eina Tijd, upp ried Vatnid hræra, svo hvör hellst af siwkum Lijd, sem ad-bar, fyrstann þar, ef sig þvodi, alheill var, eins og Barnid skiæra.

J

J Fordyrunum sem fraa er greint, Fiolldi
siwkra Lijda, var, og beid so vissi beint,
nær Vatnid skiært, yrdi hrært, þvi lækna
villdi Lijfid sært, af laungum Soottar-
Kvijda.

Medal þeirra Siwkdooms saar, sagdt
er Madur væri, Priaatijgi oll og Atta Ar,
aumur Neyd, þwnga leid, eftir Lækning
blijdri beid, Bolid trw eg hann bæri.

Þegar JEsus þenna saa, þar ad gloggt
nam hyggia, ad leingi hafdi þwnga Praa,
þolad hann, mæla vann, Herrann vid þann
veika Mann: Villtu Lækning þyggia?

Svara nam hinn siwki braatt, saarum
halldinn Kvijda: Enn verd eg þvi eftir
þraatt, eingin hier, biargar mier, annar
jafnan fyrri fer, frekt hlijt eg ad bijda.

HErrann þegar heyrdi þad, um hanni
Briooski kiendi, gacktu hiedann heill i St-
ad, hinn þess naut, mijnkar Þraut, þijna
Sæng þu ber aa Braut: J burtu Madur-
inn vendi.

Sem nu Judar saaу þad, hann Sæng
aa

a Herdar lagdi, honum gaafu þeir hoftugt Svar: Haatijd siv, ein er nu, Bodordiñ þvi brijtur þu? beint hann aftur sagdi:

Saa sem hefur mig heilañ giørdt, hiedann baud eg færi, sialfur vid mig sagdi hert: Siaadu hier, tak med þier, þijna Sæng, þvi frjals þu ser; Þeir friettu, hvor hann væri?

Madurinn kvadst ei þeckia þann, nie þeim þar framar giegna, þvi HErrañ burtu vijkiä vann, þa var hanns bætt, Meinid hætt, fieck hañ þess ei framar giætt, Foolks Mergdarinnar vegna.

J Müsterenu Madureñ saa, mætte vorum HErra, Sootlaus ertu, sagdi hañ þa, syndga ei nu, framar þu, ad þig hendi ei Anaud su, nie añad haalfu verra.

IV.

Uñ Storminñ, og þañ Oda Mann, Marc. 6.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum, etc.

Lofur med Lærisveinum, Lausnarinn stie aa Skip, Hvirfil-Vind ovart ein-

uni

um, yfirstod þegar i Svip, Okyrdist Haudur og Haf, undir Afollum (au, aungva Mann-Hiælp þvi sau, eñ Herrañ sialfur svaf.

J þeim Lijfs-Harska hræddir, hann fooru ad vekia brátt, af Mood og Ecka mæddir, mælltu svo allir hatt: Hiælpa oss Herra kiær, lat þig ei lijtt uñ varda, ad lægia Stormiñ harda, so ecki sockvum vær.

Hann vaknar vijst, og rædir, vid þær alla senn: Hvad er þad ydur hrædir, hellst of veik-trwa Menn? Og settist upp vid þad: Þa baud, ad Vinduriñ þegdi, þwotandi Vatn sig legdi; Blæ-Logn vard strax i Stad.

Undrast allir vid þetta, er Adburd lijta þann, hvor añann hier uñ frietta: hvilljkur er þessi Mann? Strax þar hañ talar til, Hosudskiepnurnar honum, hlijda, so fra mar Vönum, hanns eina O: d ii Vil.

Lending i Logni feingu, vid Landid Gadara, skiott er fra Skipinu geingu, skiedi

skiedi Tilburdur sa, adkom þar Odur Mann, af illum Øndum hrakinn, Ölmur, Vitstola, Nakinn, greinir svo glögt um hann.

Ur Jarni og Bøndum bædi, brotist opt hafdi sa, med Grimd og Ogna Ædi, so einginn ferdast ma, um þann Almennings Stig, dvalist a dockvum Heidum, i daudra Manna Leidum, lemiandi siálfan sig.

Fram fyrir JEsu Fætur, falla giørdi brátt, Andinn miøg illa lætur, æpandi kallar hátt: hvad hef eg þo med þig? Sanni Guds Sonurinn kiæri! so fyrr enn Tijmi inn være, kiæmir ad kvelia mig.

Þa sagdi Grædarinn goodi, grein mier þitt Heiti þo, Andinn mællti af Moodi: Mitt Nafn er Legio; þad hafa hyggnir Menn, Sex Þusund samanteiknad, Sex Hundrud þar med reiknad, Sextiju og Sex til enn.

Diøflar af døprum Trega, dæmdir i Heliar-Vist, bádu miøg mikilega, milldastann JEsum Christ, fyrst þadann fære

Mi-

wt, ad hann ræki þa ecki, i Undirdiwpañа Hlecki, med kalldri Kvel og Swt.

Frelsarans Leyfi feingu, ad fara i Svijn inn þar, sem uñ þær Grundir gengu, Gyrnd sw Dioflanna var, þau voru twø Þusund, øll strax med Ogn og Kvijda, wt i Vatnid hijda, og sucku i sömu Stund.

Svijn-Hyrdar fullir Sorgar, settu ar Flootta heim, bæru þa Fregn til Borgar, uñ Vagann sem vard fyrir þeim, hinir sem blijddu ꝏ, undrast og Otta feingu, almeñt wr Stadnum gengu, soddann Tilburd ad siaa.

Hann sem var ædur Odur, og einga Skynsemd bar, sat nu Sidferdis goodur, sannheill hiaa Jesu þar, Lands Meñ þa litu hañ, hinir sem hiaa voru stadder, i Huga og Siñe gladder, sögdu þeim allañ Sañ.

HErrañ blindheimskir bædu, i burt ad vijkia uñ siñ: Sælar Gagnsins ei gædu, þeim gramdist Fiaar-Skadiñ, so villtir voru þeir, Hiaalpar Von sæla hrepptu, henni viliandi slepptu, enn mettu Svijninn meir.

Hañ hver ed læknast hafdi, hier sem vaar
audur tied, Lausnarañ Leifes krafde, ad lijka
færi med, eñ JEsus sloo þvi af; Far helld-
ur heim til þinna, Hiaalprædid skallt þeim
kynna, sem Gud þier sialfur gaf.

V.

Um̃ Krapta-Verk Christi aa Br-
audum milli 5000. Manns, Joh. 6.

Med Lag, Einn HErra eg besst ætti etc.

Yfir um̃ Vatnid eina, sem er i Galilæa,
JEsus med sijna Sveina, sialfur
ferdadist þa, Tiberias nockud nærri, (Nafn
þetta Stadurinn bar), Þaa skum vijst vaar
ei fiærri, ad Veniu Gydinga þar.

Fylgdi þeim Mugur Manna, mikill aa
þeirri Tijd, Goodvilld hanns sama saña, vid
siwkañ og aumañ Lijd, uppaa Fialls Hædir
einar, Endurlausnariñ geck, lijka hañs Læ-
risveinar, litla Stund Hvijld þar feck.

Uppleit hann liooft ad Bragdi, Lijds
Fiollda mikiñ sier, vid Philippum fraa eg
sagdi, Fóolkid Matlistugt er: Til Kaups
hvar maattu meina, Meñ faae Braud,

um nærd? So villdi Sveininn reyna, þo
simsfur vissi nóog Rænd.

Philippus took ad telia, tvo Hundrud
Peninga Verd, fram þo Menn fengi selia,
Fullnægia mun ei g:ord, Andreas að þad
heyrir, einn Broodir Simonar, villdi Rænd
veita fleyri, vidstaddur gaf til Svar:

Ungmeinni eitt eg kendi, Andreas mæla
ried, Fimm Bygg-Braud hefur i Hendi, hier
og Tvo Fiska med, hvad skal þad þo fyrir
þessa? Þa talar Jesus hatt: Seigid, þe-
ir fari sier Sessa, samann i Ridlum brædt.

Herrann ried Braudinn blessa, braut, og
til Himins leit, framm bæru Fædu þessa,
fyrir so Marga Sveit, allir þeir urdu sadd-
ir, eins af Fiskunum med, og vel i Gedinu
gladdir, Guds Verk so fengu sied.

Leifunum samann safnid, Sönur Guds
þannig tier, og eingu af þeim hafnid, so
eckert spillist h:er: Er þad ei Undur ad he-
yra, allt þetta so til bar, Afgangs var ollu
meira, enn Efnid i fyrstu var?

Toolf Karfir fullar fengu, frá eg so

Skriftinn tier, og þær Leyfar afgengu, so
eckert spilliſt hier: Fim Þuſund fæddi hin
hreina, Forſiooninn Milldigiorn, Kallmenn
upptalda eina, fyrir utan Konur og Børn.
Um Kvolldid liet Lærisveina, Landinu
hallda fraa, hann var eptir alleina, Aſtar
Bæn giordi þa, Mootvidri miegnt þa hiaa-
di, miog dimt af Noottu þo, JEſus' þar
gloggt ad gaadi, geck aa þeim diwpa Sioo.
Nær um Fioordu Eykt Nætur, naalg-
adiſt JEſus þaa, þeir hafa aa þeſsu Gætur
þooktuſt Foriniu ſiaa, upp kalla Otta mæd-
dir, enn Jeſus anſar kiær: Verid allir O-
hræddir, eg er hier ſiaalfur nær.
Petur ſvaradi og ſagdi: Siertu þad
Herra minn, biood þu eg komi ad Bragdi,
beint nu a Fundinn þinn: Far þu, kvad Frel-
ſarinn milldi: Forliet hann Skipid þa, og gieck
ſem greidaſt villdi, gladlega Sioonum aa.
Baaranu ried braadt ad ſtockva, biladi
Petur Trauſt, hann took þa ſenn ad ſockva,
ſagdi med haarri Rauſt: hiaalpa mier Her-
rann blydi, hann Jeſus ad ſier droo; og ſpyr,

þvi tæpt hañ tryde ?til Skipsins geingu ꝥo.
Ord sitt og Bws-Raad bædi, blesse oss Jesus hreiñ, so Lijfs og Saalar Fædi, s:die þa hvern og einn; Siai til eg sockve eigi, i Synda Daudann hier, helldur ad hiaalp ast meigi, halldtu vid Trwna mier.

VI.

Uñ þañ sem blindur var fæddur.

Joh. 9.

Ton, Fader a Himna Hæd.

JESus fraa Juda Lijd, wr Jerusalem einn Tijd, utgieck so oll Mein grædir, uñ þad Johannes rædir.

Sat Madur Sioonlaus þar, sa blindur fæddur var, hart nærri Herranns Veigi, a helgum Sabbatz Deigi.

Lærisveinar hann siaa, so spurdu Herrann þa: Hvort eingiñ mun Jllska hañs vallda, eda Forelldra giallda?

Hvorki, kvad Herrann sniallt, hañ sijn nie þeirra gallt, Guds Verk eiga augliijsast, og a honum ad prijsast.

Verk Guds mier vinna ber, viijst med-

ann Dagurinn er, Idiu Mann aungvaa fremur, yfir þaa Noottinn kemur.

Jeg er Lioos Heimsins hreint, Herrann taladi beint, medann Umgengni mijna, hiaa Mounum læt eg skijna.

Herrann þaa hrækti aa Jord, heilnæm vard Lækning giord, Saur hrærdi samann ad Bragdi, so vid hanns Augu lagdi.

Hann baud þeim blinda þa, i Brunni Siloa, þvo sier skiootlega skylldi, ef skijra Sioon odlast villdi.

Hann geck og giordi svo, greitt nam sijn Augu þvo, heilskygn kom þa heim aptur, Herranns þvi olli Kraptur.

Natturann borinn blind, og blecft er af margri Synd, minn JEsus mig upplijsi, mier aa Hialpar Veg vijsi.

VII.

Umm Lazarum af Dauda uppvakinn, Joh. 11.

Toon, Tunga mijn af Hiarta hlioodi, etc.

JOhannes segir med soddann Hætti, siukur Madur eitt Sinn laa, Lazarus, þad

þad Sorgum ſætti, ſaa var i Bethania, Syſtur tvær er innthann ætti, onnur nefn-iſt Maria.

Hun var þad ſem Herrans Fætur, hent-uglega ſmyria ried, Haari ſijnu Svanninn mætur, ſijdann aptur þurkar med, Ordi Lijf-ſins gaf ad Gætur, i Gudſpiallinu ſo er tied.

Martha einnig Onnur heitir, Ordi DRottinns hiellt ſier ad, Lauſnaranum, ſem Lækning veitir, lietu ſegia þegar i Stad, ſaa þu elſkar, Soottinn þreytir; Svaradi JEſus uppaa þad.

Ecki er ſoddann Soottinn eina, ſendt honum til Dauda fyrſt, hellður ad Drott-inns Dijrdinn hreina, Daaſamlega aug-lijſtiſt, oll þau Syſtkyn eg maa greina, elſk-ud voru þo af Chriſt.

Dagana Tvo þar teſia riedi, tilſett vaar þad Herranns Raad; af Vilia Guds ſvo, Skickun ſkedi, hann ſkamtar Tijma af ſijnn Raad, Fylgdar Monnum Frelſarinn tiedi, ſorum nu aa Gydinga Land.

Poſtular ſvara med Gegndar Gilldi,

giorla senn a þessa Lund, Gydinga Foolk
þig grijta villdi, þa geckstu þar um̃ eina Stund; Hvar fyrir gyrnist Meistariñ milldi, meir ad koma a þeirra Fund?

Tijmar eru Toolf i Degi, taladi Spekinn Guddoomlig, Byrtu nioota Madur megi mun sai gaanga riettann Stig, hinn sem Lioosid hefur eigi, hrasar opt og meidir sig.

Lazarus vor Vinur sefur, vekia fer eg aptur hann, þeir segia : Batnad honum hefur, Hvijld og Værd ef finna kañ, þennann Skilning Meistarinn gefur, þeim um̃ Svefn naatturlegann.

Lausnarinn þeim lioost nam gegna, Lazarus daudur er til Sanns, enn eg fagna ydar vegna, ad ei var eg þar i Bygdum Lands, vær skulum þetta framar fregna, forum nu og vitium hanns.

Thomas Postuli took ad segia, Tvijburi sa nefndur var, Lærisveina Hug vill hneigia, hann gaf fyrir alla Svar, lætum oss fara og lijka deya, lioost med hon=

honum einnig þar.

Kom af Guddooms Krapti þegum, Christur til Bethania, Lazarus fyrir Fioor um Dogum, framlidinn i Grofinni lar, wr Borg og nænum Bygdarlogum, var ad marga Gydinga þa.

Þessir giættu goodrar Skylldu, gein gu i Sorgar Hwsid inn, Giedstvolunar Mæli milldu, mælltu, so eg ritad finn, hrelldar Systur hugga villdu, harmandi eptir Broodur sinn.

Martha heyrdi Meistarinn kiæri, milld ur kiæmi um þetta Skeid, og i Naund ad vissu være, villdi ganga heim aa Leid, mooti honum fraa eg hun færi, fyrst, enn Maria eptir beid.

Angrud JEsu Andsvor greidir, ef þu hefdir verid hier, Broodir minn (þvi Naud inn neidir), nu lifdi saa daudur er, enn eg veit hvar um þu beidir, allt mun Drottinn giefa þier.

Aptur JEsus ansa nædi, upp skal rijsa Broodur þinn, vissulega Wijsid tiadi, veit

eg af þvi Herra minn, hann mun verda Lijfs a Landi, þa lioomar efsti Dagurinn.

Upprisann og eining Lijfid, er eg sagdi JEsus þa: Efalauser um þad blijfid, aller sem mig trwid a, þo fundid hafi Heliar Kijfid, hvor mier treyster, lifer sa.

Sa hier lifer enn med Anda, og a mig treyster Heimi i, hættulegt ma Hel ei grann da, hann skal verda Dauda frij, sprptur øllum Salar Vanda, seigdu mier, ef trw ir þvi?

Trwi eg þu siert, kvad Svanninn grætti, Sonur Guds med helgum Sid, og Christ ur sa sem koma ætti, ad kvitta af Synd um Mannkijnid, Samtal þeirra ad Sinni hætti, so skilldist hun HErrann vid.

Martha hrinder hørdum Moodi, heim leidis med Skindi fer, vid Mariu giordi mæla i Hlioodi, Meistarinn er kominn hier, bijdur þun sa Græðarinn goodi, og giorir Bodskap eptir þier.

Uppstood Maria og med Skyndi, ut gieck fra þeim Mwga Manns, svo hun dijrst=

dyrstann Drottinn findi, dundi Vatnid Hvarma Rauns, þa var JEsus þijdur i Lynde, þar sem Martha kom til hans.

Foolked sier ad fliootte wr Maata, fraa þeim vijkur Giefni-Lijns, allra þeirra ein var Gaata, sem Efnid gremur Hroodrar mijns, efsaust wt hun gieck ad graata, hiaa Grofinni hanns Brooдur sijns.

Til Herranns kom med Hrygdar Talid, Hiartad mæddi Sorginn stinn, Angur i Briooste fann hun falid, fiell aa Knie og ræddi um Sinn: hefdir þu hiaa oss Drott inn dvalid, daudur være ei Brooder minn.

Þaa Herrann sa ad Sorgar Plaata, saart um hennar Briooftid laa, Foolked allt i auman Maata, aangrad leit þar standa hiaa, Sonur Guds took sialfur ad graata, i sijnum Anda bistist þa.

Sijn aa milli margur ræddi, min nu siaa hanns Elsku Gied, saa sem blindann gierla græddi, gat hann ecki vid þvi sied, ad Daudinn so yfir einn Mann æddi? Al mwginn þad mæla ried.

Lazarus hvar lagdur være, Lausnarinn so spurdi ad; enn þeir svara so sem bære: Siaa þu, Herra! þenna Stad. Myskun trwi eg Hiartad hræri, hrigdist JEsus enn vid þad.

Til Grafarinnar Herrann hreini, hier nærst sialfur gaanga vann, hun var byrgd med stoorum Steini, strax baud þeim aftaka hann; so þeir giordu, sem eg greini, sagdi Martha þa vid hann.

Lijkid finn eg fwlna um siidir, Fioora Daga hier þad laa, Ordum þessum Herrann hlijdir, henni aptur giegndi þa: Sagdi eg ecki, ef þu trwdir, ad þu mundir Guds Dijrd siaa.

Til Himins leit þa Lausnarinn milldi, lofud sie, Fadir! Giæds kaun siw, hvers eg af þier Offa villdi, um þad mig bænheyrir þu; eg tala so Foolkid trwa skylldi, til þeirra mig sendir þu.

Lausnarinn kallar liioosum Hlioomi: Lazare! þu kom hier wt. Hinn daudi hliiddi DRottins Roomi, doprum reyrdur Lijkbands Hnwt: leysid hann, kvad HErrann froo-

froomi, so hiedann gangi fyrdtur Swt.
Judar margir trwa tooku, Tacknid slijkt er saau þeir, sliwsum JEsu Lotning joo-ku, Lofs-Tijr þessi alldrei deyr, Phariseear-nir Svika kl(o)oku, sig forherdtu æ þvi meir.
Þvi eg treysti, og þad er mijn Trwa, þu ert JEsu Lijfid mitt, þa hiedann burt fraa Heim skal snwa, helld eg mier vid Ordid þitt, Saalunni virdstu Sælu ad bwa, so hun verdi af Naudum kvitt.

Stutt Jnnihalld Pijnunnar og Daudans DRottins vors JESU Christi.

Ton, Strijds-Menn þa hoofdu krossfest Christ.

MJer er af Hiarta Minnisstædt, Mysk-unar-Verkid þad, JEsus var stadd-ur i Hrygdum hætt, harmandi Prisvar bad, Gydinga Lid þo geingi ad hrædt, greip hann og batt i Stad, Saalinn hanns var af Sorgum grætt, saar Pijnann gieck þar ad.

Hann hefur dregid hrakt og hriaad,

Hardsvijrud Juda Drott, med Lygum, Spotti, Hroop og Hæd, hrækiandi a hann skiött, var honum hverki Værd nie Næd, veitt umm þa dimmu Nott; allt hann fordæmdi Andlegt Ræd, ei gieck sw Rædann hliott.

Heidnum Doomara i Hendur fieck, Herrann sw grimma Piood, Almwginn framm þar allur gieck, æpti med samfelld Hliood: Fær hann a Kross og Kvala Beck, komi yfir oss hanns Blood, Mordingia Lif Giof meir var þeck, mieg hætt þa Kvolinn stood.

O hvad Grætlegt, Aumkunar verdt, eitt var sem þar til bar, vid hardann Stoolpann streingdur þvert, stood vor Lausnarinn þar, hæsta Guds Sonar Holldid bert, hwdstrijkt med Svipum var, Æ dar, Skinn, Horund og so skiert, Oskaddad hanst ei par.

Þyrni Koronann Svida sar, sundur hanns Ennid sleit, Bloodid uppfyllti Augunn klar, og allann Sioonar Reit, Frelsarinn bædi folur og blar, Forsmaan hverium hann leit,

leit, Last-Ord, Slog, Spielni, Spott og
Dar, sparadi ei Præla-Svit.

Trie Fimtan Foota lángt var lioost,
lagt a hanns Herdar hardt, breidt Fiögra
Alna þwngt med Piooft, bad herma Bæk-
ur satt, uppgiefinn var med ormædt Bri-
oost, undir þvi Prisvar datt, um siidir fram
þa Ferdinn drooft, a Fiallid Golgatha
bratt.

Særdur i Kullda klædlaus þo, Christur
sat lánga Tijd, a medann oll til Bodull-
inn bioo, Bana-Verkfærinn striid, e þyr-
stum Munni einn ad droo, Edik Gall-blan-
dad Nijd, oddbrotna Nagla Olldinn sloo,
i Hond og Foot um Sijd.

Krossfestann hæddu Hofdingiar, og hv-
or sem þar gieck hia, Harmkvæli þwng og
Hadung bar, Herrann um Tijma Pria,
siidan burtslitinn Salin var, Syndlausu
Holldi fra, Hiartad sarbeittur Broddur
skar, Blood og Vatn rann wt þa.

Last-Ord og Brijxl framlidinn fieck,
Falsara sogdu hann, Flockur Prestanna
fyrir

fyrir þvi gieck, fundu Lands Doomarann, bæbu ad geimd sie Grefinn þeck, gaanga so ella kann, Lærisveinarnir fylltir Fleck, flytie i burt Lijkamann.

Hermenn vopnada, hann liet strax, halld a nnog sterkann Verd, þar vakti inn til Pridia Dags, Pioodinn su Illsku hord. Drottinn reis upp til Dijrdar Hags, fraa Daudum þegar ur Jord, og sannar Guds Dijrdar Samfelags; sie honum Packargiord!

Gleym ecki þessu Saal mijn sæl, soddann vel merki a skallt, Sonurinn fyrir sekann Præl, saklaus leid þetta allt, slijkri hanns Elsku hroosa og hæl; af Hug og Munni sniallt, Sigur Vers Christi sijng og mæl, sætt fagnandi avallt.

Liwfasti JEsu Lof sie þier, sem leidst þann saara Deyd, hvar med þu hefur hiaalpad mier, wr hættri Kvol og Neyd, laat þu mig jafnann lifa sem ber, Lasta Bond af mier greid. Elsku Fadm þinn, þess Oska eg hier, yfir Saal mijna breid.

Ut af Uppriisu Historiunni.

Ton:

Ton, Giædskurijkaste Grædare minn, etc.

HJartad fagnar og Hugur minn, HErr ann JEsus er upprisinn, Kool þo aa Krossi ætti, aarla Sunnudags er þad skied, ædur enn Sooliñ lijsa ried, af Guds Dijrdar Almætti, þijdur, frijdur, Eingell kiemur Kraftinn fremur, klaart eg greini, af Grof iñi velltir þeim stoora Steini.

Jardskiaalfte mikill skiedi þar, skiærastà Lioomä Eingill bar, Vardmenn þa soddañ saau, Otta miklum yfir þa sloo, Abl og Styrkleika fraa þeim droo, lijka sem dauder laau, þegar, Vegar, Lioosid skapta, Lijfsins Krafta, lokssins feingu, heim i Borgena hryggver geingu,

Hofud-Prestana hittu feñ, hermdu oll þessi Tijdendeñ, hiner þeim hietu Gaafum. Seiged ad Lærisveinarner, sooktu Lijkamañ burt med sier, þegar vier þreytter svaafum; hradir, gladir, Gialldid þyggia, þar ad hyggia, sijdann sogdu, lijka sem Judar þeim Raadinn logdu.

Ædur enn Daguriñ upprann klaar, wt geingu af Stadnum Kviñur þriaar, Ma-

ria Magdalena, Moodir Jacobs hinns minna var, med þeim lijka Salome þar, þær hugdust Christo þiena, hrygg var dygg var, Lausnarans villdu, ad liwfri Skylldu, Lijkid smyria, hvor ried adra þa hlioott ad spyria:

Hvor mun burt vellta hördum Stein? Hindrar sa oss œ marga Grein: þegar sem litu þangad, opinn stood Grof, enn Eingill var, alhvijtu klæddur Lijni þar, Hrædsla ried Hiartad fanga. Hlioodar, moodar, hryggvar Kvinnur, sagdi svinnur, fyrg'd eigi, uppristn JEsum eg ydur seigi.

Kvinnurnar gladar geingu heim, Græd arinn JEsus mætti þeim, segiandi: Verid sælar, þær fiellu siidan fram til Sanns, œ Fætur kystu Lausnarans; hann ried hijrlega ad mæla: Eg bid, ad þid, minnum blijd um, Brædrum þijdum, brætt þad innid, i Galilæa þier fyrst mig finnid.

Magdalena œ medann fer, miog sliott þangad sem Petur er, og Johannes med honum, sagdi Lijkamañ sælastañ, sie hv-

orgi

ørgi eg nie fiña kañ, burt-tekinn væri hann
vonum; Bædir, þiædir, undrast þetta,
er þad frietta, og æn Tafar, wt þaangad
geingu nu øll til Grafar.

Fyrstur Johannes framkom þar, fornam ad Grøfiñ opinn var, Petur þa greitt inngeingur, sæu þar løgd Liin-klædiñ miwk, lijka og JEsu Sveita-Dwk, Forundran af þvi feingu, allskiott, og sliott, aftur sniwa og þvi trwa, øllu ad soñu, burt muni Lijkid borid af Mønnum.

Æpandi Maria wti stood, iñ i Grøfina horfdi Fliood, Einglum Tveim gaf ad Giætur, vard hun nu hrædd, og vidleit þa, Baktarañ Gardsins hugdist siæ, hañ spyr strax, hvad hun grætur? Hun kvad, h ilst þad, miñ Herra þijdur, Hiartans bliidur, hier finnst eigi, Endid Sorgar eg þad seigi.

Hafir þu borid hann burt med þier, bid eg ad Herra seigir mier, svo eg hann þaangad sæki, Madúriñ svarar: Maria! Meistari; Sagdi hun aftur þa: Ei leysdi æ sier tæki, øll Hrygd og Stygd, snijst i Gledi,

Gledi skiott þad skiedi, er Christum kiendi, heim til Postula hana sendi.

Hun kom strax og þeim kunngiørdi, Christur af Dauda risinn sie, Adburdi alla sagdi: hinar Konurnar hermdu med, hefdu þær lijka JEsum sied, Lijfs og i Lifsu Bragdi; Þetta rietta, Villu hielldu, Hug sinn hrelldu, Herranns Sveinar, Sioonhverfingar þad sogdu einar.

Til Emaus geingu einir Tveir, um HErranns Pijnu tala þeir, þad skiedi a þessum Deigi, enn so til bar sein seigi eg fra, sialfur JEsus nalægdist þa, so ad hann þeckti eigi, hann spyr, Hugkyr, hvada Hial id, Hrygdar-Talid, hafid Brædur, Cleophas ansar med klockri Rædu.

Ertu einn so Okiendur Mann, i Jerusalem, ad Giorning þann, sem er fyrir skomu skiedur, veitstu ecki? Enn hann spyr ad: Honum Cleophas sagdi þad, JEsus, sem oss var med ur, hædstur, ædstur, af Spaadooms Ordum, og Giædsku-Giordum, fyrir Gudi og Monnum, a Krossi deyddur,

þad

þad sialfir sonnum.

Enn nu i Morgun ærla vijst, ædur enn fieck af Deigi lijst, Kvinnur fræ ofs wtgeingu, lifanda sogdust lijta hann, lijklegt þad eingum virdast kan, Felmtur þvi allir feingu. Heimska, gleimska, kvad þæ bæda, Kongur Dæda, kiendi sijdann, Christur so hefdi hlotid ad lijda.

Alla Ritning wtleggia ried, opnadi þeirra Hugskot med, Skriftina glogt so skilia, Kauptumid allir nælgast nu, nær þvi endud var Leidinn su, gæanga hietst leingra vilia, beiddu, neyddu, Christ ad bijda, kvædu lijda, æ Kvolldid nærsta, inn med þeim geing ur Milldinn hærsta.

Settist til Bords og Braudid þar, blesf adi, sem hans Sidur var, og sijdann ad þeim rietti, bædir i Senn han þecktu þæ, þeirra Sioonum hvarf burtu fræ, Harmi ur Huga lietti, hradir, gladir, Postulum hinum, Herranns Vinum, hier fra sogdu, eing an Trwnad þeir æ þad logdu.

A somu Stundu þad so til bar, sialf
ur

Ur JEsus var kominn þar, og midt i Mid
id stendur, þeim Oskar Fridar þessu nærst,
þaa var Dyrunum aftur læst, siaa liet a
sijnar Hendur ; Enn þeir, þvi meir, urdu
feignir, Ottasleignir, og þvi trwa, Grant
kiedi ollum i Gledi sinna.

Eckj var Thomas þaa med þeim, enn þeg
ar seirna hann kom heim, þelt sögdu allt hid
sanna, alldrei trwi eg, hann ansa ried, utan
ad Nagla-Förin sied, sial med Fijngri
kanna, lidu, bidu, Atta Dagar, Dijrd so
hagar, DRottinn sætur, ad lucktum Dyr
um kom milldur, mætur.

Hiaa þeim stood Herrann hiir i Mid, hier
nærst Thomam so ræddi vid, og vill hann ver
di gladur, i Naglaforinn laat Fijngur þinn,
flioott legg mier Hond i Sijdu in, vert ecki
vantrwadur: DRottinn, Gud minn! sag
di dyggur, Trwartryggur, Tvijburinn frijd
ur, aftur JEsus þaa ansar bliidur.

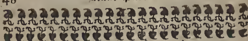
Sannlega Thoma trwdir þu, Tilsijnd
mijn þessy olli nu, og eg enn framar seigi: sæll
er saa hvor mig sier ei hier, samt þo af
Hiart-

Hiarta treystir mier, Huggun so hliooda
þeigi. Fleiri, meiri, Jardteikn hrein, fyr-
ir sijnum Sveinum, sydar giordi, oll þo ad
greind hier ecki verdi.

Vid Gen-zareth Vatnid brätt, voru
þeir þa ad Fiskidrætt, eñ sig opinberadi,
Petur adspurdur Prisvar þar, hvbr þetta di,
sem vonlegt var, ad hann JEsum elskadi,
bijdur þijdur Lijfsins Braudi, sijna Sa-
udi, Simon fæddi; um hanns Dauda og
Utfor rædi.

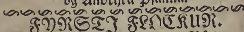
Fiorutiju Daga DRottiñ ried, dvelasti-
hier Lær-sveinum med, eftir Upprisu dijra,
til Himna sijdann hiedañ stie, hiar
Hond Fodurs Almættugre, situr vor
Hialpinn hijra; Amen, Amen,
allar Tijdir, lofi Lijdir, Lausn
grann gooda, honum skal
jafnann Heidurinn
biooda.

* * *
* *
*

Aũnar Parturinn.

Innihelldur nockra Gudrækilega og Andrijka Psalma.

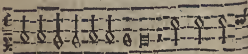

FYRSTI FLOCKUR.

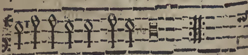
Sem hefur i sier Tvo Nijaars Psalma, Eiñig Kvolld og Morgun Lof-Saungva, og eiñ Sivoferda-Psalm.

Nijaars Psalmur Kvediñ 1652.

Undir þessum Nootum.

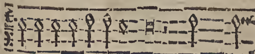

Arid hijra nu hid nija, Naadar good- Þrautir laati fraa oss flija, fargi Sorg-

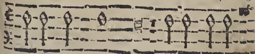

ur sendi Landi voru Gud. um, endi Grand og eydi Naud.

Alla

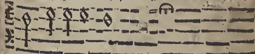
Alla fylli Gledi=Gædum, Giædska og

Myskun Drottenns blijd, i fastri Ast og

Frid af Hædum, stodugir stædum, oss

hann blessi Ar og Sijd.

JEsu prijsad Nafn eg nefni, N:ytt Ar þetta komid Heim, Vijgi er betst, styrki Verk og stofnud Efni, stidie, grædi, auma geymi Milldiñ mest; Barn umskorna dijr-

um Dreyra, dreifst yfir Hiortunn mædd,
Synda-Grand og Færid fleira, fiær að
keira, vyrdist Dijrdinn Gædsku-giædd.
Nijtt Ar þetta Gledilegt greidi, Gud að
Hædum vorum kiæra Kennidoom, Saudi
fædi, Lijdinn leidi, ad lifi i Hoofi, giori og
læri Verkinn froom, Hiordinn verdi hlijd
ug Nædum, hollum ollum þeirra mest, var
flugs ad frijdum Dædum, Frid og Nad
um, ut so ræteist Vondskann vest.
Yfer-liwfa-Menn æ minnest, Millde
valldur Drottinn Mættar HErra hær
Sida-prwdir Sannleik kynnist, Synin
um Hiooni, lietti Prætt og Brædinn sær
oll i Stilling Loginn lagi, liwfir giæfir fro
ma vid, Lasta siist þo Veigi vægi, hneig
Hagi, ad goodir Lijdir finni Frid.
Raunir Hioona miwkust mijki, Myst
un ferska Grædarans Lijda fyrr og sij
Holged helgad vaki, vijki Vijlid, Bolid
Naudinn, Kvijdi, hversi Strijd, Bor
inn einnig blijdur nædi, og Blessun vis
æti sær, Fadirins Dæda i Fridar Ræ
leit

leidi a Landi, med Lijfi og Gæfu stoora og sma.

Ydur Gledi Arid hijra, ollum Heillum gefi vafid JEsus kiær; Menn og Kvinnur, klara, skira, Christi Ast þier liwfa hafid fyrr og nær, undir Hendi hvijld sælir Heilla fullri Drottins hier; aungann Angurs Kulid kiælir, Taal nie tælir, þann af henni hulinn er.

Oss nu blessi Grædarinn goodur, og Gaafur liwfar sijnar hreinar einnig med, Landid, Lodur, giædi Grooður, gladt sie Lopt, ei pijni neinar Plaagur Fied, neytum ætijd lijtilaatir, Losid gefum Drottins Raad, i Gudi blijdum kiætunst kaater, mætast Maater, holl þau allir reyni Raad.

Kasti vestu Kostum Lasta, Christur best ur, hærstur, mestur, Foolki fraa: Vijst so Traustid festum fasta, fyrst og sijdst þeim glæsta Gesti ætijd aa, Ast þijdasta Brioost ei bresti, bistur Piooстur horfinn sie, geistum Lasta Gusti fresti, Losta Lestir, flestir nærsta falli i Hlie.

Unni sannur oss og blessi, ollum Heillum

fylle sell Emanuel. J Kvijda, Naud og Krossi hreisi, þa Kvilla-fullum vill odæll hier vinna Viel; Svinnir Menn og myndug Kvendi, mættugann DRottinn losid tijdt, honum einum oss afhendi, Amen; sendi, Ydur JEsus Arid blijdt!

Aññar Nijaars Psalmur.

Ton, Peck sie hier good giørd, etc.

NRid nijtt nu æ, J Nafni JEsu sæta, byriast blijdt; þu þa, þess vel skylldir giæta, segiast viidt, sw mæi, Sælu Fregninn mæta, sem Bol kann bæta.

Gud og Mann, Moodir, Mey i Heiminn fæddi, vorn blijdann Broodir, sem berst oll Meininn græddi, Heimsins hann Þiodir, helgri Blessan giæddi, þo ædur Eymd mæddi.

Fóolki Frid hreinann, feck af Dijrdar Mætti, og Gud vid einann, allt Mannkynid sætti, Sælu Sid beinann, sijndi og Hiartad kiætti, Brot Synda bætti.

JESUS hann heitir, Hialp og Frelsun Lijda, Sælu sannveitir, og sviptir oll-

um Kvijda, um̃ Legmaals Bann breitir, Bleſsan gefur frijda, med Myſkun blijda.

Nafn þad ſætt ſanna, Sælu og Gledi færir, Hormum Hættanna, haglega fortærir, alla Ætt Manna, endurlijfgar, nærir, Sorg þa ei ſærir.

Arid nijtt Nafn þitt, Naadar Herrann goodi, geſi oſs blijdt, Gagn ſitt, i glodum Fridi bioodi, nækvæmt, þijdt, vid Naud kvitt, ſo notkiſt Manni og Flioodi, Lean og Lijfs-Groodi.

Himin, Lad, Haf, Flood, hveria Skiepnu og eina, Foldar-Sæd, Fiaar-Siood, og Friooſgun Landſins hreina, bleſsi Naud Guds good, og Græding veiti beina, aan Moods og Meina.

Kyrkiu Stiett kiæra, Kennimenn i Landi, laat oſs riett læra, Lifnad ſinn hvor vandi, ſo uppſett ſkiæra, Sannleiks Skin lioomandi, ſtillt jafnann ſtandi.

Skickun Lands Laga, Lids og Stioornar Naada, Yfirmanns Aga, til ædſtu Heilla Daada, virdiſt hanns haga, Hondinn Lijknar breada, er einn allt maa naada.

Hjooninn, Hiw, Börn blijd, Bæi og Lijd ům Grundir, Hond JEsu, fræg frijd, fridi a allar Lundir; Vor sie trw Vernd þijd, Væng um DRottinns undir, Lijfs langar Stundir.

J Hæska og Hrigd kvoldum, Herrann JEsus vægi, i Otta og Blygd Oldum, Ast-inn DRottinns hægi, i Strijdi og Stiggd dvoldum, Styrk veiti so nægi, og allt vel lægi.

Vid Hreckia Hæd-Syndum, hlijf oss JEsu blydi, fra Huga bræd-blindum, Brædi, Heipt og Nijdi, Glæpa grælind-um, Gudleysingia Nijdi, Roog, Ræni, Strijdi.

Himins Hnoss snialla, helgast Meyar Sædi, oss geymi alla, fra Ooina Viel-rædi, kunni a Kross falla, so kreŭkia Hiart-ad nædi, Guds Nad þad grædi.

Morgun Psalmur.

Ton, Ein Gud Skapari allra sa.

AF Morgna þegar ærla uppstæ, eins æ Kvolldinn þa hvijlast æ, gef eg mitt Lijf

Lijf og lijka Ønd, liwfi JEſu i þijna Hønd.

Sælin hvijliſt og huggaſt mijn, Herra JEſu, i Benium þijn, bid eg ſætaſta Bloodid þitt, bleſsi og helgi Lijfid mitt.

Chriſte, ſem þoldir Kvøl og Pijn, keypt-ir mier Frid med Bloodi þijn, i Vøku og Svefni vert mier hiaa, vernda mig øllum Haaſka fraa.

Guds Engla Skari ſkijli mier, ſo ſkadi mig ecki Dioflarner, i mijnum Kroſsi og Medlæte, minn DRottinn JEſu hiaa mier ſie.

Hvert hølldur lifi hier eda dey, Hiarta mitt vid þvi kvijdir ei, gladur þvi mijna gef eg Ønd, Gud Sannleikſins i þijna Hønd.

Kvølld Pſalmur.

Med Himna Lag.

LYknſami Gud og Herra haar, hvers Valld og Makt um Eilijfd ſtar, Vier bidium i JEſu Nafni nu, Naadar Heyrn þinni til vor ſnw.

Lioſid Dagſins enn dregſt oſs fraa;

dimu Natt Myrkri yfir brað, Lijkaminn Hvijldar leita fer, Lettir Pinningar Svefninn er.

Þackargiord blijda Born þijn nu, bioda þier oll med sannri Trw, þocknist þier, Fadir, Foorn sw vijst, fyrir vorn HErra JEsum Christ.

Lof sie þier Gud fyrir lidinn Dag, Lijkn inn þijn good vorn aumann Hag, verndad hefur fra Hriggd og Neyd, Hañskasemd Lijfs og bradum Deyd.

Forlat þu oss nu Fadir kiær, Fiollda Synda, sem giordum vær, leynd og opiñ ber Afbrot vor, afplaani nu þiin Giædskañ stoor.

Erfidi vort og Vinnulag, vier sem nu hofum giordt i Dag, eptir sierhvers Mañs Embætte, i þiinu Nafni blessad sie.

Gef oss nu DRottinn gooda Noott, geim og vernda fra Kvol og Soott, fra bradum Dauda og beiskri Piin, bevari oss alla Nadinn þiin.

Freistingum Diofuls fra oss snw, For illsur

mjur vondar burtrek þu, Oværdar Draumá Ognir þær, alldrei lát þu oss komá nær.

Lát þu oss Dagsins Liosmann hinn, lijta ad Morgni, DRottinn minn, so med Fagnadi þioonum þier; Þess nu af Hiarta Oskum vier.

Gotz, Heidur, Lijfid, Æru og Ond, O! DRottinn Gud i þijna Hond, befolum vier med traustri Trw, til vor Rad þinni jafnann snw.

Guds Fodurs Milldi, Giædska og Nad, Guds Sonar JEsu Hiálpar Rad, Guds Heilags Anda Hlijfdiñ traust, hiá oss stadnæmist endalaust.

Heilog Guds Þrenning hlijfi oss nu, og halldi fast i riettri Trw, ad hliootum sijd ann Himna Vist, Hiálparann fyrir JEsum Christ.

Amen þess allir Oskum vier, Amen, vor DRottinn, Lof sie þier, Amen sie þad sem eg nu bad, Amen: JEsus bænheyri þad!

Aũar Morgun-Psalmur.

Ton, „ Eilijft Lijfid, er æskilegt.

LOfi þig DRottinn Hiïninn hȧar, og Heiløg Engla Sveit, allar Þioodir uñ allar Kraar, allstadar Lands uñ Reit, þui Sannleikann þiñ og Myskun mest, Milldi og Tigninn klaar, yfir ofs øllum er stadfest, eilijfa Tijd og Ar; so er og lijka Saala mijn, sonn og fullkominn Skyllda þijn, Lof DRottins bædi hatt og hlioott, a hverri Stundu ad tiaa, alldrei laat þier þad gleymast gott, giefins sem liet þig faa, hañ hefur uppa nijtt i Noott, Naudum þier biargad fraa.

Lofadur sier tu lifandi Gud, fyrer liding Nætur Stund, og þad Verolldinn upplioomud, er nu af Dagsins Fund; Sool nu i Heidi skiæru skijr, Skinid sitt veitir blijtt, Fuglar Loptsins, Fiskar og Dijr, fagna þeim Geisla blijdt; Skoog Trien Grøsiñ og Liliur Lands, lifna og glediast viist til Sanns; þetta til Dijrdar Drottinn þier, daglega þioonar allt: Æ hvad skylldara mun þa mier, ad mikla þitt Nafn avallt, Guds ad Lijking sem giordur er, og giefid Lijfid sniallt.

Lof

Lof, Heidur þier og Þackargiörd, Preñ-inginn edla blijd, vilugur skal eg vanda ad Jord, varandi Lyfs um̃ Tyd; þu hefur jaf-nann Hiaalp mier veitt, wr Hanska og Daudans Pijn; fraa Myrkrunum til Li-fosins le dt: Lofud sie Giædskann þijn! Ovina minna Afl og Slægd, asmæd hefur þijn Guddooms Frægd, enn þo þeir byggi Efnid vandt, med allri Svika Praa, ad mier þu Drottinn giættir grandt, Grimd þeirra bægdir fraa, rangferdugra sem Raadum kannt, raska, so hvergi naa.

Sem migi Noott fyrir Lijkn og Lid, lietst niota Maattar þiins; Eins nu i Dag um̃ Naad eg bid, i Nafni Frelsara miins; hin-dra þu Umsaat Andskotans, sem eiskar Li gi og Mord, so verdi sijst ad Vilia hañs, Verk miin, Þaankar nie Ord: Giefdu mier DRottinn Hiartad hreint, hugsa og stun-da liooft og leynt, Laga-Bod þijn, sem lietst oss saa, og Lijfsins Braut eg skil; i Dag og hvern Tijd hiedann i fraa, hallda þau giar-nann vil, þvi David segir sæla þa, sem þar hafa Lysting til. C 6 Blessa

Blessa þu, Gud, mitt Kvinnu-Kier, og kæru Börn a Land, blessadu allt hvad hefi eg hier, hlotid af þinni Naad: Blessa virdstu minn Buskaps Hag, Birgdir, og Mat ar Faung, blessa Utvegi og Vinnulag, so verdi ei Hegdan raung; Blessunar ædsti Brunnurinn, blessadu mig i sierhvert Siñ; Sie eg a Ferd uñ Sioo eda Jord, sit, geing, edur kirr stend, Hond þijn yfir mier halldi Vórd, Hætska ollum frævend: Gief so med þijðri Þackargiord, þijn Naad sie vidurkiend.

J Forsioon þijna og Fodur Hond, fel eg nu, Drottinn, hier, Likama minn med Lijf og Ønd, Laan allt og Heilsu Kior; mitt so eg agti Stark og Stiett, stioornadu mñi Lund, hier med eirnig mig halldi riett, a Hrygdar og Gledi Stund; Christni-Halld mitt, Kiærleik og Trw, med Krapti þiinum, O JEsu! auka jafnann og efla virdst, uppa þad Saal min froom, dyrd arlig faai fyrir þier birtst, þa fer þu ad halla Dooni, kom HErra JEsu, kom sem fyrst, klaart gior allt Synda Groom.

Daudans þegar eg nælgast Noott, naa-
dugur vert mier hiaa, med bærilegri Bana-
Soott, benda virdstu mier þa, i Fadmi sæl
um ad sofna þiin, sæti Fadir, eg kis, Otta
laus er þa Ond iñ miin, og eiliif Gledi viis:
Siidann i Lambsins Liooma klær, lofi hun
þig um̃ eiliif Ar, þu sem ad allt med Ordi
ber, Einn Gud og Þrenning haa, samhuga
allir siingium þier, Sigur Vers Himnum-
ca; Valldid þitt Diird og Ærann er,
Amen, Haleluja.

Aũar Kvølld Psalmur.

Med Himna Lag.

O JEsu þier sie Þock og Lof, fyrir þiina
Ast og Naadar-Giof, vel hefur þu miñ
veikann Hag, verndad og geymt um̃ þeñañ
Dag.

Slisni einginn mig hendti hier, Hliifd
DRottinns miins þad veitti mier, Satan
fieck ei ad orka neins, sem Ond og Liifi var
til Meins.

Jeg vil fyrir þad JEsu kiær, jaata þier
Vegsemd fiær og nær, af Hiartans Muñi

Hug og Rauſt; halldiſt þijn Virding En-
dalauſt.

Eilijfann bid eg Almaatt þinn, aſtkiæri
Jeſu, Herra miñ, fyrirgief øll mijn Afbrot
ljoot, i Dag ſem framdi eg hier a jrðt.

Dags-Vinnann min, ſem drygda eg
hier, Drott nu minn goodur þocknist hier,
ebli þijn Bleſſan allt mitt Raad, auk mier
Von, Trw og Kiærleiks Daad.

Geymdu mig Drottinn Gud, i Noott,
frar grimum Voda, Kvøl og Soott, ſo O-
vin giori mier einginn Grønd, yfir mier ſie
þijn Hiaalpar-Hond,

Luckuna, Heilſu, Laan og Fied, Liif og
Saalina eirninn med, Umſioon þinni eg allt
þad gief, Ohrædður ſijdann ligg og ſef.

J Drottins Nafni eg hvijliſt hier, hafðu
O JEſu Gaat a mier, eg fel mig þinni El
ſku enn, og alla þijna Chriſtna Menn,

Lof ſie Fødurnum leſid og tiaad, Lof ſie
vors Herra Jeſu Naad, Lof Helgum Anda
allann Tijd, Amen, Lof ſie þier Þrenning
blijd.

Dagleg Andvarpan.

Ton, Hvør sem ad reysir hæga Bygd.

HEilla liwfasti Herra minn, Hiartans Utvalldra Yndi, uppveki mig nu Andiñ þin, Endurnæring so findi; Eg er Mañeskiann alsaurgud, afplaana þad lifandi Gud, gief mier Gladværdar Lyndi.

Afstring minn og Ydiulag, eg þeinkti ad lagfæra, þier til Dirdar ad þioona i Dag, þad veitstu Naadinn skiæra; Enn hvorniñ hefi eg aum Mannkynd, avreitad þig med margri Synd, þad virdstu ad lagfæra.

Lijfdaga minna Lijtinn oll, lækna þu, Drottinn blijdi, og mig hvijtfæga eins og Mioll, aungvu svo Meini kvijdi; æ mig angrar af allri Root, ad eg giordi þier syndga moot, Heilla Fadirinn frijdi!

Laangar mig nu af Lijfi og Saal, Lausn hiaa þier, Drottiñ, fiña: Þier er nu, Fadir, meir enn Maal, Meinanna Boot avinna; Sætasti Bruñur Svolunar, signad Herbergi Vellistar, laat mig þier Losgiord iña.

Grædi nu oll mijn Synda Saar, sign-
adar

adar Jesu Undir, Himneska Fødurs Hoͤndinn klaar, hun sie yfir og undir: Okvijdiñ er þa Ondinn mijn, i bliydum Naadar Fad mi þijn, lijdi so Lijfsins Stundir.

Riettlætis fagur Kvistur klaar, Konung ur Dijrdar sæti, Engla Fegurd um eilijf Aar, Utvalldra Saalar Kiæti, allra Trwad ra Elska og Von, er JEsus Guds og Mariu Son: Gief þess eg iafnann giæti.

Innræt þu, Drottinn, Ordid þitt, i mitt Hiarta og Sinni; þad sie Lijfdaga Liooßid mitt, Lifnad so bæta kunni; eptir þvi lææt minn greidast Gang, i Giædsku þinnar og Naadar Faang, þar so þier Packir inni.

Miskunar þinnar mioku Naad, mikla og Efi mijna, milldasti JEsu Meyar Saad, minnstu a Barn-Kynd þijna, fadma mig ad þier Fadir miñ, fyrir Eingiet na Soniñ þiñ, læt ecki Lidsemd dvijna.

Set eg nu allt mitt Traust og Trw, til þijn, minn JEsu goodi, ad mig af Astsemd elskir þu, og ædreisir þijnu Bloodi, æ med ann varir Æfinn mijn, wtbreida vil eg Lof

giørd

giörd þijn, bædi hiartt og i Hlioodi.

ANDVARPAN þessa, ædsti Gud, allt tu i Miskun þiñi; Hiaastod veittu i hverri Naud, higg ad Grætbeidni minni; lattu mig ætijd lifa þier, lijka deya þar burtu fer: Lof þitt alldreie linni.

Sioo-Ferda Psalmur.

Ton, Natturann øll og Edle Mañs, etc.

DRottinn lijknsamur. HErra hreinn, Hiaalparinn allra Manna, þu sem ad rædur øllu eiñ, Alsemdar Milldinn saña, bænheyr þu mig, þess beidi eg þig, i blessudu JEsu Nafni, med liwfri Naad, og legg a Raad, um Lijfs og Saalar-Efni.

Þijn Naad þad hefur so tilsett, ad sierhvør skilldi læra, Embætti sitt ad ydka riett og med Handbiørg sig næra, um Land og Sioo, enn Lidsemd þo, lofadir þeim ad veita, sem treysta þier, og sydann sier, sinnar Atvinnu leita.

Nu vil eg eftir Ordi þvi, i Trausti Naad ar þinnar, a Hafsins Bilgiur fara frij, Fædu leitandi minnar; siaadu mig nu, sæ-

ti JEsu! so einginn Haaskann grandi, til og fraa hier, hialpa þu mier, Hættu-laust aftur ad Landi.

Og sem þu giordir aadur fyrr, ostyrkum Lærisveinum, þegar Storm-Vindur þeigi kyrr, þagnadi fyrir þier einum, so aaliit mig, nær yfir sig, Alldann og Ved rid bleika, hasta þar aa, eñ hugga þa, Hiartad mitt Trwar-veika.

Vardveittu mig og Veg minn greid, Vernd þijn yfir mier standi, fraa beyskri Sorg og braadum Deyd, bædi aa Sioo og Landi, JEsus minn trwr, Eymd allri wr, einn kanntu mig ad leisa, vertu mier nærst, þa hier sem hærst, Hafsins Bilgiurnar geysa.

Stooran Brim-Sioo og sterkan Vind stødve þijn Milldin sæla, illra Stoor-Fiska ogna Mind, eil aat mig kunna fæla, Vængia Skiool þitt, fyrir Vardhalld mitt, vil eg mier giarna kioosa, so meigi eg frij, af Faari þvi, Frelsan þinni best hroosa.

Þvi vil eg leystur losa þig, Lijfsins um

Tijdir mijnar, þar heilog Guds Born hallda sig, heidrandi Naadir þijnar; Þackoffur eitt, i Veikleik veitt, virdstu af mier ad þiggia, e liif Naad þijn, ca Armi sijn, unni mier jafnann liggia.

Jeg geing til Skips i JEsu Nafn, JEsus minn hiaa mier bliifi, helgra Guds Eingla heilagt Safn, Hrædslu og Sorg burtdriifi, mig fel og þa, sem mier eru hiaa, mijns JEsu siaalfs i Hendur: verum til Frids, væntandi Lids, Vernd hanns yfir oss steudur.

J Guds Nafni og Otta enn, eftir hans Naadar Ordi, Veidar Færununi vil eg senn, varpa fraa Skipsins Bordi, þetta mitt Verk, Myskuninn merk, minn Herra JEsus blessi, veiti hann mier, hvad Villd hanns er, Von mijn og Boon er þessi.

JESUS oss veri ollum hiaa, Auga hanns t.l vor siaai, Hæska og Ognum hrindi fraa, so Hætta ei granda naai; vort Hiartans Hws, helgi JEsus, hann oss i Fridi leidi, oskum þess nu, allir med Trw;

Amen,

Amen, sie þad eg beidi.

ANNAR FLOCKUR.

Inniheldur Heilræda-Vidvorunar-og Bæna-Psalma, Christelegu Lijf-erni Vidviikiande.

Gyllene A.B.C. Ur Þyfku utlagt.

Med Himna Lag.

AEinn Gud set þu allt þitt Traust, Adstod Mannlegri trwir laust, fast standa Drottinns Fyrirheit, finnst valla Trygd um Veralldar-Reit.

BEst þinnar Æru geym og giæt, Gierseme su er harla mæt, ef hun þier sleppur eitt Sinn fræ, einginn er Von til henni ad nææ.

CHristnum soomir ei saurugt Hial, sierhvor sinn Munn vel geyma skal, med Þogn sig einginn fortalad fieck, fiolyrdtum jafnann illa gieck.

DEil alldrei vid þinn Yfir-Mann, elska skalltu og virda hann, þann minne Haattarhæd þu synst, Hefnd fær Drambsemi jafnann vijst.

E Jf þu Nægð af Audæfum ætt, aungvañ veiginn þig stæra mætt, þeink ad Laan Drottinns er þad allt, af þvi Reikning skap standa skallt.

F Rooinleika, Daad og Digdir med, dijrara halldt eñ Gull og Fied. Pa Heimsins Audlegd hörfinn er, hvort Siñ gott Mannord filger þier.

G Jef Olmusu, ef ættu Aud, og aumka þann sem lijdur Naud, Gud, i hvors Hondum Heill þijn er, hann muñ lijkt aftur gialda þier.

H Afi þier eiñ til Gooda giort, goodmiñugur þess jafnann vert, Packarlaus Velgiord, þad er reyndt, þrongt fellur Mañi loost og leyndt.

J Dinn vertu æ Ungdooms Tijd, Erfide lær, þar kiemur uñ sijd, uppskiera muñ þad Ellinn kyrr, sem Æskann nidur sædi fyrr.

K iært þo einn læti i Eyru þier, ofm og honum ei trwa ber, Munnurinn stundum mælir dætt, meinar þo (kann sk..)

Hiartad flatt.

Uckann hvort helldur moot eda med, munnstu ad hafa stodugt Gied, skalldañ er Upphaf Ending lijkt, oftgiefur Rauniñ Vitni uñ slijkt.

Med reidum Hug hondla ei neitt, hvad til goods Enda villtu leidt, margur Brædi Verk þad vann, sem vard þo mest ad ydrast hann.

Nem þu og lær hvad nytsamt er, nær einhver Gott vill kienna þier, hyrda sæir uñ Heimskann Mann, hiñ fær Virding sem meira kann.

O Kiendt Maalefni alldrei mætt, wrskurda sliott nie dæma brætt, Klagandans heyrdu Sogn uñ Sinn, sijdann giæt ad hvad talar hinn.

P Rakt og Hofmood þier hrind þu fra, Hefnd færdi morgum Lostur sa, lijtilatann Lands-Manna Sid, læt þier nægiast ad blijfa vid.

Q Villudum Hug, sem sturlar Stygd, stærri skalltu ei auka Hrydd, golldid ma

mæ verda aftur eins, sem ødrum giørir þrætt til Meins.

R Aupa sem sijst af siaalfum þier, þo sijnist nockud giørt sem ber, eigid Lof jafnann lucktar vest, Lijfernid froomt sier hroosar best.

S Jaa þig vel um̃ þvi Verølld er slæ, vond um Selskap þig sneidir hiaa, Gudhræd dyum hallt þig giarnann ad, gott Nafn þier vijst ætvegar þad.

T Em þig ad elska Æru og Spekt, þo all jr þig ei lofi frekt; So ollum lyndi eing inn Mann, Ord sijn og Giørdir stilla kan.

V En þig alldrei med Agg og Roog, ad samanndraga Fiaarins Ploog, þad ferst med Sorg sem fæst med Synd, vid fridsamt Braud þier un og lynd.

U Ppaa Heims Aud og allt hvad er, all dreit þig reid, þad hverfur þier, saa mæ þvi halldast hygginn best, sem himnesk Giædi stundar mest.

X Erxes Konungur fordum frekt, forliet sig uppaa Valld og Mekt, fieck þo Mijn kun

kun og Sorg til Sanns, sierhvör variſt þvi Dœnu hanns.

Y Fir allt fram̃ þu Ottaſt Gud, elſka og vird hans heilog Bod, edrum Raad hollur eirninn ſiert, eins ſem þu villt ad þier ſie giört.

Z Ebaoth Gud oll veit þijn Verk, vert pvi Laſtvar hans Makt er ſterk, flioota ra ſtilliſt hootud Hefnd, enn hin ſem er med Fram̃kvœmd efnd,

Þ Ig lær ſialfann ad þeckia riett, þreyn gjt ei helldur i neina Stiett, hvad þu aforinar ad þvi gaa, Endirinn hvornig verda maa.

Æ Tijd minnſt a þinn Dauda-Dag, Doom ſijdaſtann og Saalar-Hag, bid jafnann Gud ad giefa þier Raad, good og heilnæm ad ſtunda Raad.

Hvad vera eigi Athæfi Christilũs Mañs.

Med Himna Lag.

EF þu villt gooda Fridſemd faa, Fiolmælgi alla varaſt þa, gladt Hiarta yfir

yfir goodu bijr, giarnann vert jafnann Lyndis hijr.

J Tewnni geym stillt og stoduget Ged, stunda þar hreinann Kiærleik med, Etlaus sie Bæninn, Yfirboot, Undanndrattarlaus klaar og fliot.

Ydrandi fyrir þijn Afbrot siert, er vid fautæka jafnann vert, i goodum Verkum idinn betst, illt ad fordast vikingur mest.

Fwslega goodri Hyrting hlijd, Hormung med Polinmædi lijd, i Lautædi þijnu Liwfleik syn, liika sie hæverst Stickun þijn.

Miwkleik i Kienning merkia laat, mæl vid adra med Spekt og Gaat, vitna þad eina satt reynt sie, uű sierhvad dæm med Riettvise.

Þvi fwordari finnstu hier, Folmeűld sem þu meira sier, þvi heilrædari þig hvertum tiar, honum sem meira liggur aa.

Eiű Heilræda Psalmur.

Mz. syngia nær sem: Eilijft Lijfid er æskilegt.

Nær þu gediast Gudi vel, og goodum Mønnum hier, Hreintrwad hafdu

Hiartans Þel, og heidra hanns Nafn ſem ber, Ord Drottinns lær med allri Gaat, ydka meſt heita Bæn, Packargiord ſagra fylgia laat, Foorn ſw er einka-væn, Hugſun vondri hier hrittu fraa, henni geſ alldrei Rwm hier hiaa, Illgreſis Fræ:d upp ſie rætt, adur enn Frioofgun nær, ſke maa / þad ſie vid Haaſka hætt, ef Hreckia Rootin grær.

Ædri Menn hier i Heidri hallt, hvorn eftir ſinni Stiett, Liwflyndi vid þinn Lijka ſkallt, laata i frommi riett, glettſtu alldrei vid gaml nn Mann, Graahærdum Byrding ber, forſmaa ei hélldur Faatækan, ſem froo-mur og meinlaus er, moodga ei þann ſem mædir Stnggd, Medaumkan ſijn þeim lijd-ur Hriggd, diarflega ecki odrum laa, Avird-ing hans nie Breſt, þu veitſt ei hvad þig hen-da maa, haf Gaat aa þier ſem beſt.

Fordaſtu þa ſem fara med Smaaqv, Fals-Yrdinn, Haad og Spie, Launlyſi, Slis og Lucku Raan, Laun þeirra trw eg ſie, Hoetſindninn ill er eingum þeck, at hug

huga jafnann þad, ſkie maa þu hafir Sky edur Fleck, ef ſkylldi þar greuſlaſt ad, Hlautur og Kieſkni hæfir ſiiſt, Heimſkuñar Merki þad er viiſt, Klaam, Niid og Hroop þu hata meſt, hugſa um̃ Maalshaatt þann: froomlegum Sidum Samtal veſt, ſannlega ſpilla kann.

Pſálmur uñ gooda Samvitſku.

Ton, Dagur i Auſtri öllum, etc.

HVad verdur fegra fundid, enn Fridur og Rooſamt Ged, Angur wr Huga hrundid, Hiartad gladvært þar med? Jñbyrdis Elſkann hreina, med Æru i hverium Stad, Heims Eptirlætid eina, eflauſt dæmi eg þad.

Gladur vilda eg þu værir, og Bondu hiaa þig ſneid, margt þo til Bols þier bæri, Bakmaalug Twngann leid; ef þinnar Æru gætir, alldrei þu kviida þarft, ſidar þa ſonnu mætir, ſiaalf Lijginn dofnar ſnart.

Laan Heims þig laat ei villa, Luckunni ſpart þu tak, antigna eingum illa, allra ſiiſt þo aa Bak; opt einn ad odrum finnur,

þad ydkar hann sialfur mest : Hvor mà so hittast svinnur, ad hafi ei nockurn Brest?

Heilbrygdi, Hiartans Kiæri, hier med Samvitskann good, Astvina Epterlæti, fyrir utann Trega og Mood, froomt Liif og farsæll Daudi, fylgiast med riettu ad, af hverium Heimsins Audi, hellst vilda eg kiosa þad.

Uñ Luckuñar Ostödugleika.

Ton, Hvar mundi vera Hiartad mitt.

ALLT Heimsins Glisid, Fordilld friid, Fegurdar Prial og Skraut, fallvallt Meinslisid fyrr og sid, flestollum reynast hlaut, allt eins og Fis i hvasſri Hrid, hverfur snarlega a Braut, Luckuñar Blisid litla Tiid, logandi, svart þraut.

Bloomleg Ækkunnar Edlis Art, sem Alldins Jurtir beint, sneña upprunnar blika biart, burtvisna ad Kvölldi seint, þeir Gledi Brunnar þorna snart, þad hef eg sied og reynt, Vatns Rasir grunñar horfa hart, hverfur so Timinn leynt.

Likams Heilbrygdinn hroosar sier, halldiñ

dinn af øllum kiær, hennar þo Trygdinn
affsepper, oviſſum Tíma nær, Sootta
Anſtygdin̄ bráðt að ber, Bwkſterkum nid
urſlær, bleik Dauda Sygdinn ſarbeitt
ſker, Soolfogur Bloomſtrinn ſkiær.

Holldſins Friidleikur Fegurd klaar,
og Fraktinn Lijkamans, ſem Limid Eykur
laufgad ſtaar, Lijfid gledur til Sanns, allt
eins og Reikur øll forgaar, Aſyndin Hvar-
ma Ranns, þar liggur bleikur Bloodlaus
Naar, burt er Fordilldinn hanns.

Mannſins Lijf hrauſt er allra innſt, I
Ædum Hiartans bijr, miøg þo Ortrauſt og
ſallvallt finnſt, ſlootlega um̄ ſier ſnijr, Vid-
ſtodulauſt þa varir minnſt, ſem Vindur i
burtu flijr, ad Laani hlautſt, þvi launguni
vinnſt, litla Stund Æfinn riir.

Heims Audur ſiinſt Holldſins Art, har-
la fagur til Sañs, medan̄ vidkliinſt Kropp-
inn Skart, kiætiſt Sed ſæviiſs Manns,
oftlega tijnſt yfrid ſnart, ymiſt til Sioos
eda Lands, berſnøggur piiniſt Hugur hart,
hvar er þa Gengid hanns?

Margur hvør reisti um̃ Froonid fiær, feck þess ei verid an, annar med Hreysti Fiaar-Ploog fær, fer hinn med Viel og Raan, eitt El, einn Reisti, ein Bylgia, einn Blær, burt sneiddi allt þad Laan, enn saa þvi treysti er aungvu nær, utann þvi meiri Smaan.

Verolldinn bliid ad Laani lier, lystugt Gledinnar Hnoss, Asyndum þiid, a Baki ber, beyskann Hormungar Kross. Luckan daafri da liikust er, vid lymskann Judas Koss, betst være i Tiid ad siaa ad sier, so hun ei blecktí oss.

Vollð, Lieni, Makt og Virdingar, vel margur sier droo ad, Hofdingia Drakt og Skrwda Skar, Skrautlega wtmickad, af skal þad lagt, og ecki par, aftar Daudinn um̃ þad, fraa allri Frakt aan Ordloss bar, wt hvern wr siinum Stad.

Hvad er Heims Bloomi og giorvallt Glis, sem gyrnist Hollbid aa? Reikur, Hiegoomi, Følski, Fis, fiwkandi Lauf og Straa, ad miinum Doomi. Slægd og

Sli&

Slis, slær ymist til eda fraa, Skadsemdar Lioomi, baalad Blis, blindar skioott þann þad saa.

Root allra Meina med sier ber, Mann Ordsins Gyrndinn snaud, Heliar Slood beina Brokurinn fer, burt fraa Makt, Heþd og Aud, þad eitt alleina ovallter, ad Ottast Drottinn Gud; Villtu sliikt reyna, hygg ad hier, hvad hann þier sialfur baud.

Laattu þvi fara Heimsins Haatt, Hollds Metnad Dreiss og Briaal, egnd Daudans Snara er vid Gaatt, ad þier nuun dregid Taal, medañ þu hiara hier eñ maatt, hugadu uñ þiina Saal, þar tak aa Vara, þrun braatt, Þiood-Brautiñ Lijfsins haal.

Uñ Heimsins vondt Haattalag.

Ton, O JEsu Edla Bloomi.

HEtta er ftoor i Heimi, hiaalpi oss DRottinn kiær, fraa Satans Svikum geymi, so ecki glotunst vær, reynd Blijda, Grand grædi, greind Lijda Vandrædi, leynd vijda Land Mædi, aa Lopt sier aftur slær.

D 4 Dios=

Diofuls nu Verolld veidir, Viela Root morgum skiæd, i Villu og Vantrw leidir, Vondskann sw Þusund-ræd: Ar slijkur, ser, flakir, flær svijkur, hvor vakir? Hær rijkur, sier Sakir, sijdan Gud af Hæd.

Otal Illgiordir þroast, ei tiænir leyna þvi, Tryggd og Trwskapur sooast, takast upp Vielræd ny, flest ollum fast spilla, fest Gollum, Last Villa, vest kollum, Kast Kvilla, komid Heiminn i.

Straff synist stoort fyrir Hendi, stofnad miog til þess er, Von a Refsingar-Vendi, i Voxt þvi Hættann fer, Volld Synda, gilld granda, Giolld Kinda, fylld standa, Olld blinda, villd Vanda, verst lioost ei sier.

O JEsu Astkiærasti! Jdrunar gef oss Tijd, hyrt ei þitt Foolk med Hasti; Heyr mig nu Giædskann blijd: Eyd Hættu, Ræd riettu, Reidi sættu, hriæd gledtu, Reyd bættu, Næd settu, Nauda Þiædum Lijd.

Ver-

Veralldar Pecking, um̃ Heimsins Brigdlundi.

Ton, Oll Lucka Gleri lijkust er.

Eilld bid eg nu ad giefa mier Rad, og greida minn̄ Veg til besta, hann einn mun veita Hialp og Dad, hvad sem mig kann ad bresta, þo Þorfinn sie bædi þrong og braad, og þyki opt Bootum̃ fresta, a Drottins Myskun, Milldi og Rad, mitt skal eg Traustid festa.

Ma̅rleg Adstod er misjafnt trygg, marg ir fa slijkt ad reyna, Trwskapar Lundinn laus og stygg. Leid geingur þeigi beina, vellt ur a ymsa Hlid um̃ Hrigg, Hamingiu Laamdeina, þa i Naud biarga hellst eg hyggi, hægt muni verda ad greina.

Loksins fæ eg nu fullreint þad, hvad fall vollt er Heimsins Blijda, bindur sig ei vid Stund nie Stad, Stilling aungva kan̄ lij-da, margann ber sama Brunni ad, blind geingur Luckann frijda, einginn fær siaalfur afkvardad, eptir hveriu skal bijda.

Þeir sem mier voru Vinir fyr, vel þa gieck einusinni, þeigiandi sneida þvers um̃ Dyr, þeim er eg lidinn wr Minni; Ef allir sigla sama Byr, Selskap ei Von Mann finni, hinn maa vel bijda i Hofnum kyrr, sem hiellt Mootvidrid inni,

Þar sem eg hugdi Hælis mier, i Hormung minni ad leita, ad eingu Athvarfi ordid er, Ull sookt i Hws til Geita, Root swo opt Avoxt ramann ber, sem rœktud er med Soeita, heppnũ þykist sa sialfum sier, af Sundinu kann ad fleyta,

Gott er ad gledjast goodum med, Gamans og Lids ad nioota, brœtt kann þo Sel skaps Brooderned, burt sem Vatns Straumur fliooga; Þa Heilsann brestur, Heill og Fied, Horn-Augum Vinirnir skioota, eigid Gagn hvilir efst œ Bed, enn Astinn leggst til Foota.

Margskonar Angist margann skier, misjafnt vill opt œbiœta, af audmiwku Giedi og Þanka þier, þad vil eg Drottinn jœta; Verdskulldan mijn eg veit þad er, verst

verst slijks i aungvaň Marta, nu bid eg þig
Naudstoddum mjer, Nad og Vægd
frami lata.

Einmana stend eg uppi því, aungvum
hef til ad segia, imsum Hormungum hallo
inn i, hvória Stund má ea þreya, ai Or-
ottinn skalmiju N udsyn nij, nu og jafnañ
sier steya, lat mig af ollu Fari frij, i Fridi,
minn JEsu! deya.

Bænar Vers i þessa Heims And-streimi.

Ton, Ef Gud er oß ei sialfur hiá.

DRottinn lat mig i Heimi hier, haga
mier Christilega, so eg riett jafnañ þioo-
ni þier, og þockniſt alla vega; Hræsni, A-
gyrnd og Ohlijdne, alldrei i mijnum Huga
sie, forda mier Tioni og Trega.

Gudlausra Maña Glæpa Sid, gief þu
eg varast kunni, halldu mier Sannleiks
Veginn vid, Viel Heims mig eingiñ giñi,
hostug Ranglætra Refsing brad, riett
sai alldrei til mijn nad, minnst mijni
Myskun þinni.

Fraa Hiartans Blindni og Hardydge, HErrann JEsus mig geymi, af allri hrein sud Saurgan sie, Saal myna i þessum Heimi, Hugskot og Eyrunn opna þu, ebl med mier Hlydni Von og Trw, Ast þijn mier alldrei gleymi.

Þess eins af Hug og Hiarta eg bid; Herra minn Dijrdar-sæli! hreinann Lær doom mier halltu vid, Hollds Skynsemd mig ei tæli, hvorki Mannanna Valld nie Villd, Vinaatta bliid, nie Heiptinn gilld, fraa þijnum Sannleik fæli.

Bænar Psalmur mooti þeim anclægu Ovinum.

Ton, Ovinnanleg Borg er vor Gud.

GEid þu mig Gud, og laat mig ei, leidast af siaalfs mijns Þootta, medann i Heimi hier eg þrei, halld þu mier vid þinn Otta, hvort eg geng wt eda inn, annaslin, JEsu minn, Lijf mitt, Samvitsku Saal, Sioon, Heyrn, Ord, Verk og Maal, Slærd Diofuls rek aa Flootta.

Umsiega eg þier legg aa Hond, Lijf og Heil

Heilbrigdi mina, Liikamann tak og einnig Ord, undir Trwfesti þiina, þu att, jaa, eigdu hier, allt Valld og Raad aa mier, oll er Umhyggia miin, af mier kominn til þijn, so læt eg Sorgir dvijna.

Hvad skal Mannesktann mogla þo, mooti Skapara sijnum, Adams Fall þetta undirbioo, med allskins Swt og Pijnum: Jesus allt bætir Bol, burttekur Sorg og Kvol, honum aa Hond mig sel, hann leysir Prautir vel, hægir þad Huga mijnum.

Mijn Saal hvad villtu mæla þa, mooti Skickun þijns Herra? Arf-Syndin gamla eykur Praa, og enn er forþient verra, af þvi eg allt of frekt, aa jook þaa fornu Sekt; so munu i Heimi hier, Hollds Priootsku Kraptarner, hlioota ad hiadna og þverra.

Endurlausnarinn Lof sie þier, Lausn fyrir Ondu minnar, leysstur fraa Dauda lioost eg er, Lausn fyrir Pijnu þinnar: Leystu Lausnarinn kiær, Lastanna Flækiur þær, sem Saal mijn situr i, Sorg hefi eg, Herra, af þvi, laat mig Lausn Synda finna.

Leystu mig JEsu, Lostum fraa, Lijf mitt adur enn deyiar, Lausninn blessada leys mig þaa, hvest fyrir Undir þijnar: Leys mig Lausnarinn trwr, og sina Mootgaangs Skwr, þegar þier þikir Maal, þier fel eg Lijf og Saal, Ord og Athafnir mijnar.

Saaluhiaalparinn sæll JEsu, Saal mijn þier ætijd fagnar, Saalunni Myskun sijnd ir þu, Saalinn þier Lofgiord magnar: Saal minni sin þu Lid, Saala mijn þess þarf vid, Saalin er siwk og mood, Saal uyn þitt blessad Blood, er Saalunni sætast gagnar,

Hiaalpari minn og Herra hijr, hiaalpa nu Præli þijnum, Hiaalprædis blessud Heillinn dijr, hiaalpa þu Veikleik mijnum; Hiaalparlaus higt eg hier, ef hiaalpar þu eigi mier, hiaalpa moot Holldi og Heim, hiaalpa moot Ovin þeim, sem velldur Wijtis Pijnum.

Lijfgiafari minn og Lyknunn fijn, Lijfenu virdstu vægia, Lijfs-Fadir ertu Lijsi mijn, Lijfs-Meinum gior þu hægia, Lijf og Saal lesi

lofi þig, Lijfs medann sparar mig, Lijf mitt lifi i þier, lifdu JEsus i mier, Lifi laat Lofstu ei bægia.

Fel eg mig nu i Fadminn þinn, Frelsar inn JEsu sæti, þo ad mier þreyngi Anaud inn, Eymdir Heims og Mootlæti, verdi þinn Vilie æ mier, vil eg þad lijda hier, Lid semd mier leggur þu, laat mig um sijdir nu, lifa med Lijfsins Mæti.

Idrunar og Bænar Andvarpan.

Ton, O! JEsu Edla Bloomi.

ALL VEI! minn Drottinn dijri, dapur eg kiem til þiin, Andi þinn æ mier stijri, aum grud er Saalinn miin, græd hana, Gud eiȝni, Ged-Pijna ad linist, Blood Sonar Ersid greini, græatinn kiætist Syn.

Synd mijn er Sandi fleiri, særir þad Hiartans Grunn, Naad þijn er miklu meiri, mier er hun ordinn kunn, so fridi sij-þiaadann, sæ goodi æ blijdur, sw Gledi sie Giæda, Sijdu af raudum Brunn.

Mannleg Hiaalp mest vill þriioota, mikil þa Naudsyn er, þvi flij eg til þinna Foota, þiermi

þirmi nu DRottinn mier, heyr Bæniŕ hijŕ miinar, hier rijn ei Reir klienum, gior lina mier Meinum, meſt eg treyſti þier.

Drag mig wr Diwpi Nauda, Drott inn, eg bid af Roet, Sonar þijns ſaarann Dauda, Synd lætt u vinna Boot, Sæl nædi Sool Fridar, ſæl greidi Heilrædinn, Kvol eydiſt, Kul grædi, Chriſti Aſtiū fljoot.

Tijndann wr Tolu Sauda, tak þu mig enn i Sætt, aſtur ſ u Angri Nauda, eiūū gior Lyndid kætt, greid Brautir Gud mætur, græd Sætir, Frid jata, Klid Þrauta þád brioott, þinn ſo kannt Mætt.

Eg ſel i Ūmſioon þiina, einaſti minn Jeſu, Ønd, Liif og Æru miina, ollu þvi ſtioor, na þu: Lof, Heidur, liwſt greidiſt, Luſ-Grædir, af Þioodum, haf, Fadir; Hliif gooda, her oſs fyrir nu.

ÞRIDJE FLOCKUR.

J hvorium finaſt nockrir Jdrunar, Huggunar og Packlætis Pſalmar.

Bænar Pſalmur ydrandi og trwdS Mãns.

Ten

Ton, Til þijn heilage Herra Gud, etc.

Syng þu Lof Drottni Sæla miin, sem er þinn Gud og Herra, viijst þvi hann giørdi vel til þijn, Velgiørda miñstu þeirra, gaf þier eingietinn Soninn sinn, sem fyrir þig var lijflatinn, hvort Astverk er øllu stærra.

Lær þu ad stunda lijka fremst, Lof syngia þijnum Gudi, eins sem David ad Ordi kiemst, i sijnu Psalms Atqvædi, mijn Ønd og allt hvad med mier er, minn Drottinn, Heidur vandi þier, fyrir þijn giefiñ Giædi.

Mig angrar þad i minni Saal, ad moot syndgadi eg DRottni; Ein Synd forskulldar eilijft Baal, eftir Logmaalsins Vitni: Hvør kann ad reikna Syndir sijn? Sia! fleyri eru Afbrot mijn, Sandi aa Siafar-Botni.

Alijt mig DRottinn, aumann Þræl, Augum Myskunar þinnar, alijt og heyr mitt Eymda Væl, alijt Vein Saalar miñar; I JEsu Nafni aumka mig, I JE-
su

ſu Nafni eg bid þig , O Drottiñ Gud Diyr-
darennar.

J hans helguſtu Sarum ſiæ, Synda
Fortykun myna, hvad þwingt þijn Reidi
æ honum laa, hvorſkins Kvalir og Pyna;
Dioful, Helviiti og Dauda vann, med
dyrdlegum Sigri uppreis hann, endurley-
ſti ſo ſiyna.

Auma Syndara hier i Heim, hann til
Ydrunar kallar, ſo ſtadfeſtandi ſialfur
þeim, ſinar Velgiørdir allar, i Sacra
menti Altares, ef Riett trwadir neytum
þeſs; ſo ſem Poſtulinn ſpiallar.

Vidurkiennandi vor Afbrot, verduga
ſtærſtu Nauda, utann vier hofum eilijf
Not, af JEſu Piinu og Dauda; Berum
oſs vort ad bæta Raad, bidium O Drottiñ
uñ ſiina Naad: Vor giæti veikra Sauda.

Eg maa þad iaata aum Mannkynd, eins
ſem Kong David rædir, mier fyrirgiefur
hann miina Synd, Meinſemdir allar græ-
dir: JEſu utrunnid bleſſad Blood, Boot
og Lækning er harla good, þeim Synda
þwing-

Þwingjinn mædir.

Hiaalpa þu mier, o HErra Gud!, hiaalpa þu Saalu minni, hiaalpa þu mier i Himna Frid, hiaalpa þu Skiepnu þinni, hiaalp adu mier fraa Heliar Neyd, hialpa þu mier fyrir JEsu Deyd, Hiaalp þiin mier Huggun vinni,

Vægt hefur mier þiin Verndar Hond, veitt Hirting Fodurlega; Þad Hriis reist na eg vægann Vond, vidliikast Barna Aga,; Kraftur þiins Anda kienni mier, Kiærleika þinn ad stunda hier, og minnast þess miina Daga.

Ad giæti eg helldur vid Syndum sied, so mig ei verra hendi; Bæn, Triw og Þol innmædi med, minni Jdran þier sendi: Vitandi ad þessi Veralldar=Leid, verda muni mier ordugt Skeid, nema leidir mig Lyknar Hendi.

O minn JEsu þiin eilijf Naad, endurlijfgi Saal miina, eg befel mig og allt mitt Raad, i Myskunar Vernd þiina, laat ofs so enda Lijfid hier, ad Lof, Dird og Heid-

ur

ur færum þier, vor Gud um̃ Eiliifdena.

Nockur Psalm Vers um̃ Guds Forsioon.

Ton, HErra þier skal Heidur og Wirding greida

Hugur slagar, Hættur ymsum benda, Holldid bagar margan̄ vel ad lenda, giegn þeim agar, giæt hvad hagar, Gleym-ska aflagar, Æfi-Dagar enda.

Morg er Hridia Mootlætes um̃ Alldur, Mædu-Vidia þrong sem Daudin̄ kalldur, vor skal Ydia veikra Ridia ad vaka og bid ia, oss vill stidia Alvalldur.

Ein̄ er DRottin̄, ofin̄ande han̄s Veig-er, allt ber Vottinn, liika h[?]tt sem þeigir, Elskan̄, Ottin̄, Eidslan̄, Gnoottin̄, Dagur Nootin̄, Heilsan̄, Soottin̄, seigir.

Gud Otraudur Gotz er Huga miinum, Gagnid, Audur, Hreisti i ollum Pijnum, Luckan̄ snaudum, Lausn vor Naudum, Ei sid Daudum, Uppreisn Saudum sijnum.

Allar Skiepnur eins vti sem in̄i, ein̄ Gud sedur, þo þær sieu Ogrin̄i, hvergi er slijkur, hvad vid vijkur, Hond forrijkur, sæ

up p

upp lijkur sijni.

Ei skal kvijda Eymdum Lijda fremur, eñ þo svijda verde Hrijd þar lemur helldur strijda, bidia og bijda, betre Tijda; Blessud Blijda kiemur.

Þockum DRottni, hvør hañ er good' ur, alldrei þrotin sa Kiærleikans Hrood' ur, auma œlijtur, Braud þeim brijtur, Biorg framflijtur, sa ei þrijtur Sioodur.

Mattur DRottens megnar alla Vega, Miskun hañs hun varir eilijflega, sijna giæt ir, sijna kiætir, Synd upprætir, Trwudum bætir Trega.

Dijrd sie Gudi Fodur og Syni samiñ, sañheilogum Anda allt eins framiñ, Preñ um, einum, HErra hreinum, Hiælp hvørs reynum, Ædst Lof greinum, Amen.

23. Ps. Dav'ds, vidliks Jñ'hallds.

Ton, Giædskurijkasti Grædari miñ.

DRottiñ miñ Hirdir hélld eg þig, hier fyrir brestur eckert mia, mijn Gledi sijst þvi siatni, leidir mig Giætska Guds med Sañ, Gras Haga wti listugañ og fram ad ferſku Vatni; Saa mest, maa best

Hugiñ hræra, endur næra og riett leida, vegna Nafns ſijns Veigiñ greida.

Og þo ad eg i Daudans Dal, doprum raiſi og Myrkva Sal, Oluckañ ei mig hræ dir, wiſt þvi er med mier Vernd þijn hijr, Vondurñ þiñ og Stafur ſkijr, heita miñ Huggun bædi ſ treor, hijr, tilbijr, ſitt þvi Ordid, ſætt Matbordid Saalu miñe, mooti þeim mig hrella kiñe.

Miitt Hofud ſmijr þijn Milldiñ klaar, med Vidſmiorenu ſijd og Ar og fullt aa ſyr ir mig ſkeinkir. Giædſka þijn Gud og Miſk un meſt, mun mier ſilgia Lijf Dagana beſt, miñ Hugur þat aa þenkir. Eja! Eja! J Hwſe þijnu Elſku-Fiinu eg mun bliſa, veittu mier hiaa þier Viſt eiliiſa.

Bookſtafa Pijding i JEſu Nafni.

Ton, Fadir vor ſem aa Himnum ert, etc.

Limur er JEſus Edla-ſkiær, oſs vid Gud Fodur ſætta ſær; Andvarpan ſanna ſyn dugs Manns, ſo giorir ſagra Bæniñ hañs, eins og þa Sooliñ upphlioomar, allañ Him in og Stiornurnar.

Eilijf

Eiliift Liif JEsus oss tilbiir, allri Hörmung i Gledi snúir, Grimd og Ogn Daudans eyddi hier, Andlaat vort hægur Svefn þvi er, Hetiar Brodd skiædann Herrann braut, hanns Makt og Valld med ollu braut.

Sannleikur JEsus eflaust er, oss rietta Liifs-Braut kiennir hier, Heims-Spekinn aungva Huggun liær, HErranns Ord Naad og Blessan fær, allir sem treysta upp a þad, eiliifann fiña Hviildar-Stad.

Vegur er JEsus viss og beinn, vel maa hann ganga hvor sem einn, fyrir hreina Trw og helgann Sid, hann leidir oss i Diirdar-Frid, hrædast þarf saa ei Heliar Deyd, sem helldur sier vid þessa Leid.

Sigurvinninginn sætust hier, a Synd og Dauda JEsus er, Diöful saangadi, enn frelsti oss, fyrir þa Kvol hann leid a Kross, Ilm, Eiliifd, Sannleik, Veg, Sigur skiær, so Nafn JEsus wtleggium vær.

Endurmiñing Christi Piinu.

Ton, Oviñanleg Borg er vor Gud, etc.

Hvad

HVad Hiartans kiærann hafdi mig, HErrañ miñ JEsus goodi, i Daudann gaf hann sialfann sig, og siinu wthellti Bloodi, Kongurinn Eingla einn, eilijfur Drottinn hreinn, að sig took miina Mind, Meinlaus fyrir utañ Synd, og keypti frá Kvala Floodi.

Aumur i Fatækt fæddist hier, fyrerlitteñ af Heime, lagdur i Jotu Asna er, ollum hafnande Seime, i Utlegd hraktest hann, Hærstur Gud og so Mañ, allskyns Armædu-Praut, med Angre liida hlaut, Saklaus frá Synda-Syme.

Blessudu sveittest Bloodi siin, bardist vid Daudañ stranga, Harmqvæli oll og allskins Piin, yfir hanns Saalu gánga, Fyls-Koss, Fiotur og Bond, færdur i Juda Hond, Hogg, Slog og Hrakaleid, Hædni, Alygd og Neyd, og Dooms Aliktan ranga.

Krossfestur deyddur DRottinn var, Dreyra-runninn i Piinum, hanns blessad Hiarta hart þa skar, hvast Spioot med Bradd

Brodde sijnum, Blood og Vatn saart med Swt, sem þar nam renna wt, heilagi Herra kiær, hreinsar mig vel og hvær, af Sekt og Syndum miinum.

Hvad kom þar til, minn milldi Gud; Mædu þa villdir lijda, og a þig taka allskyns Naud, med Angri og saarum Kvijda? Goodsemdar Giædskann þiin, giordi þad vegna mijn, fra kolldum Kvala-Veg, keyptur so yrdi eg, og mætti Myskun bijda.

O Herra JEsu! hver er eg þess, bladinn med morgum Syndum, ad forlietstu Himna lioosann Sess, og leitadir ad mier tijndum? Lewfur so leystir mig, lietstu krossfesta þig, uppgafstu Ondu þiin, er þad Lijfgiofin min, so þvær burt Sorgar Myndum.

Enn hvad skal giallda aptur þier, ecki neitt gott hafandi? Saala miin, Lijf og allt hvad er, i þijnu Valldi standi; Angrad Hiarta og Ged, Jdran Syndanna med, ætiid þier offra vil, annad hefi eg ei til, med tak þad velviliandi.

Hvad þu aaleggur lijda skal, Lausnarinn

E Aft-

Aſtar kiæri, Hiartad, Sinni, Hugſun og Tal, hli-did ſo allt þier væri; Hiaalpa mier Herra minn, ad heilogann Vilia þinn, eg elſki af allri Ønd, eiliif þiin Naadar Hond, a Fridarins Braut mig færi.

Hiaalp mier ad geta halldid riett, af Hiarta, Saal og Sinni, hvad ſem þu fyrir hefur ſett, Huggun veit Ondu minni, þaa Daudinn a Dyrnar ſlær, Drottiñ ſtattu mier nær, Ord ſijdurſt, Son Guds, þiin, ſiey þa eiñig miin, Sælur ad Saalinn fiñi.

Amen, i JEſu eigid Nafn, Amen af Huga hreinum! førda mier Gud vid Glæ-pa Safn, geym mina Saal fraa Meinum; So vil eg ſatt med Trw, ſyngia þier, minn JEſu, Sanctus og ſannann Pris, i ſællri Paradiis, Amen Lof DRottni einum!

Huggunar Pſalmur i Kroſſi og Mootgangi.

Ton, Naatturañ oll og Edli Mañs.

Þu Chriſtinn Saala þiaad og mædd, þreytt undir Kroſsinns Byrdi, van-

megn-

megnaſt ecki, vert Ohrædd, Vilie DRott-
inns þo yrdi; Þrel, þol og lid, bid, vona og
bid, Bolid fær goodann Enda, þa Neyd
er hærſt, Herrañ er nærſt, hann mun þier
Fognud ſenda.

Pu lijdur Kroſs og kveinar hatt; kvijd-
ir maiſke vid Dauda, Holldſins Vandi er
þetta þraatt, þegar þud keñir Nauda; hell-
dur alltijd, vid Andann Strijd, allir meig-
um þad jaata: Styrk muntu þa, þurfa ad
faa, ef þad ſkal undann laata.

Pannig lætur oſs DRottinn dijr, deya
fra þeſsum Heimi, fagurlega ſitt Foolk til
buir, fallvølltum Aud ſo gleymi, hyrtir miøg
hægt, hier med fær lægt, Hiartad Mettnad-
argiarna: Grætir uñ Stund, gledur þo
Lund, Gud þannig ſinna Barna.

Pu ſier ad Moodurinn Milldigiørn,
miukleat vid ſitt Afkvæmi, agar þo opt ſijn
Elſku Børn, ei ſo i Skada kiæmi; Eptir
Hyrting, Audmyktar ſling, ad ſier þijdlega
veſur, afþurkar klaar, øll þeirra Taar, Aſt-
ar Koſs margann geſur.

Allt eins fer DRottinn ad vid oss, Ord hanns lioost þar um hlioода', Hyrting a' leggur Hriagd og Kross, hann vill oss allt hid gooda; J Hormung midt, milldir Gied sitt, Myskunar Fadirinn blijdur, elskar þa best, hann agar mest, er þeim nærst sim þyngst lijdur.

Heyr hvad Esaias herm r lioost, Heilog um fylltur Anda: Eñ þo fæst m gi Moodur Brioost, Myskunar-laust til Handa, Askvæmi sijn, so at þess Pijn, Elsku dauft Hiartad kendi, alldrei skal þer, þo gleymt ef mier, þ tt Nafn i minni er Hendi.

Giæt ad hvorsu Guds Børninn blijd, barru sinn Kross og lidu, hiutu ad þola Stundlegt Strid, stodugt i Trwnni bidu; Job, Moyses, vier miñunst þess, miog þiadir leingi voru. O wid og fann, sa Drottinns Mann, O wpiñ Hrygdaña stooru.

Hvor var me r virdt enn Maria, Moodir JEsu vors Herra, blaut þo Krossfestañ Son sinn sia, Saar hanns ei fieck ad þerra: Harma Sverd bart, ried Hiartad heitt

heitt, hennar þa finn ur grafa; OR tiuj
mest kiær sw millda Mær, mun þo vyst vera
id hafa.

I u, Gud villdi sinn Son til Sanns, soddann med Skarti prijda, þad mun þiest blijdri Brwdur hanns, vist allra fegurst blijda: Hvad Loflegt er, i Heimi hier, honum samli kiast meiga, og JEsu hiar, Himninum a, Heimvon farsæla eiga.

Kannskie ad þar umi kvartir þu, kienni eg vel Holldid veika, þier vyrdist sem þijn Von og Trw, vilie hvarsla og skeka; þrautt stendur naumt, Polg ædid aumt, Þiaming ef leingi dveiur; Bænum er kollo, Mæsgiord margfolld, miog soddann Hiartad kvelur.

Ei er Trwinn þitt eigid Verk, enn þott hun veikleg standi, nie Polinmædi i Þraut um sterk, þad gefur helgur Andi, hvad hann upptook, hann gaf og jook, hiaalpsamlega framkvæmir, Vanmegnan þa, sem er þar a, alldrei hanns Raad fordæmir.

Bæniū ef vyrdist veik og styrd, varastu
 þo

þo ad treyʃt, fyrir Augum Drottinns vel er vird; Vor JEsus fagurlegaʃt, þijdir þad allt, þier ʃyniʃt kallt, ef hun ʃker i hans Nafni, Offur þad betʃt, æʃier hann meʃt, ei trwi eg Gud þvi hafni.

Laangt þo finniʃt ad lijda hier, lijtil Stund maa þo heita, Endalaus ʃw Sæla er, oʃs þar mun DRottinn veita, Unad ʃemd þa, ʃem alldrei maa, upphugʃa Mannlegt Hiarta, lifum med Froo, Frid, Sælu og Roo, fagrir ʃem Lioosid biarta.

Hyggad! Þvi Barni meʃt er miwkt, Moodur Hiartad ægæta, vanmegna ʃem hun ʃier og ʃiwkt, ʃynir þvi Hiwkun mæta; Eins er Guds Hond; Angrædri Ond, Ner hann naalægaʃtur, æʃtriikur beʃt, og bliidur meʃt, vid Barn ʃijn veik Trwfaʃtur.

Brækadann Reyr ei briitur hann, blæs ei wt Hor riwkanda, glatadann Saud med Flijti fann, fraavilltum liet ei granda; A Herdum ʃier Heimleidis ber, hvor maa oʃs þadann draga? Veika Saal beʃt, be- var-

varar meſt, bædi Nætur og Daga.

I JEſu Nafni bid og biid, Brwdgum inn fullſnart kemur, hanns er Aſyndinn hiir og blijd, hvad villtu gyrnaſt fremr? þiin Harma Taar, oll þerrar klaar, þiid Drottins Hondiñ ſkiæra, hier vid þig ſkallt, hugga avallt, heilnæmt er ſlijkt ad læra.

Gudi ſie Lof ſem glada Von, gaf oſs i Raunum vondum, ſiet hann ſinn lwfa Lijknar Son, leyſa oſs af Daudans Bondum. Hanns Andunn kiær, er alltiid nær, ollum ſem Pinaning lida, vier ſkulum þvi, Preyngingum i, þreya, vona og bida.

Af er þa ſtadinn oll vor Sorg, Anaiſtar horfiñ Mæda, i Himnarijkis helgu Borg, hvar Englar Drottinns ræda, og ſyng a ſætt, Sanctus agiætt, ſgiandi af Hiarta, Amen; Lof, Heidur, Priis, Sæmd Sooma viis, ſie Drottni um̃ Eilijfd framen.

Andvarpan Chriſtilegrar Kyrkiu.

Ton, Giæd kuru kaſti Giædari miñ, etc.

EF þu ſpyr ad: þo Chriſtniñ klaar, hvemar daglega og fellir Taar, andvarpar

 ar

ar opt og stynur? Þu skallt vita hun Þrooast leint, þykir Brwdguminn koma jeint, hennar Hiartkiæri Vinur; Þreigir, seg-ir: JEsu Christe, kom sem fyrst so Kvolum linni, endurnær mig ä Eisku Þinni.

Hun bidur opt med Hriggd og Þrá: Hiartans Brwdgumiin lat þig sia, O Drottin dvel ei leingi, sætasti Jesu minn, mier þikir laangt ad biida þiin, nærsta þoi Naudinn þreingir: Eini, hreini, Elskugiñ kiæri, kom hier nær, eg kalla af Mædi, lat þu mig odlast þijn Astar Giædi.

O Gud giæfi eg ætti uñ Siñ, upp til þijn koma JEsu minn, ad sijdann skilium eigi: Hiartad mitt tak þu til þiin fyrst, Trw og Naad so mier awaxtist, ad eg hier Þolgood þreye: Heitir, veitir Herrann merkur, hreinn og sterkur, Heilagañ Anda, sa mig hyggar i Hauska og Vanda.

Sem Hiorturinn þaa hann þyrstur er, þreittur til Vatnsins flutir sier, so honum svalad yrdi, so laangar oss hier wr Heimsins Þijn,

Piñ, Herra miñ Jesu, upp til þijn, kramda af Kroßins Byrdi. Grædtu, bættu, Angrid strijda, Kvol og Kvyda, Christi Piñar, leid hana heim til Hviildar siñar.

O Jesu! Merk þijn angrud Hiord, andvarpar, stinur þwngt a Jord, stødd nu i Faari stærsta: Hjalpa þu heñi, Herra trwr, Hæfka ollum og Vanda wr, hun er Harmþrwngiñ nærsta: Leingist, þreingist, vid Ovin tryllðañ, Offa fylldañ, ætijd strijdir; Lat hana, Drottiñ, sigra um sijdir.

Jesu mig langar eptir þier, ætijd hvørn ig sem geingur hier, kom til mijn Jesu kiæri! medann mier Ønd i Brioosti bijr, bid eg þu komir JEsu hijr, þier vil eg vera nærri: Siertu, vertu, JEsus hærstur, hia mier nærstur, i hvorkins Pijnu, skijl þu mier jafnann i Skiooli þijnu!

Um̃ Guds Adstod i Kroßiuum.

Ton, Ovinañleg Borg er vor Gud.

EG vænti Drottinn eptir þier, i minni Hørmung langri, og biid til þess þu bijargar mier, af bæsku-Hugarins Angri, er

 strijdir

striidir a mig fast, og hvern Dag marg falldast, Kross inn mig kremur hart, kom þu, hialpadu snart, so linni Striidu stranngre.

Veit eg þu, O Drottinn, mattst til miin, þa Mootgangs Tijminn stendur, jegnnn i allre Freistni og Piin, sel eg mig þier a Hendur, Nafn mitt vel þecker þu, þeiss em eg fullviss nu, þad er og skrifad inn, i Handar Loofann þinn, Sigur er mier þvi sendur.

Minn Andi Drottinn i þier gledst, til Ords þiins iafnann le ta, af Huggun mi... ri Saalinn sedst, Sannleiksins Fyrirheita; Komid Kross-þiaadir hier, Christur siaalfur so tier, alla eg ydur mest, endurnæra vil best, Erfidiet mat þreyta.

Endurlausnarinn allra tiwr, aumir hvors Lækning fundu, þessum mig leidi Prautumwr, a þægri Hialp at Stundu, þo Holldinu þiki laangt, Pianingaar Okid straangt, saint vertu Saal miin hraust, set a Drottinn þitt Traust, hans Milldi-Verkinn mundu.

Lifir minn Gud sem Lijf mier gaf, Lijf mitt

mitt er i hañs Valldi, Lijfs Kvolum svipti Lijfi af, Lijfs-Biorg min vidhalldi! Lifandi Lijfsins Gud, Lijf mitt freisa af Naud, Lijfs so eg lifi hier, ad Lijf eilijft med þier, faai eg um allar Alldir.

Packlætis Psalmur fyrir aptur-feingna Heilbrigdi. Kvedinn 1663.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg aa.

SEig þu Lof Drottni Saal min nu, sætt med Hiartans Fognudi, Daglega jafnan þacka þu, þinum lifanda Gudi, hvor þier Lijf, Krapt, og Heilsu gaf, Hialp, Raad og Myskun veitti, naer Þiauning þreitti, leisti þig ollu Angri af, Eymd þinni i Farsælld breytti.

Eg var hladinn med Hrygd og Pijn, Holldid miog Sottinn pijndi, Hond Drottins lagdist hart mig aa, Hirting og þvinga sijndi; hverja Stund Daudans Von þvi var, veikt ist Lijfs Megn og þvarr da, og naut ei Nada, allr ... dugdi ecki þar, Ut stod Mannlegra Rada.

Þraeg laa so i Haiska hier, med Harm

kvælum Soottarinnar, giættir þu, JEsu minn, ad mier, Myskunar naut eg þinnar, Hond þijn blessud og Hlijfd Otreg, hættar Freistingar lægdi, og vel mier vægdi, sw Naudar Umsioon astwdleg, Araasum Diöfuls bægdi.

Myskunar Hiarta-Pelid þitt, þa i Brioost um mig kiendi, grædddir allt Soottar-Meinid mitt, med þinni Læknis-Hendi, Heilbrygdi gafst og Hraustleik mier, wr Hettu Daudans leystir, og vel vid hreystir: Sæl og heppinn ad sonu er, sa þinni Giæsku treystir.

Mikil er Naad og Myskun þin, minn JEsu Hiarta kiæri, þu virdtist so ad minn eist mijn, þo maklegur þess ei væri. Lofud veri þun Lyknin good, lofad sie Ord þitt mæta, sem Bol kann bæta, lofi Himnar og Heimsins Þiood, helgasta Nafn þitt sæta.

Nu skal eg hiedann af sierhvort Sinn, med Saal, Hug, Raust og Munni, Lijfgiafar og Læknar minn, lofa af Hiartans Grunni: Blessud veri þijn blessud Hond, blessud

bleſsud ſie þijn Adhiwkan, vid m'g ſo ſiwk ann! Hirtingar Straffſins hardann Vond, hefur þu giort mier miwkann.

Heiti eg nu, Drottinn, h'er i moot, med Hiaalp og Adſtod þiñ, af Hiartans Grunni giora Boot, aa Gleymſku og Priootſku minni, ollu framar ad þioona þier, og þijn um Vilia ad giegna, þad meſt eg megna: Giefdu þar Krapt og Maatt til mier, Miſk unar þinnar vegna.

Geim mig fraa ollum Glæpa Stig, godi JEſu minn HErra, ſo ei til Reidi reiti þig, nie'rati i annad verra; Virdſtu mier jafnann Vernd og Hlijf, Vægd og Liin kind ad ſijna, nær Sorgir þijna, eins þaa ſeinaſt mitt endar Lijf, añaſtu Saalu mijna.

Uñ Guds Vardveitſlu og Forſioon.

Ton, Eins og ſit Barn.

HErra JEſu, mijn Hlijfd ert þu, þo Heimur'inn vilie ei laata, einka Von mijn, er oll til þiñ, þu þoldir Pijn, þier vil eg Hlijdni jaata.

Afhalldid Heims, og Audlegd Seims,

alldrei mier lætid hefur, til Frids þo er, minn Gud i þier, eg um hier, vid þad sem þu mier giefur.

Lijf mitt og Aund, þier fwſt a Hond, legg eg nu Fadirinn blijdi, þiin Hiaalpinn træ, mier hlijfi nu, Herra JEſu, Þorm ung þo a mig ſtrijdi.

Luckann mijn oll, a Lꝑdi ſniöll, leikur i Valldꝑ þijnu, hvad Vilie er þinn, um Hoginn minn, i hverri eitt Sinn, Hiartanu giefraſt mijnu.

Gædſkann þiin vijſt, mier gleymir ſijſt, gladur þo vileg ſpreya, Vdlundar bid, eg bijſt ꝑavid, Blesſan og Frid, betſt muntu gijr mier ſgia

Rikdoominns hier, ei Oſka mier, Or-byrgd ei lat mig þijna, mitt daglegt Bra-ud, mier gief þu Gud, enn Andar Aud, all-drei lat þu mig tijna.

JEſus med Dad, JEſus med Rad, JEſus i Lijfi og Dauda, JEſus mijn Hl-iif, JEſus mitt Lijf, vid JEſum eg bliif, JEſus er Bootann Nauda.

Mijn

Mijn Sal vid þig, mun hallda sig, morg þo ad Synduinn særi, þitt blessad Blood, er Borgun good, med bætir Mood, Broodir minn Gud ä sikiæri!

Verolld, Verolld, þitt Vels og Volld, vel mattu oruvlien, afsegi eg þier, ad unna hier, hef heitid mier, hærstum Gudi ad þiena.

Raad mier, Gud minn, ä Jordum Sinn, ollum so Lostum hafni, uñ mier þuns Lids, og Astar Sids, þaa er eg til Frids, i JEsu Christi Nafni.

Pasklætis og Bænar=Vers.

Ton, Heyrdu Fadir hæst eg talla.

HErsta Lof af Hiartans Grunni, hier syng eg med Raust og Munni, JEsu þeim mier ætiid unni, og Adstod veitti ä Barndooms Tiid.

Alla Tiima ad mier giætti, eckert so mig skadamætti, ollmin Jesus bliidur bætti, Barndooms Hoot ä JEsu Tiid.

Lifi eg enn og Lof þier segi, Lausnari miñ ä Nott og Degi, nær hvørm JEsu Raad

sig

sig hneigi, nu til miin a Alldurs Tiid.

Lijkams Byrdir þegar þryota, þinnar villdi eg Giædsku njoota, lattu mig Jesu Hreising hjoota, ef hiarta skal eg a Elli Tiid;

Gooð villd, Trygd og Ord þitt eina, all ra þie miin Bootinn Meina, styrk mig Jesu Hond þiin hreina, a hvorri og einni Mootgangs Tiid.

Raad þu Huga, Hiarta og Siñi, Holldi lijka og Saalu minni, ad eg JEsu Elsku þinni, fyrir aunga sleppi Gledi Tijd.

Ill Raad Heims mig einginn villi, Andi Guds mitt Giedid stilli, JEsu þiñi halldi eg Hylli, hiedann af alla Lijfsins Tijd.

Minnstu a mig i Myrkun þiñi, þa Maal er komid ad Hiervist linni, sie til JEsu Sælusiñi, Saaliñ miin a Daudans Tiid.

Vek upp Holld af Svefni sinum, sem þu lofar Ordum þiinum, vægi, JEsu, Maalum minum, Myskun þiin a Doomsins Tijd.

Aumkadu mig fyrir Blood þitt bliida, blessadann medal þinna Lyda, leif mier JEsu

JEsu, ad lesa hier friida, Losgiord um Eilijfa Tijd, Amen.

Harmagrœtur

Þess Mœotlætta og af Gudi huggada.
Ton, Hvad skal oss angra i Heimi h.er, etc.

Af Einum Gudi er allt mitt Traust, aungvu skal eg þvi kvijda, Angur mijns Hiarta efalaust, æfier hanns Millo-inn blida; Enn þo Hörmungar Efninn vond, a migfreckt giore ad leita, Almattig Drottins hægri Hond, hun kann þvi ollu ad breita.

Jnn i mijn Saala Angur ber, Ostlega ma þad finna, kvijdandi þrongum Heimdum hier, til hvorra eg giordi vinna, S. m vitskann hrædist Synda-Grœnd, Sorger þvi Hugann mæda, Almattug Drottenns hægri Hond, hun kann þad best ad græda.

Vtra er Holld af Harmi þiad, hardlega Krossinn þreyngir, Polinnmæden ar þverrar Daud, þess meir sem Tijmann leingir, hvorgi ma fast um Log ne Lond,

Lak

Lækning v'd Eymdar Kvilla, nema miins DRottinns hægri Hond, hun kann allt Bol ad stilla.

Naalega er su einginn Tijd, ad mier ei Sturlan færi, Ytra Baraatta, Innra Strijd, Aund' og Likama særir: Hvor kañ v'd slijku ad reisa Rond? Raadlaust er Hoilldid veika, lauthþo DRottinns hægri Hond, Hiartad mitt alldrei skeika.

Mannanna Stod og Styrkur bregdst, stofnar þad oft til Nauda, Æfiñ med Sorgum æfrañ dregst, endar Lofsins med Dauda, þa hlijota skiliast Holld og Ond, og Hiervijst Lijfsins dvina, Almaattug DRottiñs hægri Hond, hun geymi Saalu mina.

I miinum Gudi eg Huggun hef, hvoriu sem vodru sætir, mig aa hanns Valld og Vilia gief, veit eg þad hann miin giætir, þo Synda, Eymda og Sorgar Bond, særtt v'ile Hiartad meida, Almaattug DRottinns hægri Hond, hun mun þau af mier greida.

Tryor

Trwr er minn Gud, sem treysti eg a, Trwr er JEsus minn Herra, hans blessud Forsioon best mun sia, nær Bol og Synd mijn skal þverra, sem Bilgiur Hafs vid Siafar-Strond, sijn Takmork ei forlaata, eins skamtar Drottinns hægri Hond, hvorre Sorg Tijd og Maata.

Vil eg nu giarnann vera til Frids, vil eg þvi aungvu kvijda, vil eg af Drottne vænta Lids, vil eg so þreya og bijda, minn Herra JEsus Meininn vond, mijkir og allan Trega, hanns Almattuga hægri Hond, hialpi mier eilijflega, Amen.

Psálmur til JESUM Christum.

Ton, Werd Kyder yeatt eg kalla.

HEil gur Andi Guds minns goода, giefi so mijna Twngu frooda, hun kunni þier til Lofs ad lood, lyknsamasti JEsu minn.

Efter þier mig latu langa, at Lifsins Vegi kunn mier ganga, so eg mieg i þann Fognud fanga, at filgia þier eftir JESU minn.

Þu ert vor Tegur i Himna Hæder, hel-

gast

gaf oss þitt Ordid fræder, gloggt vid os'sl Ritning ræder, Raadhollaste JESU minn.

Lifandi Vatns hiñ besti Bruñur, Braz utiñ Lifs og Sæl leiks Munnur, af sialfs þins Ordi siert mier kunnur, Signadur HErra JESU minn.

Gud ertu af Gudi sonnum, giefinn til Lausnar tepudum Monnum, daglega þin, n Dygd vier konnum, Daasamasti JESU minn.

Lioos ertu af Lioosi skiæru, i Lioosi þinu miog frabæru, Lioosid siaum vier Lifs med Æru, losadur siertu JESU minn.

Sa sem ad þier trwir og treystir, Trigdenn diir, sem Lijde leystir, med þinum Anda þañ hughreystir, þidur og bliidur JESU minn.

Sa hinn sami þo sofni wr Heimi, særist ei af Kvala Keymi, Saal hanns trw eg siaalfur geymi, signadur Herra JEsus minn.

Hvor hann lifir i Trwuni traustur, tijdt i good um Verkum hraustur, hañ mun byggia Himna Klaustur, hiaa þier sialfum

JESU

JESU minn.

Sætleik ber af Sikri ollum, þitt Signad Nafn ai hvort vier kollum, eilijfa Vist i Himna Hollum hefur wtvegad JESus minn.

Fyrirgief þu mier Løstu leida, lijka vil eg þig feiginn beida, Lijfsins Braut mier giordu greida, Græðari blijdur JESU miñ.

Þessu veit eg þu munt játa, og þad ei mier að moðu láta, af þvi giorir sig Ønd miin kæta, i þier sialfum JESU minn.

Allt er eins og eg þig siaie, Einvallds-Herrann Krafta hæie, med Trwar Hond eg til þijn naie, Tignar dyrstur JESu miñ.

Þu giefur mier þitt Sakleysi, þa eg skal fra Veralldar Hrysi, heim eg minn þar Bwstad reisi, hia Bygdum þinum, JESu minn.

Þijnu Riettlæti þu mig klædir, þar med alla Meinsemd grædir, Dags mig efsti Doomur ei hrædir, duga munt þu mier JESU minn.

Huggunar Styrk sijns heilaga Anda,

Herr-

Herrann giefi mier Lyds og Landa, ſo eg kunni ſtrijda og ſtanda, ſtodugur jafnan JESU minn.

Dyrd ſie Gudi Drottni miinum, diirſt um Fodur á Himni ſinum, med Eingeta um Syni ſiinum, ſem ert Herra Jeſu miñ.

Bænheyr þu mig bliidur og ſætur, bænheyr þu mig Gud aigiætur, bænheyr þu þitt Barn ſem grætur, bænheyr þu mig JESU minn!

FIOORDE FLOCKUR.

Innhelldur Pſalma uṁ Dooms Dag og Chriſtilega Buitſor.

Uṁ Mañſins fallvallt Lijf og þañ Sidarſta Dag.

Ton, Olldungar Juda Añars Daas, etc.

GJef eg mig allann Guds miins Raad, geyme hann allt mitt Efni og Raad. hvad hellſt mier kieniur Hondum ad, i hveriuṁ Stad, hanns Myſkun veri befalad.

Miña Lijfdaga Stærd og Stund, ſtend ur i Guds miins Fodurs Hond, nær ſem hañ

haň vill, þa vil eg strax, vera til Taks, glad ur bida þess gooda Dags.

Af þvi eg veit og Eflaust finn, Endurlausnarinn lifir minn, þad er min Trw, hanns blessad Blood, sie Borgun good, sem mig hreinsar af Synda-Mood.

Enn þo ad lægt mitt lidna Hollð, ligge frwni og verdi ad Mollð, samt finnur ecki Saalinn Deyd, nie Sorgar-Leid, þvi hun er frii fra allri Neyd.

Æ! Hvad er þetta auma Liif? Angist, Harmqvæli, Neyd og Kiif, þa þad er best og bloomgast glæst, er Bolid nærst, bræd lega kiemur Sorgiň stærst.

Hvad er Mann nema Mollð og Jord, prakt-arlaus, dofinn, þur og hord? i Heimenn fædist hiingad ber, hvor helst, hann er hefur eckert i burt med sier.

Hann kaň ad vera hraustur i Dag, heill og vel fær med Glediplag, enn a Morgun siwkur og saar, so þad til gaar, lijka maiske framlidinn Naar.

Allteins og Bloomstrid gult og grænt, glans-

glensandi stendur fagurt og vænt, an Augnabragdi er ordid burt, aungva ber Kurt, fellur, visnar og fijkur burt.

Med þeim Skilmaala Madur hver, af Moodur-lijfe fæddur er, hann skal burtdeya þ edan vist, þa oarer vijst, sæll er sa sem þar vel vid bijst.

Þvi velldur Adams Synda Sekt, sijdann oss allir gulldu frekt, um Alfur Heims fi stecki neinn, Jaa, alldreieinn, sem af henni kann seigiast hreinn.

Þar stodar hverki Gotznie Gialld, Gofugt Ætterni Hefdnie Valld; fliott skal hver einn med folann Krans, i Daudans Dans, hvelia mai ei vid Kallid hans.

Þaer Lykaminn folur og fair, Fegurd inn oll i burtu gaar, liggur so i sorugum Leyr, hann sjest ei meir, Saalin einsomul alldrei deyr.

Hun skilst vid Holldid hier til Sans, Hreised afleggur Lijkamans, Odaudleg þangad allfloott fer, sem ætlet er, um þad oss ollum þenkia ber.

Hvor

Hvor sem Guds Ord og Herrans Raad, hefur um Lijfsins Tijd forsmaad, og so deyr burt Jdrunarlaust, fyrir utann Traust, hanns Saal fær eilijfa Harma Raust.

Æ! vesæl er sw auma Saal, wtrekinn strax i Vijtis Baal, Dopur þar bijda Doomsins ma, fordæmdum hia: Goode JEsu mig geym þar fra.

Hvor sem Guds Ord eiskadi nu, a JEsum setur fulla Trw, Saalin hanns eingu kvijda kann, kvittud vid Bann, hun er inn leidd i Himna Rann.

Augliti Guds fær ætijd siaa, einginn Harmkvæli misti a, bijdur Dooms Dags i diiru Vist, er alldrei tvist; Þad gefi oss Gud fyrir JEsum Christ.

Vid Basunnunnar hvellann Hlioom, Heims Þiood kemur strax fyrir Doom, Reiknings menn sku sinnar Reikning ha, hver hall a ai so allir megi þar upp a sia.

Upp wr Grofunum allir senn, Jller og Goodir rijsa Menn, þar kemur viist hvor Saal til Sams, þess sama Manns, lijdur

aptur til Lijkamans.

Se sem einn Hyrdir Saudi og Kid, sundurgreinir aa hvoria Hlid, Ogudlegir, sem allir siaa, med Eymd og Praa, til vinstri Handar verda þa.

Ranglaata stodar ei Viel nie Vorn, Vitskann Logklookra Slægdargiorn, þaa hefur eckert Afl nie Makt, einginn fær sagt, eitt Ord aa moot eda framlagt.

Omogulegt er ad sliia fraa, Frækleikur einginn gilldir þa, Vitni Sakanna sannar gloggt, aa sierhvorn snøggt, hvar mun þaa standa Hiar:ad klockt?

Allar Sl:epnur med einni Raust, aaklaga sekann Vægdarlaust, Samvitskann siaalf svarar til hratt; þad er þo satt, fyrir Pust und Vitni hun gengur gladt.

Oll Verk:nn þar med Ogudlig, opinberleg:a syna sig, hroopandi siaalf sier Hefndar Laun, og Heliar Raun, eilijft þad gylldir Kvalanna Kaun.

Atkvædi Doomarans aptur aa moot, Andsvaran gefur þessi fliot; Vikid fraa

mier

mier Illgiorda Menn, allir i senn, eg kann= aste i vid ydur enn.

Vier sem ad JEsum vonum a, verdum til hægri Handar þa, Reiknings þo Skull-dinn skiedist þar, ei skadar þar, af þvi hun adur utsliett var.

Þad sæta Jesu Sijdu Blood, sem af hañs helgu Benium stood, allann vorn Reikning af hefur mæd, fyrir Elsku og Dæd, þad hlutum vier fyrir Herrans Raad.

Ræmglega hef eg honblad margt, Holld sins fylgiandi vondri Art, upp til Dooms sins mier ei er fært, enn sijdur vært, nema fyrir JEsu Nafnid skiært.

Þad er vor allra Huggun hier, Hiartad þa Kvijdinn Synda sker, sa sem dæmir hann doo a Kross, gaf Gialld fyrir oss, þad var hanns blessadur Benia Foss.

O Madur, Madur! hygg ad hier, hugsa þig um medañ Tiimiñ er. nu er þier bodiñ Nædinn stærst, Guds Elskann glæst, I þessu Lijfi Lyfn so næst.

Dyr lijfs þier standa opnar enn, ad þvi

skylldir þu gæta senn, ut stendur breiddur Fadmur sws, friidur JEsus, hann biidur þier i þetta Hws.

Ef þu aktar meir Aud og Seim, adhyllist þenna vonda Heim, og gegnir eck Guds þijns Raust, nie gefur Traust, wtrekinn verdur Efalaust.

Yfir Jerusalem JEsus gret, jafnvel Aminning heyra liet, þeir villdu ecki ad þvi gar, fyrir Illsku og Þraa, þwngar Hefndir þvi hlutu ad faa.

Enn ef þu ydrast Efalaust, a JEsum setur Von og Traust, þa er hanns Raad þijn Vernd og Hlif, Hiaalp, Heill og Lijf, so alldrei kennir Kvalanna Kijf.

Af Augum þijnum oll þiin Taar, Astriik hanns þerrar Hondinn klaar, Hiartans Fognud Heilogum hiaa, Himnunum aa, Endalaust muntu eiga ad faa.

Gledinnst hier vid oll Guds Born trw, good og fullviis er Huggun sw, Heim Von er sæt, þo hier sie kallt, i Hriggdum allt, Eilijft er Lijf oss Ofallvallt.

Gud

Gud unni oss ad ydrast hier, ar medan Nadar Tijminn er, O Rottinn gef hæga Dauda Tiid, Frid, fyrer og sijd, eilijft Lijf med U, volls fin Lijd.

Bæn ađ Pf. um Chriftil. Burtfør.
Ton, O Herra Gud, þijn Heilog Bod, etc.

O Nadar Nægd, nægst Heill og Frægd, nægst Eilkann JEsu Christe, nægst Nadar Lynd, nægst Boot vid Synd, nægst Huggarinn betsti, nægst hann Lijf er, nægstann Kraft ber, nægsta Hialp vill oss senda, JEsus Guds Son, giordu þad Boon, gef mier farsælann Enda.

Eg veit ad mier, sem odrum hier, er ætlad kvordud Stund ad deya, eg bid Gud þig, O Gud! lat mig, gott Striid hier kunna heya, vel skiliast vid, og fara i Frid, far so i Dijrd ad lenda, Jesus Guds Son, giordu þa Boon, gef mier farsælann Enda.

Veikleika minn, og Ostyrkinn, af kann JEsus ad taka, oll Brot og Brest, Bot Holldsins mest bætir og grædir liika, enn mier þa dey, þad efa eg ei, eilijft vill Frelsi

 senda,

senda. JEsus Guds Son, giördu þa Boon, gef mier farsælann Enda.

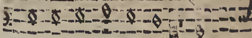
Skala min kiær! Kross hvern sem fær, Krapt þinn lat ecki buga, sw kemur Tijd, þol inmood þijd, þu fær vel gladann Huga, þo hier i Heim, med Þyngslum þeim, þier vilie Drottinn benda. JEsus Guds Son, giördu þa Boon, gef mier farsælann Enda.

Særbedinn ylidt, med Taarum tiidt, trwfastt Gud hinn sanni, Andlaatid sætt, med Gledi giærdt, gef þu mier veikum Manni, laattu mig þai, leidast vel fram, liodt ecki ert kunna ad henda. JEsus Guds Son, giördu þa Boon, gef mier farsælann Enda.

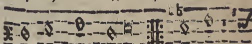
Þu milldi Gud, Þrenning Blessud, þad Lifid, sem eg unni, sie þier Lof, Dird, O Drottinn minn, stird, diwpum af Hiartans Grunni; A Dauda Stund, i Dirdar Hond, O Drottinn fel eg minn Anda. JEsus Guds Son, giördu þa Boon, gef mier farsælann Enda.

Umþenking Daudans.

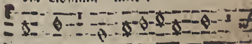
Maa syngia undir þessum Nootum.

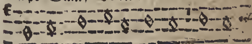
Oh! oh! hver vill mig veria, Vallþa haň at Lyf vill heria, hver

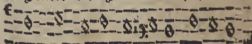
di Daudans fyrer, Eg finn, vill Lidinna mier?

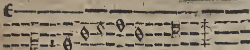
opt Sinn, Ve kle:ka mikinn minn.

Holldid v:d Helju kviidir, hrædi:

þar Sorgar Ti:dir, Omilldaň Ovin

þann, ecki þo fordast kann.

Hvoria Stund honum mooti, hleypur þo Lijfid Mañs, hwiñ med Bana Spioo=ti, bidur þvi Grimdinn hanns, nær' ser, nærst þier, nu, og hvad meira er, Heimili hiaa þier hefur, hvert vakir eda sefur, um=situr avallt þig, ei lætur merkia sig.

Fraa þvi ad fyrst þu fædist, fylgir hann jafnann þier og um i Leyndum lædist, Lond og Sioo hvar þu fer: Hañs Or, alsuor, umsitur Lijf og Fior, aa sterkum Boga sten=dur, Streingur til Hæfis bendur, ovart af=genginn finnst, opt þegar varir minnst.

Jafngrimur eins vid alla, er hañ a hver=ri Tijd, Born, Gamla, Konur og Karla, Konga og aumann Lijd, hvern hann, hellst kann, hiedann burt hrifsar hañ, bædi lærda og leika, lika hrausta sem veika, eingiñ um=flwid fær, ollum þeim nidurslær.

Fiar=

Fiarlægt þo flija villdir, fær ecki hiælp ad þad, hañ kiemur hvad sem gylldir, hittir þig i sein Stad; Allt Traust, er laust, inn um hvern Mÿr hañn brautist, good Ord og Giof ei hyrdir, Gull og Silfur minnst vird ir, ein liggur öllum Leid, i giegnum saman Deyd.

Allann Friidleik afmindar, vor dregur Bloodid raudt, Augnanna Sioon og blindar, Jsirbragd giorir snaudt, Heyrn sk ir, frai flyr, Fegurd i Solnan snijr, Ond burt vor Briooste slijtur; bædi Maal og Vit þrijtur, er Lijk fyrir utann Tof, vorborid kallt i Grof.

Eg veit þad viist um siidir, vitia mun Daudinn mijn, Lijfid frekt fyrirkvijdir, fær þar af Sorg og Pijn, Hugdeigt, Holld veikt, Heimsins til miog er hnelgt, Þvert a moot vorum Vilia, vid hliootum þo ad skilia, Grosinn ofbijdur oss, ei er þad liettur Kross.

Þoott allann Heim eg ætti, Aud og Makt sierhvörs Lands, hiælpa þad mier ei mætti,

mætti, mooti Valldi Daudans: Hvad maa Hollds þaa, Harniur og Kvijdi naa? Hvi skal af þvi od þreytast, sem þo kannei umbreitast? Þad er eitt Sinn aſett, so mun þo standa riett.

Fyrst ek ert finnst aa Jordu, Frelsinis Hauptar Rand, moot Kvijda og Heli herdu, Himn ska bid eg Rand, um Lid, og Frid, eg þa skal Ektast vid, Daudans Ong burtdrifi, þar samlega mier hlijfi, Asiind hanns ogurlig, alldrei so skelfi mig.

JEsus saa Herra heitir, Hel-Pijn fieck yfir Magt, hann Sigur sinum veitir, sonn Trw þar hefur aa Vakt, hanns hier, Andi er, Astausn daglega tier, i hanns Fognud og Fridi, saum med Engla Lidi, Holldlegri Hiervist fraa, Himnesku Lijfi naa.

J Gudi þvi gladur deya, og gladur lifa vil, volunnmodeliga treya, þeirrar Heimferdar til, hier gaa, Heim fraa, Herranns Samvistum naa; Þvi Daudann JEsus deyddi, Daudans Beiskleik og eyddi, er so Daudans Afdr, einn so Lijfs riettu Kior.

Eg

Eg flÿ af hriggum Huga, Herra JEsu til Þin, Ottinn vill yfirbuga, aūma Samvit ſkn miin, Vanmaatt þann brææt, þu veitſt og Hollðiins Haatt, Andann Lauſn liwfa girnir, Lykaminn moeti ſpyrnir, þad er eitt þrongiegt Strijd, þinnar ej Hiaalpar biid.

Af Moodur Lijfi mig leiddir, lifandi Jeſum minn, goodann Veg fÿdeinn greiddir, Guds Barna i Selff pinn, og mier, æ hier, i ollu hwkrader, laat þier nu eckj leidaſt, Lijf mitt og Saal t lreida, Heimi og Helldi fraa, himneſkri Viſt ad naa.

Mig dyrſir mest O uoa, Daudi þinn JEſu kiær, Grind hanns þu giordir ſnauda, Gledi mier ſkoeaū fær, Valld trauſt, Hels hrauſt, h ptir og ſundur brauſt, oll Fiotur Ovinana, oſs veittir Frelſan ſaña, þar af feingum vier Frid, fegnum þvi ſkiljſt eg vid.

Mitt Hiarta i Hiarta þiinu, hwilaſt laat Drottinn minn, eins þitt, ſo aptur miinu, innſigla ſierhvert Sinn; Sen þiñ, ſie miñ, Saalar Viisdoomurinn, enn Hræring

 hei-

Heilagur Andi, Huggun og Stioorn efland-
di, til alls Goods medann er, einkum þa
deya fer.

Gudi sie Lof sem greidir, Gotu og Veg-
inn minn, um Dyr mig Daudans leidir,
i Dijrdar Rikid inn; Laat Heim, hanns
Seim, og Holld med bædum þeim, hafa
sinn Haatt og Læti, Herrann minn JEsus
sæti, mier stendur milldur hiaa, mest þegar
liggur aa.

Añar Psalmur somu Meiningar.

Ton, Dagur i Austri ollum.

ALLt eins og Bloomstrid eina, uppvex af
sliettri Grund, fagurt med Frioofgun
hreina, fyrst um Dags Morgun Stund,
aa snoggvu Anga Bragdi, afskorid verdur
fliootl, Lit og Blod nidur lagdi, Lijf Mañ-
legt endast skiott.

So hleipur Æskañ unga, ovissa Daud
ans Leid, sem Alldur og Ellin þwnga, allt
rennur sama Skeid, Jnnsigli aungver fein-
gu, upp aa Lijfs Stunda Bid, eñ þañ Kost
undirgeingu, allir ad skilast vid.

Daud

Daudinn maa so med Sañi, samlijkiast þyki mier, slijngum þeim Slaattumanni, er slær allt hvad fyrir er, Grosinn og Jurt ir grænar, glooandi Bloomstrid frijdt, Reyr, Stor, sem Roosir vænar, reiknar hann jafn samijtt.

Lijfid Manns hradt framhleipur, hefur þad aungva Bid, i Daudans grimar Greipur, Grosinn tekur þar vid, allrar Veralldar Vegur, vijkur ad sama Punct, fetar þad siws sem tregur, hvort fellur lictt eda þwngt.

Hvorki fyrir Hefd nie Valldi, hopar Daudinn eitt Strik, fæst sijst med sögru Gialldi, Frestur um Augnablik, allt hann ad einu gylldir, hvort illa lijki edur vel, Boon ei nie Brædi milldir, hans beyska Heiptar Þel.

Menn vada i Villu og Sijma, veit eing inn neitt um þad, hvorninn, a hvorium Tijma, eda hvar hann kemur ad; Einn Vegur ollum greidir, Inngaung i Heim sins Rann, margbreittar sijst mjer Leidir

liggi hia mer þedann.

Um Daudans eins nam kreinkia, alla i Verolld hier, skal eg þa þurfa ad þeinkia, hann þyrmi aumum mier? Adams er Ed si runnid, i mitt nætturlegt Holld, eg hef þar og til unnid, eptur ad verda ad Molld.

Hvorki med Hefdme Nafni, hier þetta Lijf eg fann, Sa lijder so sem ad Lasni, sam tinad vid Lijkam inn: J Herranns Hend inn stendur, ad heimta sitt af mier, Daudinn mar segiast kendur, ad sæk a hvad Skap urans er.

Nu vel i Herranns Nafni, fyrst Naudsinn ber til slijk, Jeg er ei þeirra Jafni, sem Jordinn geymir nu Lijk; Hvonær sem Kallid kiemur, kaupir sig einginn frij; þar læt eg Nott sem nemur, neitt skal ei kvijda þvi.

Jeg veit minn liwsur lifir, Lausnarinn Himnum a, hann rædur ollu yfir, eitt heitir JEsus sa, Sigrarinn Daudans sanni, sialsur a Krossi doo, og mier so aumum Manni, eilift Lijf vijst tilbioo.

Med sijnum Dauda hann deyddi, Dau-

daun

karn og Elgur vann, Makt hanns og Aski eyddi, eckert mig ſk da kann, þo leggiſt Lyk i Jordu, lifir mijn Sala frij, hun mætir alldrei hordu, hienneſ fri Sælu i.

JEſus er mier i Minni, mig at hanns Valld eg gief, hvort eg er yti eda inni, eins þa eg vaki og ſef, hann er mijn Hiælp og Hreyſti, hann er mitt retta Lijf, honum af Hiarta eg treyſti, hann mijkir Daudans Kijf.

Jeg lifi i JEſu Nafni, i JEſu Nafni eg dey, þo Heilſa og Lijf mier hafni, hrædist eg Daudann ei, Daudi! eg Ottaſt eigi, Afl þitt nie Valldid gilldt, i Chriſti Krapti eg ſegi: Kom þu ſæll þegar þu villt.

Pſalmur um chriſtilega Burtfør.

Ton, Kom Andi Heilagi.

EJNN ber eg Andar-Kvein, upp til Guds Hæda, hann kann mijn margfolld Mein, niwkaſt ad græda.

Andvarp mitt ecki hann, ut fram ſier rekur, Hug gledur Harmfullann, Hondum vid tekur.

Mitt

Mitt dagleat Yndi er, ar hann ad vaka, eins af Rootl Saar minn sier, Sætleik hans vaka.

Er hun so yfrid lijt, eptir þeim Herra, sem Verolld Vokva þyrst, vid Sumar Þerra.

Rijk Gyrnd su reñir opt, riett ofediandi, Huganum hattt i Lopt, hier þo eg standi.

J Muñiñ falla flioot, Fossarnir Taara, Jñvortis er samt hlioodt, Andvarpid saara.

Kiñ-Beiniñ þar med þvæ, þau nockud svijda, Gud sier hvad sart eg fæ, Sorgir vid striida.

Nær skal su Saalar Gyrnd, sodd full-kom'egu, ad alldeilis ut sie firnd, Orinn miins Trega.

Ad Saal og lijka Alif, lijta þann nææ, sem endar allt mitt Kif, eftir eg þraæ.

Nu vill þad hardla heitt, Hugann minn beigia, eg ma þad eptir eitt, eñ nu ad deya.

Ugur sáa angrar mig, eg hlijt ad stygg-ia, O Rottinn so þraavallt þig, þeña Heim byggia.

Være

Væri afstadid Striid, ftilltist su Hrædsla, fullkominn bættist bliid, Bartskierans Grædsla.

JEsu minn legdu Lid, lættu mig trwa, þier, heitt eg þess nu bid, þar fra ei snwa.

Hollds-Veikinn þrijtur þa, þinn Sætleik geymi, Utfor vil feiginn fa, fra þess um Heimi.

Þijn Ord mitt liifga Liif, liika þo deye, þar vid obilugt bliif, bregdast þau eigi.

Þvi verdur Þeled hraust, þo Daudenn komi, luckast mier lofad Traust, lijka i Guds Doomi.

Eg veit ad JEsus minn, upp kann mig vekia, med Hollds mijn Beiniñ, mun aftur þekia.

Med sama Sioonar-Hvarm, sem hier nu væri, sie eg hañ sviftur Harm, i Sigr Kiæli.

Afer þa Angistar, oll Raun og Mæda, hreckst eg ei hrunin þar, i Hrornan Klæda.

Mijna eg fundid fæ, Fagnadar glada, sem bloomgad Sumar-Fræ, ætra Lauf Blada.

Diofull og Deelgar hañs, Dijrd þeir

fell.

fella, sem hier i Sorgar Dans, sifelldt mig hrella.

Þvi vil eg Fridar fws, fra Hrigdar-Dwpe, afleggia Holldsins Hws, ꝍ hylleist Hiwpe.

Lamb Guds sem Lijf mier fann, lꝍttu mig vera, sꝍttann vid sierhvern Mann, samt þig, minn HErra.

Gief þu mier gooda Menn, Grof miina taka, og medann anda eñ, yfir mier vaka.

Gud lꝍt mig enginn Ord, af Munne leida, sem bwa Saalu Mord, Sꝍlu mig sneida.

Yfir allt añad hitt, uñ mier ad hreppa, Holld og Blood helgast þitt, Huggun ei sleppa.

JEsu Guds sanni Son, send mier til Handa, þa hꝍrstu Heilla Von, heilagann Anda.

Fyrir Striid straangast þitt, sterkaste DRottenn, Andlꝍtid miwkt gief mitt, mier sie þꝍr Soottinn.

Eingañ lꝍt Otta af mier, afgeingnum standa.

standa, svo ef þu mig sett i þier, sialfum til-Handa.

Medtak þu mijna Önd, minn JEsu Christe! i þiñi heilla Hond, hun sie og gifte.

Laattu Gud þeckann þinn Þ:oon einhvorn vera, Foringia froomañ miñ, fagrañ Saung giora.

Sem lidid Lijk og Grof, liwst sie ad blessa, og laate ai einga Tof, Ord Guds ad Messa.

L..una þu sialfur so, Saung þañ og Lest ur, ÖMottinn um Lijma Tvo, Trwr Hirdir b.stur.

Hier m.d þig bliid añ bid, Bruñur alls gooda, send þu þeim synfelldt Lid, sem þar til stoda.

Odliist þeir eilijft Gagn, audg.st ai Folldu, sem bera Sveita-Magn, ad soopa ai mig Molldu.

Sofnadur sijdann þa, sæll mun upp reistur, Erfide ollu frai, af Gudi leystur.

Allt hvad minn goodi Gud, gaf mier i Heimi, eiññ tæki aftur vid, añist og geymi.

Hañ

Hañ veri Fad:r sws, Foðurleys ugia, Myskun og Matar-Hws, miña Veslinga.
Lisi þeim Lifs ad Braut, Lijnklæd ad breidi, og sowr allri Þraut, uñ siðir leidi.
Ei læt þeim eftir mig, Aud Gull nie Sil fur, helldur Gud helldst b.d þ.g, hialpa þeim sialfur.
O muñ Gud! miin er þad, miwk Bærn og Voniñ, þañ Hoopiñ þier tak ad, þinn fyrer Soniñ.
Eins medann erum vær, oll hier ad Lijfe, þijn blessud Nad sie nær, vid Naudum hlijfe.
Vort fatækt hafdu Hws, i Hendi þiñi, Drottiñ Gud Fridar-fws, friodsga þad Inni.
Þijn Ord þær bestu Biorg, Braud, Hws og Klædi, giefi þijn Giæd skañ morg, Gud Þolinnmædi.
Einn siertu sanni Gud, sem med oss veri, ad sækia allann Aud, i þitt Haglendi.
Drottiñ miñ harla heitt, helldst þar uñ beidi, hætt so ei saki neitt, Sal hiedañ leidi.

Herra

Herra mig heimann bw, i Hendur þiin
ar, leid mig i Liooſsins Trw, uḿ Liiſs
Tiid mijna.

Eilꝛattu Synda Sid, ſaurga mitt
Hiarta, ſo meigi ſꝛtt med Frid, Samvitſk
ann ſkarta.

Heatt og diwpt heitum Foſs, Hiarta-
ns utreńi, Barn Guds, ſem bar ſiń Kro-
ſs i Blooſti uḿ mig kieńi.

Miog hætt er marga Stund, miń hrell-
iſt Hugur, gief Raad af goodri Lund,
Gud almattugur.

Eg trwi aa þig faſt, almattug Vera,
þań Skiolld fyrir Skeꝛtid hvaſt, ſkal eg
fraḿbera.

DRottiń eg þecki þig, þier þvi befala,
alldeilis allań mig, aan Hiartans Kala.

Særdu og grættu Gied, Gud ſem þier
lynder, audmiwk Bæn mijn er med, min-
nſt ei aa Syndꝛ.

Eg aa mig ecki hier, i Verolldińi, Dr-
ottinn eg Eign þiin er, af Myſkun þinni.

Þvi veit eg, ſierd þiń Saud, ſialfs, þo
hier

h.er arki, þinn þeckir allann Aud, af eiginn Marki.

Uiſſins ſedſt ecki Kverk, af Saalu miñi, þijn Hondiñ hardla ſterk, helldur Hiørd ſiñi.

Hier beigi eg Hiartans Knie, Hiaalp ar ſaarbæni, riett ſem ein Ambaatt ſie, upp til Guds mæni.

Yfirgief ecki mig, i þinni Brædi, gief ſundid glete eg þig, Gud mitt Hiaalpræði.

Fraa einni Eyktar-Stund, allt fram til þinnar, bijd eg med liwfri Lund, Lijfs Komu þinnar.

Giørdu nu Gud minn ſnart, ad Graati miñum, bordum Reyr bend ei hart, Blood keyptum þijnum.

Hofud mitt ſeka ſie, ſem Kiølltu Moodur, lagdt i þitt Lyknar Knie, Lauſnarinn goodur.

Burt mier ei bliwgum hrind, Bøduls i Hendur, Fætur þijn Fadmi bind, Frelſar inn kiendur.

Ondinn mijn ſijgur ſo Saar þiña Riſta,

eins

eins og Brioost-Brunna Tvo, Barnid erþyrsta.

Mier geingur Mergiar til, Myskun wtdreiginn, mitt Angur mykiã vil, miog Hiartans feiginn.

Þadann um̃ eilijf Ar, alldrei burt venda, DRottinn þinn Heidur hær, halldist an Enda.

Eja! þier goodi Gud, Gøfgun sie framminn, um̃ Eilijfd Ar og Sijd, Amen, jaa AMEN.

Andlaats Psalmur.

er Skalldid orkti aa sinni Soottar Sæng.
Ton, Foolkid sem DRottni filgdi ut, etc.

HErra JEsu! eg hroopa aa þig, Hiartans þvi Kraftar dvijna, Bænheyr þu DRottinn milldur mig, fyrir Myskunsemina þijna.

Bænheyr mig fyrir þijn bloodug Saar og Benia-Fossinn rauda, Bænheyr mig Naudar-Kongur klaar, og kiendu til miña Nauda.

Bænheyr mig fyrir þiñ Trega og Taar, og

t'trandi Kvalaña Pijnu, Bænheyr mig fyrir þitt Sijdu-Saar, og svaladu Hiarta mijnu.
Liwfur JEsus eg leita þijn, laat mier ad Hvarfi verda, angrad er nockud Ondinn mijn, ad vilia Prautir herda.
Lattu mig finna Lijkn hia þier, liwfustum ek la-Broodur, Hws-Kross i litlum hægdu at mier; Heyrdu þad Gud minn goodur.
Po vil eg Bikar þenna af, med þacklat tu Hiarta dreckta, sæt þo mier finnist Sw ta-Kaf, svaladu mijnum Ecka.
HErra gief mier i Hiartans Gied, hei laga Polinmædi; Umbürdarlyndi einn inn med, og eilijf Saalar Giædi.
Kiærleikans Eld þu kveik i mier, krefeg þess Gud af Hiarta, i andlegum Hwskap med þier, Ond mijn so naai ad skarta.
O Nottinn þu veist minn Pamka og Pel, og Porfena alla mijna, þijna i Hond eg þad allt fel, þyrstur i Mijskun þijna.
Alldur minn þegar wtier, Eymdum tr we eg þa linni, fyrir Blood þitt JEsu biar-
rga

ga mier, a Bana Sænginni minni.

Hreßi mig þa þitt bleßad Blood, beint so ad Trwar Stafni, heim eg þa riettu Hialpar Slood, halldi i JEsu Nafni.

Bænheir mig himnesk Blijdañ væn, og blessadur Edla Broodir, gleim þu ei miñi giordri Bæn, gadu heñar JEsu goodi.

Andlatts þa Stundu yfir mig fler, alle Maalog Megn vill dviina, heim til þiin Fadir Hiarta kiær, hafdu Saalina miijna.

Hægann gef Dauda og Hiedann-Fer, Hviilld þar med Holldi miinu, i Uppriſuñi þau Edla Kiör, i Augliti ad glediast þiinu.

Lattu mitt Hiarta segia med sier, og sodd ann Trw i þvi standa: Herra JEsu mysk-una mier, medtak þu so nuun Anda.

Falli so til eg missi Maal, minn fyrir Af-gangs Tiima, i mitt Hiarta Siñi og Saal, soddann Ord virdstu ad liima.

Þa er eg hoolpinn, þad er miin Trw, þessa Boon virdst mier veita, Andliti þiinu ad mier snw, eins sem eg þess nu leita.

Feiginn vil eg sem fliotast nu, frelsast wr

Daudans Skordum, Augliti þíinu að mie er snw, eins og til Peturs fordum.

Sæti JEsu mig sviptu Pijn, Psalminn giori eg svo enda, hrelldu svaladu Hiarta miin, Huggun vyrðstu mier senda.

Añar Andlaats Psalmur,

er Skaldid orkti sidarst aa sinni Soottar-Sæng.

Med Hymna Lag.

GUD komi sialfur nu med Raad, nu jaa Gud mitt Efni og Raad; Nu er mier JEsu Þorf aa hier, hver hef eg treyst i Heimi hier.

Eg hefi alldrei i nockri Naud, Naudstad-dur bedid utann Gud, Gud hefur sialfur gegnt mier þaa, Gud veri mier nu liika hiaa.

Akvordud miin og mælt er Stund, mitt Liif stendur i þinni Hond, Andlaatid kemur eitt Sinn ad, einn veitstu, Gud, nær skedur þad.

Nu hef eg þar aa nockurn Grun, nær lægiast þessi Stundinn mun, Holldid mitt er af Harmi þreytt, hafa Kraptarner sier

unn-

umbreitt.

Finn eg ad Augum forlaſt Syn, falla tekur nu Heyrninn min, Hendurnar hafa miſt ſitt Magn, miñ Footur vinnur eckert Gagn.

Liikaminn allur ſærdur Soott, ſvitnar og dregur af mier Proott, einninn kreyngiſt uñ Andardraatt, eg vænti minnar Hvilldar braadt.

Dofna Varir og Twngann treg, tala þvi ecki orka eg, Hiartad ſo margskyns Mæda lir, Mannleg Hiaalp oll ſier fraa mier ſnyr.

Saarbeidi eg Gud af goodri Lund, gef þu mier hæga Dauda Stynd, ofbiooda laat ei Andlaats Neyd, aumka þig yfir mijna Neyd.

Vitnisburd þann fraa Eilijfd aatt, ad þu hiaalpir aa betſtann Haatt; þaa endaſt Megn og Mannleg Stod, myſkuna þu mier DRottinn Gud.

Laatu nu ſaňaſt Lidid þitt, liita aa Kvein og Andvarp mitt, eg ſaar graatbæni Son

Guds Þig, Syndirnar skildu nu vid mig.

Utslegid bid eg allt þad sie, er eg þig Drottinn moodgade, Ofverdugum til gooda gior, Gud sem optar, og hiaalpa mier.

Fyrst þu hefur so hiingad til, hafst stoora Naad og Kiærleiks Jl, i fraami vid mig fallinn Mann, frelsadu mig nu Naudstaddann.

Þu hefur fyrri fyrir mig strijdt, feingid mier Sigur Merkid niitt, JEsu minn nu þijn Frægdinn frijd, fyrir mig vinni Daudans Striid.

Gef þu mier eina trausta Trw, til þiin minn Hiartans Herra nu, i gegnum Daudans grimma Hlid, Gud laati komast mig med Frid.

Sæktu minn Gud hvad sialfs þijng er, Saalma þa sem gafstu mier, skildu hana nu hægt vid Holld, hvijlast laat þad i Jardar Molld.

Hinn verdur feiginn Hviildar Fund, hast hefur marga Mædu Stund, Vosbwdar Nootti og Nauda Flug, nærsta barist med veikann Dug.

Enn

Enn þad hun hefur afborid, er ſkied fyr‑ ir hinns hærſta L.d, hañ hefur ſinn hiñ ſaña Krapt, ſo i þeim breiſka rukann haft.

Opt hefur hvinn Anda nært, Erfidi Hi‑ artans Stilling fært, Urrædi er eg enginn ſaa, i ſijnu Skauti bar mig þar.

Legg þu mig nu aa Naadar‑Brioóſt, naſnfrægi Gud, ſem heitir lioóſt, Himnſun, Adſtod og Hiaalpar L.d; Hiartanu gef nu ſannann Frid.

Af Þreyngſlum minnar Moodur Lijfs, mig leiddir þu aan Daudans Kijfs, leys nu af Þreyngſlum Lykamans, lifandi Saal til Himna Ranns.

Strax ſem mijn Augna uppkom Roos, eg feck ad lijta Heimſins Lioos, fyrr enn eg allur fæddur var, feckſtu mier þa hid nærg‑ ſta Svar.

So laattu mijna Saalu nu, ſiaa þig i einni riettri Trw, vertu ſialfur Lijfs‑ Moodir min, mijn Saal fædiſt i Hendur þijn.

J Skijrninni mier ſkeinktir þig, ſkal eg

þier JEsu aptur mig, grandvarlega med goodri Lund, giefa æ minni Dauda-Stund

Obedinn tookst mig ad þier fyrst, enn nu særbid eg, JEsu Christ! Med Trwar Hendi þier halldi eg fast, HErra, læt mig ei vapmegnast.

Strax sem mier leystist Twnga og Toñ, til miin barst Lijfsins Fæda sonn, af oldum Kaalfi; Saal miin saug', Sonar Guds Blood, þa dijrstu Laug.

Heilagur Andi hærstur þiñ, hann er sæ Trygda Hringurinn, sem Sonur Guds mier gaf æ Hond, Gaftast þæ villdi minni Önd.

Skiinandi Fot mier skeinktir þæ, ad skylldir mig i þeim aptur sia, bædi a Dægri Dauda miins, DRottinn! og Rijki Fodur þijns.

Eg kem hier fram med eckert mitt, Elskugi minn i Brwdkaup þitt, sia þu mig nu i siælfum þier, saurugt er allt hvad med mier er.

Eg hef so marga Mædu Stund, mænt eptir þijnum Dijrdar Fund, findu mig nu þo liggi eg laugt, laat mig ei alltijd eiga baugt.

Sie eg þig gegnum svart eitt Sky, sitiandi Himna Rijki i, eg aa nu til þijn ecki laangt, eñ mier fiñst bædi hardt og straangt.

Eg stid mig nu vid Ordid þitt, Erfidi liettu DRottinn mitt, Saalinn mijn er af Þwnga þiaad, þyrst og sarthwngrud, eftir Naad.

Deyf þu nu alla Daudans Raun, Drottinn gialld mier ei verdug Laun, eftir Naad þinni miñstu mijn, Minninginn lifir i mier þijn.

A Naad legg eg mig Lausnarans, Lijfid mitt er i Valldi hanns, Giædskañ þijn hefur Graat minn stillt, Gud far þu med mig sem þu villt.

Honum einum eg hef mig geimt, hanns Naad hefur mier ecki gleimt; Raungoodur sem mier siest nu hiaa, Saalu minne mest liggur aa.

Lijſins Pantinn mier lagdir þann, lifandi Anda Heilagann, Signetid þad med ſannri Lyſt, ſetur ă Hiartad JEſum Chriſt.

Enn hvar JEſus i Brioſti bijr, bijr þar hanns Nad og Elſkann dijr, Synda Kvittun og Myſkun Manns, mitt Lijf þad eri Valldi hanns.

Eg treyſti Gudi uppă oll, Ord hanns og helld þau miň Grundvoll, Jord og Himnar forgănga greitt, Guds Ord þad ſkeikar alldrei neitt.

Eg vil i DRottni ſofna ſætt, Samviſku Stridid allt er bætt; Dauda Halldi ă DRottinn þriiſ, dijrſtur gef þu mier eilijft Lijf.

Kved eg i Gudi goodann Lijd, gledilegar þeim Nætur biid, þackandi ollum þeirra Styrk, Pioonuſtu, Hiaalp og Kiærleiks Verk.

Aſtkiæra þă eg eptirſkil, afhenda ſiaalfum Gudi vil, Andvarpid ſier hann ſaart og heitt, ſegia þarf honum ecke neitt.

Uňi

Unni hann ydur Kiærleiks Koss, kvitt an han ein ad skilia oss, gief þu þad Jesu Christe kiær, kvatu hiaa þier ad finunst vær.

Hlijdni alla og Polid þijdt, þad veiti Gud mier harla blijdt; giefi mig kvittann Gud og Menn, grautbæni eg þess af Hiarta enn.

Lvinn Anda eg legg nu af, Lijfinu raadi sor sem gaf, i Saarum JEsu mig sætt inn vef, Saalu mijna eg Gudi gief.

Lattu mig Drottinn lofa þig, med Lofi þiinu hvijla mig, Lvosid i þijnu Ljosi sia, lofa þig strax sem vakna maa.

Lattu mig færa fram þau Hliood, fyrst og seinast min Drottinn Gud, ad lofa þig i Heidri haar, halldist þijn Dijrd umeilijf Ar.

Um Sælu Himna-Rijkis.

Ton, Mikilldri Farsæld matie jaa.

UPP, upp miin Saal! og ferdunst fws, Fridarins Borg ad naa, þar unudar samleg eru Hws, æskileg Gudi hiaa, þar Saluhialp aan Enda er, aan Dauda

 Lijf.

Lijf eilijst, æn Hrygdar Gledinn alldrei Þver, Angur þar verdur svipt, æn Myrkra Liodsid alldrei dvijn, eilijfur Gledi Dagur skijn, Veikleiki, Otti, Vijl nie Præ, verdur ei nockur þar, Harmurinn einginn mæda mæ, Mein eckert snertir þar, giefi oss ad odlast Gledi þa, Gud DRottinn allsheriar.

Madur einguñ hier mæla slijkt, meta nie skinia kann, hvad Fagnadar-Lijfer farsællegt, frijdum i Himna Rann; Herrann vor Christur sw er Sool, sem ad oss forklarar, sioomum þar fyrir Lambsins Stool, lijka sem Stiornurnar; Augnanna sijfelld er þar Lyst, ætijta Herrann JEsum Christ, Eyrunn vor heyra ætijd fæ, ilmandi Raddirnar, sætur Hlioodfæra Saung ur sæ, sijfelldlega hlioomar, gladir æ sijngium Gofgun hæ, Gudi til Eilijfdar.

Þar er prijsud i þeirri Borg, Þrenning um Gudooms hæ, hennar uñ gíovöll heyr ist Torg, Hliod-fogur Musica, þar er æn Eth Æskann hrein, æn Veiki-Heilsann klaar,

klaar, þar ſnertir ei hid minnſta Mein, Mañ neirn um̃ eilijf Ar, allri Drottinns med Engla Hird, Utvalldir bwa i þeirri Dijrd, hverrar Gledinnar Yndid er, Auglitt Guds ad ſiaa, Odaudlegleika iklædder, og eilijfri Birtu hyá, Coronu þeirra hefur hver, Hofdum Gullegar aa.

O hvad farſæl ad er ſw Tijd, þaa erum komnir þar, og eptir lidna Heimſins Hrijd, heituñ Guds Borgarar, fraa allri Mædu Eymd og Praa, erum þa Lokſins frij, Heid ur, Dijrd, Gledi hlioomar þa, hjmneſku Landii: Æ hvad Fagnadar Vegſemd vor, vera mun haaleitlega ſtoor, þaa Endur lanſnarinn afhendir, Aſtkiærum Jodur oſs; Fadminn aa mooti bl jdt breidir, bijd ur fram̃ Aſtar Koſs, Hrigd og Mæda þa horfinn er, Hormung og Taara-Foſs.

Heilagann Selſkap hofum þar, hinneſkum Gudi med, Forfedur, Spaamenn fullglöggt vær, ſiaum þar alla ſied, æſkilegnſtu Um̃geingni, einnig þeim hofum hiaa; Sijfellda Elſku og Samþycki, ſijna hvor

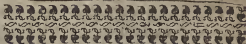
G 6 odrum

ödrum mœ, aſamt okiendum öllum gloggt, Aſtmenn vora vier ſaum þeckt, Frændur og Vinir finnaſt þa, Fagnadi medur þar, bloomleg og ſo med Blijdu ſia, Börninn ſijn Forelldrar, Fagnadar verdur Fundur ſa, fremur enn Mann ſkiniar.

Peſsi ad ödlaſt Giædinn good, gief þu mier Drottinn minn, fyrir þijns Sonar bleſſad Blood, bænheyrdu Prælinn þinn; þegar Heiminum fra eg fer, frelsmig af Andar Pijn, ſkrijd miina Saal i Himna Her, Herra med Bloodi þiin, ad eg Utvölldum öllum med, eiliiſar Packir faai tied,
Andlit þitt bliida um þu mier, Allvalldur Gud ad ſia, eiñig ad bwa uñ Allder, eiliiſar ſiaalſum
hiaa, ſo eg aan Enda
ſingi þier Sanctus og Gloria.

Endir Pſalmañ.

* * *
* *
* * * *

Pridie Parturinn.

Jnnheldur ymislega Kvedlinga til Gudrækms Jdkunar og Sidboota.

FYRSTJ FLOCKUR.

J hvorium finnaſt nockrir Andagtugir og Gudrækilegir Kvedlingar.

Sumar-Viſſa, Kvedin 1657.

Ton, Blijdi Gud, Bornum þijnum ei gleym.

VEtrar Tijd, vtijſt er umlidin nu, farſæl bliid, Bleſſunarfull var ſw, Drottinn veitti Lijdum Lid, um̃ Landid og Grædi, Heilſu, Frelſi, Fædu, Frid, fleſt Nadar-Giædi, Men̄ og Hiord, mætti ei neina, um̃ Lopt og Jord, Land-Plaagu reyna; Þackargiord, þvi ſkulum greina, Aſtar lyſtilegum Hug: Lofadur haſi giefid oſs Gud, Gæfurnar ſijnar, lofadur haſi giefid oſs Gud, Gæfurnar ſijnar.

Vedur miwk, Von Maña framar þo, einginn Fiwk, allsialldañ Frost eda Snioo, reyndi Kyndinn Raunar nein, riett maa so inna, hvørki Horku-mun nie Mein, maatt-um þvi finna, þarfleg Nægd, þvi var aa Foodri, Skiool og Hægd, Skepnuñi mood ur, þessa Vægd, þockum vier goodri, Mijst un ferskri Drottins dæadt; Hafi nu Lof og Heidur Gud, aa Himni og Jordu, hafi nu Lof og Heidur Gud, aa Himni og Jordu.

Sioonum af, Afla og Fiski-Ploog, HErrann gaf, hvørium so dugdi noog, Vodinn brædur Vinds og Unns, vard aungvum skiædur, stijrdi Ferd til Sands og Sunds sa ollu rædur: Um vora Sveit, Soottinn aúfæsta, þad eg veit, þiaad hef ur næsta, miwk og heit, Mijskun-nn stærsta, Drottins, veitti oss Værd og Verd: Helgum, priisum, heidrum Gud, med Hiarta og Saalu, helgum, pr. h. G. m. H. og S.

Hvør færtimd, talid og reiknad greidt, soodañ Raad sem oss fieck Drottinn veitt, Stundleg, Andleg Giædinn good, Gaif-

urnar fleſtar, af Fodur bliidum þadi Þiood, þær allra beſtar, Kynning hanns, klært Ordid ſanna, Fridinn Lands, Farſælldir Manna, Andſkotans, Akieſd ried banna, einginn Þvingun lwdi Lijd; Lofad ur ſie vor liwfi Gud, fyrir Lanid ſitt gooda lofadur ſie vor liwfi Gud, fyrir Lanid ſitt gooda.

Mismunur Vetrar og Sumars.

Ton, O JEſu Edla Bloomi.

KOminn er Veturinn kalldi, kaſtar ad margri Hrijd, af Drottiñ Vijsdooms Valldi, veſlaſt ſw Arſins Tijd: ſæl geimir Sool Liooma, ſvol þrum'r Kul-hami, Jel-rømum fiolſima, firna Orniñ ſtrijd.

Grund frijs enn Graſid doſnar, Grip ina vantar Skiool, berſnøgger ſtanda Stofnar, ſtirnar Lim, Skoog'inn kool, ſmaar Fugliñ þreir Þøgli, þver Hygli, Dijr raggla, ber Segl ſrá Byr Tryglum, blandid Vinda Hiool.

Skorp Froſtinn ſkiemta eigi, Skepnañ hvør

hvor bee sig lijtt, Snioor hylur vijda Vegi, villist þvi margur tijdt, Klædlausir freð frusu, Fridheisi Naud k ossa, ad Hwsum Fiet flasar, sælist Kulid strijdt.

Enn þegar Vorar aptur; uppgengur Soollnn skjær, ollu nijr eflist Kraftur, ann ad Bragd Loptid fær; kolld hijrnar Folld forna, fillð Kiarna, Molld stirnuð, sulð meirna, sialdornud, Svelliñ Fiollum nær.

Fuglar wr Filsnum hreifast, Fied drijf ur Hwsum fraa, Dijrinn um Skooga dreifast, Dag samann fiolga þa, Meñ hijr ast, eñ æriñ Oñ heyrist, grañfærum, Hluñ Joorum, Hroñ Baaru, hrindir Sund idaa.

Dogg'na drijfa lætur, ODrottinn a kalldann Snioo, verkar so Milldi mætur, Molldiñ þur verdur frioo, Glis Skoogar, Gres haga, Glas fogur Roos þæga, rijs, þegar Raas drwga, Raka Pokañ bioo.

Frostid þo fargi Grooda, frioofgast samt uppaa nij, Frækornsins sia Menn Sioda, sijn geyma Bloomstrinn fri;

Krapt

Krapt Frooni liwst lienar, Lopt Skinid, Drist hrema, gæst duna, svipt Sioonum, siotnud Vatna Skij.

Sumarsins Bloominn sæli, sijnir oss Drottinns Maatt, Vetur þo kalldur kiæmi, Korn, Jord, Gras, Fræid smaatt, Ar Tydinn vr Sædi, . or Giædi hiir leidir, frioor Lijdur, sær Gudi, frijdann Heidur þraatt.

Ungmeña Bænarkorn aa Morgna.

Þijnu Nafni uppvaknadur,
Er eg, JEsu Gud og Madur,
Los sie þier fyrir Lijf og Giædi,
Lijkamans Heilsu Fot og Fædi,
Og allt þad þijn Obreitt Milldi,
Aumum mier til leggia villdi;
Bid eg þig, minn blijdi Herra,
Blessan þiina ei laat þverra,
Hegdan minni aa hvorium Deigi,
Halldtu aa sonnum Dygda Veigi,
Laat mig niooeta Ungdooms Ara,

Er þú varst i Manndoom klara,
Gief uppfrædi Elsku mina,
Andi þinn fyrir Verkan sina,
So i Orda og Elsku þinni,
Avoxt goodann færa kynni,
Hlydni, Trygd og Triwna hiarta,
Tendra ognæri mijnu Hiarta,
Ad mier so med Alldri hrøunum,
Aukist Nad hiaa Gudi og Monnum,
Heims og Satans Hreckia Snorum,
Hrind fraa mier, so ei Oforum,
Mig Ogiætinn i sier festi,
Edur dragi i Synd og Lesti,
Vernda mig fraa Voda øllum,
Vondum Dauda og Slisa Follum,
Einglar Þijnir ad mier giæti,
Aungvum so eg Meidslum mæti,
Mitt Verklag og Mykun Þijna,
Mier laat vera Unun mina,
Auk mier Skilning Orda þinna,
Eru þau Lampi Foota minna,
Gief mier jafnann gott ad læra,
Goodlyndum vid alla vera,

Varsærum i Helgingninni,
Vongoodum þo Raunir finni,
Liwsi JEsu! med Lijfi og Ondu,
Legg eg mig i þijnar Hondur,
Þar vil eg fws ad Lycktum lenda,
Lofadur siertu utann Enda!

Ungmeña Bænarkorn at Kvelld.

NU vil eg enn i Nafni þijnu,
Nádugi Gud, sem liettir Pijnu,
Mier ad minni Hvijlu halla,
Og heidra þig fyrir Giædsku alla,
Þaada af þier æ þessum Deigi,
Þvi er skylldt eg gleymi eige,
Enn þadnæ eg aumur jæta,
Angri vafinn sita og græta,
Moodgad hef eg margfalldlega
Miüdi þijna Guddoomlega.
Utsliett mijnar Syndir svartar,
Sundurkramid lækna Hiarta,
Afþveigid i ædsta Floodi,
Endurlausnarans JEsu Bloodi,
So eg kvittur sofi i Fridi,

Saml

Saal og Lijf af Eingla Lidi,
Umkrijngd, Satans Jllsku Hrecki
Ogn og Slægdir finni ecki,
Blessi Hws og Hvijlu mijna,
Hiaastod laat mig merkia þijna,
Þa mun Adsookn illra Anda,
Ei hid minnst i kuña ad granda:
Laat mig þenkia a þessu Kvolldi,
Þad eg lifi i veiku Holldi,
Brothætt Gler og Boolann þunna,
Brötna snart og hiadna kunna,
Þu einn Gud skallt þar um raada,
Þijnar knij eg a Dyr Naadar,
Af mijns Hiarta innsta Grunni,
Andvarpa og bid med Munni:
Þegar eg skal seinast sofna,
Saal vid skiliur, Fiorid dofnar,
Hiartans Fadirs Hendur þijnar,
Hverfa laat þaa Ondu mijna,
Holldi i Jordu hægt laat blunda,
Helgra so þad bijdi Funda,
Og uppprisinn ad eg vijki,
Inn med þier i Himnarijki,

Þar

Þar mun eg Þusund Þackir fœra,
Þier sie Losgiörd Pryjs og Æra, Amen.

Hugvoot,

þa Hwsinn brunnu i Saurbæ, 1662.

Ton, O! JEsu hier, æ vilium vier, etc.

GUD er minn Gud, þo geysi Naud, og gaangi þanninn yfir, fyrg'a skal spart, þo mista eg margt, maattugur Herrann lifir; af Hiarta nu, og hreinni Trw, til hans skal eg mier venda, Nafn DRottins sætt, fær Bolid bætt, blessad sie þad aan Enda.

Gaf mier hans Raad, gott Lucku Raad, ad Glediñar esldist Kraftur, frialst æ hañ þar, og fullvel maa, fraa mier taka þad aftur, hans Hiaalpiñ bliid, æ hvorri Tijd, Huggun virdist mier senda, Nafn Drottins sætt, fær Bolid bætt Bl. s. þ. aan E.

Tookei Dofull, nie Tofra-full, Tilvilsiun burt Eign mijna; sa sem þad gaf, syfsti þvi af, Sorginn skal oll þvi dvijna, mitt bætir Raud, med Milldi og Raad, hanns Myskun Þusund kenda, N. Dr. s. f. B.

Gud elskar þann, sem hirtir hann, hef eg

eg þa Trwnavissa, v l eg med Hind, veśel, Barnkind, a Vond Fødurfins kissa Heilsu, Laun, Fied, og Heidur med, hans Nad vil eg afhenda. N. Dr. sett, f. B.

Af mier þo Fed, og Audlegd med, Odum so gaunga meigi, grætbæni eg nu, goodi JEsu, gleymdu mier þo alldreigi: Laat mig h a þier, þa hedann fer, i Himna Sœlu lenda. Nafn DRottins sætt, sær Bolid bætt, blessad sie þad an Enda.

Jdrunar-Vijsur

Med Lag, sem Hugbook.

Gud at Himnum hialpi mier, og huggi Saalu mijna, særdann Huga Sorginn skier, Syndir Hiartad pijna, þungan Kvida Briooſtid ber, berst v'd Pœnka sijna, mœdist Holld, en leingist Liif, laangve sælt er Harma Kijf, ei vill Angur dvijna.

Launaum giora mier laangsamt Gied, lijdnar Æfi-Tijdir, helldur seint eg hefi þad sied, Hefndum Saalin kvijdir, Daudans Ogn og Otti med, oft a Holldid strijdir, Hugraun sw er harla saar, Himna Fader-

in Diirdar klaar, bært Bolid um siidir.

Getinn var eg i Sekt og Synd, so mig Mooduriñ fæddi, eftir fornri Adams Mynd, eins og David ræddi, þvi er Saal'inn siwk og blind, Sorginn Hiartad mæddi, Hollds Naatturañ heimsk og villt, herfilega med ollu spillt, i Bondsku aa fram æddi.

Snemma hefur Bernskañ bleckt, Barndooms Hug og Siñi, ædur fyrri enn fieck þad þeckt, fraa þvi skirra kyñni, ad styggia Gud eñ safna Sekt, Saalu ad gl..ka miñi, var hid fyrsta Verkid mitt; volldugt Jesu Nafnid þitt, Boot aa Bolinu vinni.

Leingi hefur þo leikast vid, Lyknar Fadernñ milldi, ad leida mig fraa Lasta Sid, so Lijfid sdlast skylldi, med Þolinnædi og bl..i dri Bid, biarga mier hañ villdi; eñ eg sloo þvi ollu i Wind, Elskann Hollds og daarleg Synd, Heimsku Hiartad fylldi.

Illa hefur mig Holldid giñt, og Heimsins Lijstiñ braada, Satan sloo mier Svika Mynt, siest nu faatt til Raada; þvi er Hiartad bleckt og blindt, þad bid eg Gud

ad

ad nada; þreyi eg vid þañ Hrygdar Hag, harmar bædi Nott og Dag, Saalin̄ Þra utum þiada.

Gud min̄ hef eg raunar reitt, til Reidi og Heiptar Brædi, hans millda Nád og Þolgied þreitt, med Þriootsku og Synda Ædi, grim̄a yfir mig Glotun leidt, gamall og ungur bædi, Samvitskann þvi særd er min; særi JEsu, Giædskann þiin, hana huggi og grædi.

Um̄ siidir þo eg setie mier, Synda Gyrnd ad deida, Hollds Naatturan̄ þriootsk og þver, þangad vill mig leida, sem tiidast ad ur tamdi hun sier, a Topunar Veigiñ breida; Viliẽn ecki fær sig frii, Fiotrum Daudans vefst eg i, sa riega mig þo meida.

Hverki ber eg til Hug nie Dad, Hialp mier sialfum veita, einkis nyt eru øll min Nád, þo ætti eg þeirra ad neita; JEsus minn hefur nooga Nád, nu vil eg þangad leita, hañ mun aumur a mier siá, eflaust fæ eg Huggun þa, sem Bolinu kann ad breita.

Þo

Þo stærri vyrdist Misgiørd min, enn mai eg sialfur greina, mier er JEsu Myskun þiin, milldust, Giædsku hreina, hiaa þier alldrei Hialpin dvijn, helldst mun eg þa reina, hier vid hresßist Hiartad mitt, heilagasta Blodid þitt, er Lækning minna Meina.

Þo gengid hafi eg Glæpa Stig, gaalaus morgu Sinni, eiskad Holld enn hatad þig, af Heimsku og Ofdyrfd minni, goodi JEsu minstu aa mig, i Myskunsemi þinni; særd og lemstrud Saalinn er, syndu Vægd og Lijnkynd mier, so Hiartad Huggun finni.

Mig hefur Diofull Saarum sært, og sviikid af Lijfsins Vegi, kraanka Saal ur Klædum fært, hun kann sier biarga eigi, ollum Krapti tapad og tært, Tioon þad mest eg segi, O þu sæti Samaritan! siaadu aumur aa þeirri Smaan, so eg ei wt af deyi.

Sotzid þad eg þraadi þraatt, af þinni Giædsku Hendi, Illsku Syrndinn eyddi brædt, aftur Drafid sendi, hef eg lengi hrungra maatt, heim nu Lokfins vendi, taktu vid mier Utlegd wr, eins og Fadirinn Hiarta

trwr, i Briooſti um̃ Barn ſitt kendi.

Lækna fyrir þin̄ dijran̄ Deyd, Drottin̄ Saalu mijna; Sarleg Synda Fioturin̄ greid, ſo finni eg Huggun þima, villtan̄ Saud aa Veginn leid, Verginn lææt ei pijna, opna Hug og Hiartad mitt, ſo heilagt Naadar Liooſid þitt, ſkiært megi þar ſkijna.

Hiaa Fodur þinum legg mier Lid, Lausnarinn Jeſu goodi, ſo eg ſiñi Saatt og Frid, ſviptur þrongum Moodi, audmiwklega eg um̃ þad bid, af Aſt og Taara Floodi, ſegdu eg ſie ordinn einn, af ollum Syndum klaar og hreinn, þveginn i þijnu Bloodi.

Framdar Syndir forlaat mier, Fadirinn Dijrdar ſæli. Fyrir dijrſtann JEſu Dreyra hier af deprum Hug eg mæli, kaſtadu ei fraa Augum þier, Omaklegum Þræli, efldu Lijf med Aſt og Daad, ſo alldrei mig fraa þinni Naad, Freiſting nockur fæli.

A Fyrirheitinn heilog þijn, af Hiartans Grunni eg treyſti, fraa Dioſli, Synd og ſaarri Pijn, Son þinn kiær mig leyſti, med heiſt

beyſkri Kvol og Bloodi ſijn, Barn ſitt fall-
id reiſti, Herra Gud mier hiaalpa þu, ſo
halldiſt eg vid rietta Trw, þo frekt mijn
Satan freyſti.

Heilags Anda Hiaalpinn þijd, Hug og
Sinni geymi, ſo alldrei hiedann af Jllſku
ſtrijd, yfir mig Syndinn ſveimi, þa dop-
ur næalgaſt Daudans Tiid, Drottinn Saa-
lu geymi. Veiti mier þijn Lijkninn Lid,
leid i eilijfann Dyrdar Frid, hiedann wr
þeſſum Heimi.

Allar Skepnur allann Tijd, af öllum
Hug og Roomi, ſyngi þier Lof ſem Verolld
er vijd, volldugur DRottinn froomi, Jeſu
Chriſto Þockinn þijd, þar med fögur bli-
doomi, heilögum Anda aa Himni og Laad,
fyrir Huggun, Styrk og Lyknar Raad,
aukiſt Æra og Soomi.

Vijſa Drootk-Kvedlſ.

HVer grædir Hiartans Qvijda?
Hver kiætti Menn grætta?
Hver Soott hindrar hætta?
Hver ſnaudann vann Dauda?

JEsus huggar, Hryggð loogar.
Hann græddi Sorgmædda.
Hann Lijfi Heilsu gefur.
Hann snaudann vann Dauda?

ANNAR FLOCKUR.

Inniheldur Heilrædi og Uppvakningar til christilegs Framferdis, synir einig hvorsu fallvallt og lijtilsverdt ad se Heimsins Ugæti og Yfirlæti.

HEJLRÆDJ.

Ungum er þad allra best, ad Ottast Gud sinn Herra, þeim mun Vitskann veitast mest, og Byrding ecki þverra.

Hafdu hverki Hæd nie Spott, huxa um Rædu mijna, elska Gud og giördu gott, geym vel Æru þijna.

Forelldrum þiinum þiena af Dyggd, þad maa Giæfu veita, varast þeim ad veita Hryggd, vilier þu gott Barn heita.

Hugsa um þad helst og fremst, sem Heidurinn maa næra, alldrei sa til Æru kemst,

kiemst, sem eckert gott vill læra.

Lærdur er i Lyndi gladur, Lof ber hann hiaa Pioodum, hiñ er ei nema haalfur Madur, sem hafnar Sidum goodum.

Opt er saa i Ordum nijtur, sem ydkar Mentan kiæra, enn Pussinn heimskur þeya hlijtur, sem þriootskast vid ad læra.

Vertu dyggur, trwr og tryggur, Twngu geymdu þijna, vid eingann styggur, nie i Ordum hryggur, athuga Rædu mijna.

Lijtilaatur liwfur og kaatur, leik þier ei ur Maata, varast Spiaatur, Hædni, Hlaatur, heimskir Menn sig staata.

Vijst aavallt þeim Vana hallt, vinna, lesa, ydia, uñfram allt, þu ætijd skallt, elska Gud og bidia.

Saung Vijsa uñ Catechism: Luth:

KLaar Lutheri Frædinn froodir, finna kunna Meñ hier sett aa Jslendskt Maal: Lesid, prijsid, Lijdir goodir, lærid, heyrid, giorid riett og sedied Saal: Liwfra Giafa niootid, neytid, Naadar Tijdir kannist vid: DRottinns lijtilaatir leitid, Lotning veitid, bidied Gud uñ goodann Frid.

Bædi medur Munniog Penna, meſt aa ſijdſta Alldar kolldum Tijma og Stad, Menn vel ſvinnir kunna kenna, koma Heimi ſkylldug Giolld, ef forſinaar bad, Ordid Dijrdar Daadum priidum, dyggvar leggiums Packir moot, Peim er Sooma Sædum frijdum, ſaadu tijdum: Sprettur gott af goodri Root.

Chriſtlÿs Mañs Athæſi.

Sierhvad hefur ſijna Tijd, ſo er ad hlæa og graata, Hoof er betſt ad hafa aa ollum Maata.

Jñ eg bad i Frædi hreinu, froodir Meñ ſem toludu uñ, ecki ſkedur allt i einu, ïnſum ſkiptir Tijmunum, aa ſtodugu ecki ſtendur neinu, Stundleg Sorg og Luckañ blijd. Sierhvad hefur ſima Tijd. Eins fyrir Manni og Menia Reinu, margt kann aa ad biaata. Hoof er betſt ad hafa aa ollum Maata.

Peſs aattu med Greind ad glæta, gaangi bier vel med ſettann Hag, bu kannt odru maaſke mæta, aa Morgun, hellldur enn

var i Dag, tvent hefur til ad gledia og græta, Guddooms Maktar Hondinn þiid. S. h. s. T. Tiair eingvum þess ad þræta, það er audrædinn Gata. H. er b. ad h a o. M.

Tregast ei þa ervidt veitir, einhvern Tijma Sorginn dviin, so Natturann sialf þvi breitir, Soelinn eftir Regnid skiin, Gud þeim øllum Huggun heitir, hier sem lida For log striid. S. h. s. T. Til Ørvæntingar þig ei þreytir, þo þu megir græta. H. er b.

Vertu hoogvær þa vel þier geingur, so Verolldinn þig blecki siist, æ Augnbragdi allt forgeingur, Audnu Laan þa Hioolid sniist, Velgeingninnar stockur Streingur, stundum minnst þa varir Liid. S. h. s. T. Hindra jafnann hoskur Drengur, Holldid sig ad sæta. H. er b. ad h. æ øll. M.

Gudi er best ad trwa, treysta, og taka i vel ad Hondum ber, vier skulum ecki frekt æ freysta, ad fylgia þvi sem Hollid lier, Gudhrædslunnar nærir Neysta, Nadinn Drottins Giæt sku þiid. S. h. s. T. Sa oss hefur af Kostum leysta, hann leidi hrygg-

ua og kœta, Hoof er betst ad hafa a oll. M.

Vijsa.

EUdtrwa þu alldrei siert, ecki tala um̃ Hug þinn þvert; Þad maa kalla hygg iñs Hœtt, ad heyra margt enn skrafa fœtt: Tak þitt œ i Tiima Rœd; tookst, þo ei sie Lundinn brœd, Vin þinn skalltu velia þier, sem vitur og þar med tryggur er.

Neckur Erende.

OF og VAN.

EItt er vid OFF hœtt, ef Augunn lijta Gull-Baug, ef Hondinn og Hugar Lund, hallda uppaa sitt Valld, hittist varla Hoof riett, þa hlaupid er i Gum Kaup, gielldur þess galid Holld, ad Slisi verdur opt Slis.

Hitt er VAN opt hœtt, ad una ei vid slikann Mun; egna til sijn Ogagn, og Eyrid Gulli virda meir, slisinn þykir Laanlaus, þa lidur hann sitt eigid Strijd, riikum opt i Raun rak, Rœktarleysid Fœtœkt.

GOTT. ILLT.

Gott

GOTT er ad geyma sitt, og giefa proof: ad riett Hoof, vera or og vel spar, og veita aungvum Rangsleit, dælt þikir eigid allt, Ondveigis i sialfs Hond, diarfur hver af skiptum Skierf, skioota sinn Hugboot.

ILLT er ad sia Sullt, a sijnum, þa Braud dvijn, Letiñ viijst ef wt at, adur gesid Forrad, lijka þikir lioott Ok, ad lata wt fyrir Dryckiu-Staat, endilega er leid Lund, þa langar einn a Hwsgang.

GOTT er ad greina satt, og giefa Þiadum heil Rad, skamta nidur Skiemt þad, er skiedur ecki Spott med, Hollustu Hond full, hærstri geingur Dygd nærst, unna þeim sem a Maun, eina priisa eg þa Grein.

ILLT er a oheillt, ad eggia þañ eg radlegg, Lastanna er Ligd vest, þo Lijdir virdi Gaman Smijd: kiæsir Gledi kranki Lijf, kastar Heillum Bak-Last, Dreifsid med sier dregur Hlass, af Digdalausri Otrigd.

GOTT er ad geima Skatt, i Gudi hafa Fognud, þola bædi og þreya vel, þeckia siñ

siñ eiginn Fleck, Heilsa og Hønd frials, heitir besta þad eg veit, Lijtilætis Lund kaat, lijka er halldinn Digd riik.

ILLT er Hatur Ostillt, Ottaleg mun Hugar-Soott, þwngt eg helld ad þola rangt, Piæning giorir Forsmaan; vonda kalla eg Viel Synd, Vam̃ kiemur Spott fram̃, Plaga mun og Pijsl noog, ad pijn aft fyrir Verk sijn.

Tvø Vers.

Ton, Gief eg mig allañ Guds mijns Naad.

GUd nædi nu hvad geingur tregt, geysar Raanglætid helldur frekt, a volltu Hiooli Heimurinn er, hnignandi fer, til Falls med øllu flijtir sier.

Øll Manna Hugsun Hiarta og Gied, huijgur til þess ad gyrnast Fied, ymisleg Hegdan erg og lioot, enn ei finnst Boot, Hefnd mun þvi koma hørd a moot. *

Vijsa

* Fyrra Versid finst i einu Exemplari þad 29. og hid sijdara þad 34. i Psalminum: Gief eg mig allañ Guds mijns Naad. Pñur 6. Exemplaria þad vlaata þau.

Vijsa.

Jerniſt Heimur, ſæheyrt ſkiedur, Frelſ-
Varinn JEſus geymi oſs vel; Hanns
Hijngadkoma Guds Børn gledur, þo græ
ti þar til Sorgar-El, enn þær verda wti øll
Ovedur: i Hendur Guds eg Chriſtna fel.

Hexametrum.

HOlldid ofkætt, veit fyrir fram ſætt,
hvad falla mun þægra.
Reidir ſig þrætt, æ Megn ſitt og Mætt,
eda Mannordid fægra;
Oſtijrilætt, þad ætlar ſier hætt, ad End
ingu Dægra:
Sæ er vid Sætt, þo ſtæiſt ei brætt, ſem
ſetur þad lægra.

Hexametrum.

HEld Odum ſpilliſt, Uggleyſinu dæar
lega fylliſt.
Glæpa Vegur gylliſt, Gyrnd Holldſins-
margur adhylliſt.

Uñ m!ſjafnt Haminglu-Lææn.
Med Lag, Arid Nijtt nu æ.

BArna Lund blind fædd, vid Briooſtiñ Moodr kwra, Æſku-Stund Omædd, fyrir aungvu kann ad ſtwra; Enn þad Mund algiædd, er Mannſins Nattura, ſkamt mun til Skwra.

Einn ef kiemſt hier hætt, og hyggur ſier til Kiæti, æ þa ſkiemſt Addrætt, eitthvad þad Mann græti, Hiartad kreniſt, hvarf brætt, hellſt er þookti Mæti, allt Eftirlæti.

Glijann reis aræ hart, Gnap þa Stormur hrylliti, Olldu Geis grim̃t margt, glæſtum Reida ſpillti, þeſsi eys, enn ſnart, aumur Rwmid fyllti, og Bætnum billti.

Skier; Ad liær, Skin Sool, ſkijrt ad Morgun Koſti, um̃ adra græꝛ, Eykt Bool Yriu Daggar Roſti, ſijdann ſlær, Heims Hiool, hreſtur Guſtar Loſti, med feikna Froſti.

Þvi er allt i Heim, ef ſo mætti-greina, nærſta vallt, þad þeim, þykir vijſt, er reina, at Hilldum hallt hælſt Tveim, Hioolid Lucku Teina, fer Braut ei beina.

Um̃ Verallldarinar Flættſkap.

Svo

SVo sem Gler, siniſt mier, Sælann
hæl Verålldar, hvikul hier, hvad liſt
þier? Hvijtt ád ofann falldar, undir ber,
ef þu ſier, Illſku Brwnir kalldar, og Tæli
tialldar.

Margann hætt, hun þrætt, hoof i Yfir
læti, Luckann kætt, lief dætt, litla Stund
med Kiæti, ſtood Vid Gautt, Fliood flætt,
felldi þaň ur Sæti, fraa meſtu Mæti.

Alits friid, fræg bliid, fyrſt hun morg
um reyniſt, heimſkum Liid, hæg þiid, hitt
þo undir meiniſt, ſlwngiñ ſtriid, ſlæg-
smiid, slóottug riett ſo greiniſt, brædt bur-
tu leyniſt.

Luckann hæl, Heims Prial, Holld og
Bloodid kæta, Flædar Bæl, frekt Bri-
æl, fraň wr riettum Mæta; þad er Tæl,
ſvijkur Sæl, um ſijdir kann ad læta, ſeart
ſuma græta.

Vid Leigu Bool, Lauſ Stool, lijkiſt
Heimſins Sæla, okyrrt Hiool, Ragl, Ro-
ol, Reikiar Dupt og Svæla, glislegt Hool,
Gabb-Tool, ginnir Maňons Præla: hv-

er mar þvi hæla?

Daudleg Mynd, Mannkynd, Molldar Leyrin̄ veikur, Beina Grind, blaſin̄ Vind, Boola Vatns, og Reikur, hladin̄ Synd, laus-lynd, ſem logi ſkrar-þurr Kveikur, ar Prædi Lijfleikur.

Holldid biart, ber Skart, bædi Gull og Klædi, enn þu vart, Oþarſt, ardur rotid Sædi, verdur ſnart, veik Art, veſællt Mad ka Fædi, ſem oll endar Giædi.

Volſid hier vallt er, ef villtu riett ad grunda, Liſid þver, ſliott fer, Fræktinn oll til Hunda, Kiſtu Hrer, Kropp ber, kalldan̄ wt med Skunda, opt in̄ann Stundar.

Jllum Sid ſiaa vid, ſan̄ra leita Daada; Hoogvært Lid ſær Frid, ſem ſlijr til DRottins Naada, ſtunda Grid, Gud bid, ad geima Saalu þiaada: giæt goodra Raada.

Heims Oſooml.

Med Lag, ſem, Arid Nijtt nu aa.

HVErſa Happs Tijmar, Hoſud ſund lar Kvilla, Gloſſa Gnaps Brijmar, giet eg Sioonir villa, Svipann Straffs ſtijm-

stijmar, Stiarnan Spaa mun fylla, og Athæfid illa.

O! ad Taar aakøf, af Augum jafnann rinni, eda Naar i Grøf, yndi ad Hvijlu sinni, Synda fear Upphof, Saalu Ogna minni, ef kannast vid kynni.

Agyrnd graa æddi, yfir Fiollinn haau, Otrw flaa flæddi, aa Froons Heilsana smaau, Þriootskann þraa þræddi, þad nær blindir saau, þar Lægdir laau.

Vitsku Vakt sofnar, Veralldar Viall ann klijngir, Drottna Makt dofnar, Dala Kluckann hrijngir, stoora Prakt stofn ar, saa Stimpla Maalminn pijngir, þvi margt ad þijngir.

Ord HErrans agtast, i allt of litlu Gilldi, Hverud Manns maktast, meir enn vera skylldi, Synda Fans frekast, Froon og Herud fylldi, Traats-Viliann trylldi.

Von er þvi, Von er, verdi Gud ad hefna, Hætta nij nu hier, nærri vill oss stefna, fraa eg snij, fiær fer, framar meir ad nefna, Rok Rauna Efna.

Enn

Eñ Verollðiñl tildruckið.

Vöndertu Verolld, með Viela-Brögðiñ margfolld, þeir ſar ſialldañ good Giolld, er giefa ſig a þijn Holld; þu riſtir einum Spott-Spiolld, og ſpiear hañ upp i Hai-Volld, Mwta, Flærð og Mein kolld, markad er a þinn Skiolld.

Þeim ſem þu ert bræð blijð, bijr þar uñdir Hel-Strijð, hvergi muntu heilſinijð, þo halldinn værir dœfrijð, Vondſku þiñ ar vex Hrijð, veſnandi fer ætijð, ſa þitt var aſt ſkart Nijð, ſælann tel eg þann Lijð.

Hvorſu ſaanlſt að Fordillðiñ ſie.

Folnar Folld, ſyrniſt allt og mædiſt, Holld er Molld, hveriu ſem það klædiſt.

Allt er Raun-það ſannaſt vijda, ſvikul og vollt er Heimſins Blijða, i Spakmælum lærdra Lijda, leingi þar uñ rædiſt, Holld er Molld, hveriu ſem það klædiſt.

Hugſa eg opt i Hyggiu Brunni, af hvor iu Mann ſig ſtæra kunni, þo er það næſta

i Nattſ:

i Nattúrunni, ad nakinn sierhvør fædist, H. e. M. h. s. þ. k.
Fordild öll hun flijr wr Huga, þa Feigd iñ Manñ vill yfirbuga, lijtid Stackar dockvu duga, þa Daudinn inn ad lædist. H. e. M. h. s. þ. k.
Hvad gylldir þo Rijkur rambi, reigist vid og standi a Pambi, eingiñ er so digur i Drambi, ad Daudinn nockurn hrædist. H. e. M. h. s. þ. k.
Þo a þier skijni Utlendsk Dragtinn, Yfirlætis og Vijsku Praktiñ, trw þu mier ad mijnkar Maktinn, af Modkunum þa snædist. H. e. M. h. s. þ. k.
Adurenn (kann skie) wti er Noottiñ, af þeim tekur ad draga Proottinn, kiemur þa bædi Kveisa og Soottinn, Kvillinn saar ei grædist, H. e. M. h. s. þ. k.
Þo stundum gaangi þeir Stockum bwnir a Stijgvielum sieu Sporar snwnir, wt vid Grafar Backans Brwnir, þein Leid öllum þrædist. H. e. M. h. s. þ. k.
Silfur-Þør og dijrir Dwkar, dansk-ur Kioell

Kvoll og Treyur miwkar, ad Saalunni liitid feinnq hiwkar, þa Sorgar-Hitiñ græ-dist. H. e. M. h. ſ. þ. k.

Þo hygginn ſiert og hæg lundadur, haf-du Rand mijn, Christinn Madur, hier er ſo valltur Heimſins Stadur, hinn fær gott er mædiſt, Holld er Molld, hvoriu ſ. þ. kl.

Um Agyrnd og Aura-Safn.

Mig angrar margthvad Mañs Athæfed, hvernig Heime er hatt-ad, þad hefe eg vel ſied.

OLLdiñ odum ſpilliſt, Oſid margur hyll iſt, af riettum Veigi villiſt, Von þo Hiartad kvilliſt, Heimur af Hreckium fyll iſt, hægt mun ecki dylia þad, mig angrar margthvad: Synd og Gotzid gylliſt, ſo gie-ti Meñ eignaſt Fied, hverſu Heimi er hatt ad þad hefe eg vel ſied.

Upphaf allra Klækia, er Agyrnd faſt ad rækia, Aura-Safnid ſækia, ſitt fra hvorium krækia, Log med Lymſku flækia, Lagsmenn ſijna meſt hun bad: mig ang rar

rar margt hvad : Ofund og Offtækia af
þvi vaxa ried, h. H. e. h. þ. h. e. v. s.

Hvar sem ad Hws Rwm tekur, Heimsku og Blindleik vekur, Blessan i burtu rekur, hvinn er Skadinn frekur, Trygd og Hoogværd hrekur, heimtist Fals i þeirra Stad, m. a. m. h. Illu sa mun sekur, sem slijku umgeingst med, h. H. e. h. þ. h.

Hun liet Hrecki driwga, hijngad i Land id slirwga, Volada kann ad kwga, Kraft wr Beinum siwga, fagra Mamons Mwga, margur sijna Blessan kvad, m. a. m. h. Seims er sofnud Hrwga, Sæliñ lögd i Ved, h. H. e. h. þ. h. e. v. s.

Aumt er yfer ad klaga, er þad hvors Mañs Saga, Setning Lands og Laga, laata Pening naga, Mwtur Mæliñ draga Meinlaus fellur opt fyrir þad, m. a. m. h. Vijst uñ vora Daga, veit eg ad þvilijkt hefur skied. Hvornig Heimi er h. þ. h. e. v. s.

Flestar Dygder falla, finnst Kiærleikur valla, Sannleik hygg eg halla, hrorn ar Mann-Dæd snalla, Trw er farinn til Fialla

Fialla, ſær nu eckꝛ Bygdum Skad, m. a. m. h. Agyrnd nærſta alla, a annad fell, er Knied. h. H. e. h. þ. h. e. v. ſ.

Mamon Maktar ſnaudur, miog er Hialpar traudur, burt er Brialid og Audur, þa Bwkuriñ liggur daudur, Leyriñ rotaſt raudur, Rijkis-Kroppnum utañ ad, m. a. m. h. Fæſt fyrir Fremd og Haudur ſamiitt Molldar-Bed, h. H. e. h. þ. h. e. v.

Vire Virdar og Kvende, Von er ad Heimurinn ende, ſia til ad Saalinn lende, um ſijder i Drottins Hendi, oft þad Efn ed kiendi, eiñn ſa þeſsa Vijſu kvad, m. a. m. h. Paunkum þar til rende, þvi ber ſturl ad Gied: Hvernig Heimi er haattad, þad heſe eg vel ſied.

Oflaatunga Lijſing.

Heims af Keim hygg eg nockud iña, hvad margur helldur mikid af ſier, misjafnt þo ad reiniſt hier, þad er Madur þo hañ laati miña.

Margt bijr ſtundum mier i Sinni, Meñ þegar ad ſtollta ſie, og volſa mikid i

Verølldinni, enn vita hverki A nie B, ſijd ur þo i Samvitſkunni, ſialfa ſkiniar þad þeim ber, þo margur halldi mikid af ſier, fleſta adſeinum ber þa Bruñi, er Brïalid uppa ſiña, þad er Madr þo hañ laati miña.

Margur bleſſaſt Madur aa Lædi, af Myſkun Guds og Veralldar Aud, hina adra Þrautinn þiadi, ſem Þverra nardi daglegt Braud, Þridie Hoopur þa forſmaa di, þeinkti hverki aa Deyd nie Fied, m. h. m. af ſ. Ad þvi ſeirna ecki gaadi ad Aſiñ mundi linna, þ. e. M. þ. h. l. m.

Þegar þeir ſara Ols med Ædur (Yfirmenn ſtundum þetta ſkier) Skrumad tala og ſkiemdar-Rædur, Skiemtan þeirra þvilijker, um Elldſins þeinkia ecki Glædur, ſem Ogudlegum Heſndir lier, m. h. m, a. ſier. Giætum ad þvi goodir Brædr, Gud mun vitia ſinna, þ. e. M. þo h. laati minna.

Kuñi þier ad mæta Madur, mjög velbwinn ſier þu hann, heidarlega Handtierndur, hvergi ſaaſtu þvilijkañ, hañs er allur

ur Giarda Gladur, gloandi med Orma Skier, m. h. m. af s. Einnig sialfur al-reimadur, upp med Bondum Tvijnna, þ. e. M. þ. h. l. m.

Ber ad Hondum breitta Handska, Buxur fernar klæddur at, med Knappa Treyu og Kioolinn Franska, Klæðiñ trwi eg hylie saa, sieſt uñ Haalsiñ Silkid Danska, Svardar Heimdals lagdur Der, m. h. m. af s. Med Stijgviel bædi og Spora Spanska, speñir ur Kalfa skiña, þ. er M. þ. h. l. m.

Nw-Kragañ med Rimbi-Læti, reyra þelr uñ siñn digra Hoals, mæske sumir Menn þess giæti, hann mundi ecki betur eñ frials, að þeim eru halldinn mestu Mæti, sem misjafnt kvisa þar og hier, m. h. m. a. s. Drembinn rambar i sijnu Sæti, ad soñu kann ei hlinna, þ. e. M. þó h. l. m.

Hæridosann að Herdar bustar, hier med Kampa og Skeggid siidt, Fis af Fotum dregur og dustar, med daavænt Belti og Hand Gull nijtt, þennañ Lands-

sins

sins Þeinkir Fursta, Þioodiñ hver sem nær læger, m. h. m. af s. Sliikañ skylldi eg reikna Rusta, ef reyndi hann nockur hinna, Þ. e. M. Þo h. l. m.

Helldur enn eigi Snacka kiertur, Hönd um stijngur Miadmir aa, nockud i ska Nasa-spertur, Reyd maa Þykia sliikt ad siaa, sa mun Þykia ad Skyni skiertur, skrumar uñ frooman Hiorfa Grier, m. h. m. af s. Af Orrwleika undirfergtur, eda Brøgd um Hwinna, Þ. e. M. Þo h. l. m.

J bædum Wøsum glimur Giallbid gylltir Hnijfar og Tobaks Doos, Þeir ætla sier muni vera i Walldi, Verolldiñ øll og hennar Liios; Sitia i hvijtu Silki Tialldi, Sorg Þeim einginn nærri fer, m. h. m. af s. Fyrir Dyrunum steindur Daudiñ kalldi, Dreinginn hyggst ad finna, Þ. e. M. Þo h. l. minna.

Eg aa nooga upp til Sveita, Aura, seigir hann, Þar og Þar, Smiørinn, Krof og Katla neita, i Kistum Silfur hier og hvar, Uxa, Saudi og Faaka feita, saa Hwskinn Þar

þaa afsmier, margur, h. m. af s. Eg þarf ei eftir Leani ad leita, hiaa lokum Bwdar Slinna; þ. er M. þ.h. l.m.

Ef orsaatækur ad honum kiemur, Audar-Lundur Vitsku-dijr, sem ætijd sijna Twngu temur, a Tignar-Hoot og Maal inn skijr, og mikluflevri Mentir fremur, Mann-Vits goodur Naums um Skier, m. h. m. af s. Hinn þaa hvergi nidri nem ur, ef nockurt Svar skal inna, þ. e. M. þ. h. l. m.

Ef spyr þu hann ad einu Ordi, upp ad hressa Giedid þitt, sie þad nockur Saalar Fordi, Samvitskunni ad auka frijtt, þaa er lijkt sem Skollinn skordi, Skilning hañs og Minnis-Kier, m.h. m. af. s. Hañ leit adi sijst ad Lijssins Bordi, um Leingd Lijf daga sinna, þ. e. M. þ. h. l. m.

Adur enn (kañskie) wti er Nrottiñ, iñañ lijtils Tijma þa, Dauda kiemur saarleg Sottinn, Sorgar Elid þaa vid braa, Samvitskunnar þvijngar Prottiñ, þrein gir, særir, nagar, skier, margur h. m, af s.

f. Ecki er hægur undann Flœttinn, ef Orku bilar stinna, þ. er M. þo h. l. m.

Þa er horfid Stoltz og Sœtid, sturlast Sinni og Hiarta-Gied, stodar ei þo giete grœtid, Guds ef ecki er Andinn med, þa vill keyra i Þrauta Mœtid, Þioofurinn gamli Lucifer, margur h. m. af si. Villdi hañ hafa af Lostum lœtid um Lengd Daganna sinna, þad er Madur þo h. l. m.

Reidi Guds ad ofann ædir, Ostodvanleg, giætum þess, Satan klagar, Syndinn hrædir, Samvitskann er miog Ohress; Ara Fioldinn Eldinn glædir, og uppspærir Sioonar Gler, m. h. m. af si. Hvort skal flija? Hvad þa grædir? Hvor kann Boot ad vinna? þ. er M. þo h. l. m.

Aftur vil eg mier ansa sialfur: Hiñ aumi hvergi flija kann, þo Heimsins leiti um allar Alfur, eingann fiñur Hialpar Mañ, sie hann þa sem Kusi eda Kaulfur, ad kalla a þann sem Biargir lier, m. h. m. af si; Ecki er þetta Orda Gialfur, þad athugi Þioodinn sviña, þad fer betur þo þeir lieru

I 5 miña

minna.

Eg er ſekur i ollu-þeſſu, og odru fleyra Þuſundfalldt, enn er þo ſamt med Hiarta hreſſu, Þvi HErrann JEſús grædd. þad allt; Hann keypti mig fraa Kvalanna Preſſu, og koſtadi þar til ſialfum ſier, ſo halldieg minna af ſialfum mier; Set eg upp minna Sigur Meſſu, er Satan kann ei hlinna, þad ſer betur þo þeir lǽti minna.

Vertu mier til hægri Handar, Hiartkiæraſti JEſu minn, ad burtdrijfiſt illir Andar, ofann i nedſta Bwſtad ſinn; Svik, er Diöfull ſamannblandar, ſetieſt hañs i Kvꝛ erka Ker, m. þ. m. aff. Enginn mier þar Eymdinn grandar, ef eg þig maa fiña, þad ſer betur þo þeir lǽti minna.

Su Litil ærís Rootinn rietta, af Rokum goodum kominn er, hiaa Matthæo vier meigum frietta, Mals Grein þa ſem ſtendur hier, i Elleſta er tiard þetta, einka Raad þau nijtum vier, margur helldur mikid af ſ. Angri þwngu af vill lietta, ef þeim giorum ſinna, þ. ſ. b. þo þ. l. m.

J Guds Nafni allir samann, ad oss gi-ætum Fyrr og Siid, hier er ecki æ Gangi Gaman, gooda missum ecki Tyd, enn hofum JEsum fyrir framann, Freisting þa ad Hondum ber, margur helldur mikid af sier. Sig venie hvør æ Trygdir tamann, Taal-laust honum sinna; Þad ser betur þo þeir læti minna.

Eg fraatek alla frooma Sveina, Foolkid Gott og Heidurs Menn, sem Ottast Gud og elska hanns hreina, Ordid, Trw og Sañ leikenn, veri hann þeirra Vernd alleina, og Volldugt Skiooli Rauna Hver, þeir munu hallda minna af sier; Tel hinna añ-arra Manna eg meina, sem nuisjafulega sig kynna, þad ser betur þo þeir læti minna.

Vid eg Giæda þijdar Þioodir, þyckiast ecki Kvædid vid, helldur villdi Heidurs Broodir, hlijda froodum Rauda Sid, Vitsku hofkir, gladir, goodir, gleymi slæmu; Tijminn þver! Margur helldur mikid af sier; Forum dijrar Fridar Sloodir, enn fordunst Giørdir hinna, sem lærdu of seint

J 2 ad

ad lata nockud minna.

Ur Latinu Utlagt.

Minnstu ad gaa ef Heſd þiin er haa, ad
halldir hid rietta,
Vel ſo umſiaa, hvern villtu forſmaa, eda
Virdingu fletta.
Luckann miog daa, kann lædaſt þier fraa,
þad laat þig ei pretta,
Þikiſtu ſtaa, ſo þenk þar uppaa, ad þu meg-
ir detta.

Enn wr Latinu wtlagt.

Stund er ſw ſeinaſta, Jll og Ohreinaſta,
oſs ber ad vaka.
Reiknaſt ſem Okominn, riettlaati Doom-
arinn, Reikning ad taka.
Okominn, Okominn, ad aſmaa Raangind
inn, enn Jofnud kꝛijna.
Umbuna Riettindinn, reka burt Jll-Lynd-
inn, Riikid ſitt liena.

Umm Manſins fallvallta Liif.

Tonn

Ton, Twnga mijn af Hiarta Hlioodi, etc.

Manns sins stutturer, eg inni, Andar- dreattur i Rosunum, snogglega trw eg Lysid inni, sem Lausid sellur af Grosunum, lijtid Saalu lyknar þinni, þo liggi Fied i Kosunum.

Eins og Heyed fellt i Flecki, folnar upp i Mwgunum, dosnar Holld þa dettur a Becki, i doprum Andar Kwgunum, Daudinn gesur Gaum ad ecki, þo Gullid liggi i Hrwgunum.

A Augabragdi einu skedur, Umbreiting aa Vistunum, fyrir miwka Sæng sæst Molldar Bedur, minnstum gior af Lystunum, lijtid Saalu grætta gledur, þo Gullid liggi i Kistunum.

Vier skulum ecki Verolld freista, ad voga allt sem diarflegast, illra Gyrnda alinn Neysta, utslockum sem snarligast, aa saman JEsum Son Guds treysta, Saalum er þarflegast.

Flærdar Seña.

Ton, Ad ydka gott med Ern, etc.

Annars Eyrindi rekur, Ulfur, og laung um sannast þad, læst margur Lofords frekur, lijtt verdur wr þa herdt er ad; Medann slær, Ord vid Eyra, er þier kiær, Vinur ad heyra, siertu fiær, so er þad ecki meira.

Sliikt er Hyggindi halldinn, Hofdingskapur og Mentinn prwd, Veralldiñ Falsi falldinn, foodrar sinn Kiool med Skolla-Hwd, lærd er aa, Limsku Veglur, leynt sier Hiaa, fann þær Reglur, sem Kottur saa, er kreppir ad hvassar Reglur.

Oft er fagurt i Eyra, Alþijdu Lof af ... efni veitt, hinum er a þad heyra, Heimsku þykir sem Kalf Skinn eitt; J Augunn ... id, hlæa og hlacka, hroosa um leid, bidia ... backa, hvinn er Sneid, þa snwa þeir vid ... Snacka.

Heimskur er saa sem helldur, hvers Manns Loford sem fullgiordt sie, einfalldur opt þess gielldur, Alvoru meinar þad hi... er Spie, Trigda Gielld, Tals med Kerni,

Korni, temprast kolld, nema vid sporni, Vinur i Kvolld, enn vielar þig strax ad Morgni.

Heimurinn Hreckiafulli, Handverk þetta mest brwkar nu, ad fegra Eyr med Gulli, wtgeingur honum Myntinn sw, Orda Glens, ei þarf kaupa, allir liens med þad hlaupa, Kossa Flens, kallsa liwga og raupa.

Saa hefur betst wr Bijtum, sem bwid getur ad synu einn, frials af Limskunnar Liitum, lifir og deyr svo Hiarta hreint; Tregdum viist, Viel inn farga, Verold innst, hvor vill biarga? Hvad er sijst, ad reida so uppa marga.

Alldar Hættur.

1.

ADur ar Tijdum, var Tijdska hiaa Lijdum, so Triggordir kendu, fraa Barndoemi blijdum, med Fremdar Hag friidum, ad Frægdum sier vendu, af Streingboga strijdum, i Haars Elldar Hrijdum,

um, þeir Her Skeitinn sendu, eda a Mar vijdum; Skervallar Skijdum til Skemt-anar rendu.

Manndoomur mundi, þar Sveinar a Sundi, sooktust af Afli, Einn sat i Lundi, hia Litfogru Sprundi, og liek sier ad Tafli: Hinn þar vid undi, sem hætt Knottr hrundi, eda Hand Saxa Kafli, Lof þeim ad dundi, sem Frægd bar af Fundi, med Fann Dygul Skafli.

3. Verfækum vondum, med Bifrokn-um Brondum, þeir bægdu fra Lændi; Byr saung i Bondum, a Brimvällar Grondum, þa beittu vid Grandi, Geir rumdi i Rondum, þar rijk Þiood i Lond-um, Rijta Jel hædi; Snoott var i Hond-um, geck Lid af Strondum, med Glo-Kra Ka Sandi.

4 Y bendum skutu, enn Alm-Droosir þu tu, i Andfari kunnu: Bur Steingur brutu, enn hætt Skylldir hrutu, þar Her-Fa kar runnu; Ben Fossar flutu, enn lægt hinir lutu, sem lijtt veriast kunnu: Sænd-

Sæmdar Raad hlutu, og sijns Aſla nutu, þeir Sigur'nn unnu.

5. Armi hvertveggium, at Lidshandar Leggium, þeir Lioos-Mundar hreifa, gladt ſkein at Seggium, med Geunfolldar Gneggium, ſo Gramsruñar leyfa, Digul-Farms Dreggium, at Valborgar Veggium, villdu Meñ dreifa, i Angantijrs Hreggium, Unda-teins Eggium, Otraudir veifa.

6. Oſæmdir bidu, þeir Ofriiki lidu, og ecki ſijn hefndu; Diarfir fram̃ ridu i Dyn-Skoglar Hvidu, og Dreingſkapinn efndu: Trollmarir ſkridu, ad Unda-ſytgs Jdu, þa Oddaþijng ſtefndu; lijtt fyrir kvidu, nie Gaat þo þeim ſvidu, til Sorgmæla nefndu.

7. Spakvitrir ſpadu, þeir giorla margs gaadu, og gloggſkignir vaaru; kiænt nidur kliadu, þa Kijſþrætur hadu, wr Kapp-maalum ſkaru, Trijggva ſig tiadu, enn Taalid forſmadu, þvi trwtt Hiarta baaru: meir gaafu enn þaadu, og þvi vijda naadu,

du, Þioodræmi klaaru.

8. Island maa saña, þad ætti Vol Manna, þa allt stood i Blooma; Glæ sook tu Hronna, til rijkra Kongs Ranna, vel reyndir ad Sooma, Ymuleiks Anna, þeir Ym þordu kanna, sem Yrki forn rooma, Jl. Þorns og Tanna Ox Eddi Vargaña, þar einn bæri Skiooma.

9. Þeir baaru Hiaalma, og miog drif na Maalma, Mardallar Græti; Briooſt Fleinar faalma, i Saar-Ellda Psalma, fram sooktu med Gæti, Spor Miſtar Skaalma, og Spior Flugur taalma, Spreitinga Stæti, Val-Jar der jæl ma, vid uppdregna Alma, so allt var at Biæti.

10. Land Logum vordu, þeir vigtug Raad giordu, so Vandrædinn bættu. fyrr Frelſi kiordu, enn Fosnis Skrid-Jordu, þo fleyrſt Koſtar ættu, Giedi þa hordu, var hoorad einordu, med Hugprijdi mættu; Manndæd ei ſpordu, vid nijta Seims Niordu, ef nærri lá Hættu.

11. Nu er Olld snwinn, ꝏ adra Leid bwinn, þar yfir maa klaga; Frækleikur lwin, af Landi burtflwin, þvi lijda Menn Baga, Roggsemdin rwin, siest riir Vina Trwinn, og rekinn wr Haga: Agyrnd fram knwinn, enn grær Lastagrwinn, flest gengur aflaga.

12. Ungdoomsins Ædi, þo aadur fyrr stædi, til Afreka haarra, Losti, Siaalfrædi, Leti, Svefn bædi, þad lijtst þeim nu skaarra, Vits kulnar Sædi, ꝏ Vinds Hiriar Svædi, þvi velldur Gied þraarra, ad lesa good Frædi, og læra Sidgiædi, er Lundernu faarra.

13. Dug lægir Beima, sem Falldbwinn Feima, vid Fletinn sier hallda: Beiti-Lung Geima, er bannad ad sveima, um Blaarostu kallda; Menn maa nu dreyma, til Gorva Blik-Seima, enn siaalfir þo vallda: Hugprwdir heima, þeir Hardseingi gleyma, vid Hlackar Rof-Tiallda.

14. Nockrir ef þræda, um Farks Rauk ir Fiæda, til Fremdar Hags Borta, Fr-

eſt Skulldir fæda, þvi Fe lijtid græda, mæ Fordilldæm lioota; Raupyrdinn ræda, þo rijr ſie Aſtæda, þvi Reynſlann vill prioota; Nij Breytni Klæda, enn klena Sidgiæda, þeir Kynningu hlioota.

15. So þverra Liſtir, þvi miog eru miſt ir, þeir Mentirnar auki; Menn ſitia tviſt ir, og Bragdhnignir biſtir, i Bwſorgar Hnauki; Allt eins og Kviſtir, af Hretvidri þriſtir, æ hræ-Vidar Lauki; Margur þvi giſtir, Veſælldar Viſtir, þo Vijlmoodur þrauki.

16. Koſtir ſtaaſt farnir, þar Foolknær ungarnir, þeim framandi hlijda; Dwks-Brædur ſvarnir, og Glismæla giarnir, ſo gioraſt nu vijda; Feniu-Dragkvarnir, i Femutu ſparnir, um Farveginn ſkrijda; Jslendir barnir, þeo eingvar faa Varnir, þeir Oſriiki lijda.

17. Atburdir prioota, til Hrauſtlyndis Hoota, i Hugmoodi Sveina, Skwtyrdum ſkioota, og Roogs Mælum roota, þad Rokſemdir meina, Hrakſpærnar hrioota,

þeir

þeir hvor odrum bloota, enn hinn griipur Steina: Fiorlausiar Foota, þar sysir ad nioota, ef framar skal reina.

18. Rauparinn telur, þær Vygs allar Vielur, sem veit hann sier granda; a Or d um Hrafn elur, sem graad-solltinn gelur, vid Gnij Prumu Randa; Hrædslann þa kvelur, ef Kocks Huiisa Grielur, þeim koma til Handa, i nærstu hlioop Felur- sem Root flye Selur, og nidri hiellt Anda.

19. Mañkosta Lægdir, eñ Lastaña Rægdir, i Landinu spretta, wt geingu Frægdir, þar inn komu Slægdir, og Athafnir Pretta: Ramskylldir, Mægdir, med Roog eru rægdir, so reinst hefur þetta: Litlar fast Hægdir, eñ þad væri Þægdir, ef þvi villdi lietta.

20. Horfist til Baga, þar Yfirmeñ Aga, þeim Ohlijdnu spara; Mwturnar draga, sier Lid sinni Laga, þo leynt eigi fara, Agyrn dinn raga, kann allt eins ad klaga, og eirnig forsvara, til og fra slaga, Tælbrøgdum haga; þvi tak þu þier Vara.

21. Hvor villdi greina, þad allt Efni Meina, sem a falla naadi? Hliodt margir kveina, þvi hiaa sier þo leyna, sem Hugbod id tiaadi. Innbwa Steina, skal Braut snwa beina, i Byr-Hvedru Graadi, Sund feriann seina, þaa aatti Grer eina, ad Odstodvar Laadi.

Margt mætti henda, sa vill Hug til ven da, og vidkannast nædi, Efni Bagenda, sem ofs giorir benda, og afla nu Mædi: All darhaatt kienda, i Sijn margra senda, maa segia Vandrædi; fleirst tekur Enda, og læt þar vid lenda, og lykta so Kvædi.

Viisa.

Mundu þig Madur vid Mundo,
Mundus Svik bijr undir,
Mundu ad siaa vid Mundo,
Þvi Mundus prettar stundum.
Mundu þig fyrir Mundo,
Mundus er Hreckia Lundur;
Mundu ad komast fraa Mundo,
Mundus aa Drottins Fundi.

Pridie

PRIDIE FLOCKUR.

Innihelldur Lucku Osker, Utfarar Miñing ar og annad smæaveg's.

Lucku Osk og Heilrædi

Til Hr. Sigurdar Joonssonar nijordins Logmañs Suñañ og Austañ aa Islandi.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hlioodi.

Almættugur Gud þijn giæti, og giefi þier Heilags Anda Raad, i Doomara so þu siter Sæti, med Sæmd og Æru, Prijs og Daad, uñ fyrir øllum ævallt bæti, Urlausn þijn og heilnæm Raad.

Þeir undañfornu allir benda, eptir þeim sem lifa nu, Meñ kañ alla Mañlegt henda, med þvi vijs er Reglann su, vid Daudans Punct mun lokfins lenda, lijka hinn sem eg og þu.

O minn Brooder! ad þvi giættu, Otta Drottins hallt þier vid, diarflega alldrei aa Heiminn hættu, helldur hañ sijnum gami la Sid, vist þad allir vita mættu, hañ velit ist skiott aa ymsa Hlid.

Hafdu

Hafdu Gud i Huga og Minni, hafdu Gud fyrir Augum þier, hugsadu um̄ Gud i hvørin Sinn, heyrir Gud og til þyn þer, virdtu Gud i Valldstioorn þinni, vittu ad hann þinn HErra er.

Hærstum Fodur og Syninum sæla, samt Heilogum Anda med, Lof þeim allir Lijdir mæla, liuft af øllum Tungum tied, Tign hanns allir Helgir hæla, hann fæum vier sijdar sied.

Nijaars Osk til Orms B. S. i Eyum og Konu hañs Gudriijdar A. D.

Ton, J þiñi Ognar Brædi.

Sælir i soñum Gudi, sælir i Guds Fognudi, sælir i sañri Trw! sælir og svyptir Vanda, sælir i Heilogum Anda, sælir i sialfum JEsu.

Sæll Vinur Sæmdar froomi, sæll i þeim Alldurdoomi, sem Gud gaf sælañ þier, sæll bædi wti og inni, a Lijfi og Saalu þinni, æ tijd i Heimi hier.

Sæl sie þijn kiæra Kvñia, kominn til Ara sinna, Hyws Prijdi heidarleg, þid Blessan

essan bædi hlioetid, bestu Farsælldar nioetid, alltijd on allann Veg.

Siaaid þaa Sælu hreina, sem eg kann besta ad greina, ydur afhendist vel, JEsus þad Barnid blijda, burttekur Sorg og Kvijda, hann er Immanuel.

Þennann elskid og unnid, allra bʒst sem kunnid, bædi þid Heidurs Hioon, honum af Hiarta sagnid, hagkvæma Lofgiord magnid, sem Anna og Simeon.

Jeg bid ad Jesu Fridur, ja fyrnann stadfestist ydur, eftirkomandi Ar, med allskins Æru Sooma, Astar Guds Fodurs Liooma, so tendrist Trwinn klaar.

Ond, Lijsid, Saal og Sinni, samt Laan, Heilsa og Inni, Forsiaa Guds salid sie; einninn þijn Egta-Kvinna, med Astvina Flocki hinna, og allt yckar Afkvæme.

Sæl lifid, sæl her þreied, sæl hiedan lok sins deyed, sæl verdi Saalinn þaa, sæl i þeim Sælu Blooma, sæl i himneskum Liooma, sæl ætijd, Amen, Jaa.

Hiir sie hladinn Æru, hoskur Lundur, Lijfs Stundir, sem Haninn Fidri fij-

nu, Frægd, Nægd, Audar Hægdum. Christur med Kiærleik bestum, klaar a Niju Ari, sendi ydur Sannleiks Anda, sa skartar besti Hiarta.

Erfi-Liood,

Er Skaldid kvad estir siina Ungu Doottur Steinunni.

Ton, Giædstu Guds vier priisum, etc.

Sælar þær Saaler eru, sem hier nu skiliast vid, fra Holldsins Hrygdar Veru, og Heimsins golldum Sid, hvijlast i Himna Frid, þar sem med sætum Hlioodum, siingur Lof Drottni goodum, lofsamlegt Engla Lid.

Tign, Æru, Sæmd og Sooma, Saaler Guds Barna fa, sem lioosar Stiornur lioema, Lambs[illegible] Stooli hia, avallt Guds Aualit sia, med hvijtum Skrwda Skrudd[illegible] ar, Skarti Riettlætis prijddar, Sorg allri sviptar fra.

Englanna Hyrdiñ hreina, heidrar Guds Noott sem Dag, Saalernar siinga og greina, Sanctus med fegursta Lag, i listugum Lijf-

Lijfsins Hag, Holldid sig medann hvijler, Hondinn Drottens þvi skijler, sier aungvann Sorgar Plag.

J þennann Flockinn frooma, flutt varstu Barn Kind mijn, himneskum hafiñ Sooma, hvijlist nu Sælinn þijn, lioo mar þar skiært og skijn, i Fadmi JEsu frijdum, fagnandi ollum Tijdum, Dijrdinn sw alldrei dvijn.

Nu er þier aftur golldid, Angrid sem barstu mest, þegar þitt hræadist Hollded, hvatt þu stundir og grietst, giefinn er Glede inn best, hafiñ wr Hrigd og Moode, hreinsud med JEsu Bloode, Synd eingiñ æ þier siest.

Unun var Augum mijnum, ævallt ad lijta æ þig, med Ungdooms Astum þijnum, ætijd þu gladdir mig, riett Yndis ellskulig, audsveip af Hiarta blijdug, i hardre Soott vel lijdug, sem jafnann stijnde sig.

Næm, Skinsom, Lmvf i Lyndi, Lijfs medann varstu hier, Eftirlæti og Yndi, ætijd hafdi eg af þier, i Minni munstu mier, þvi

Þvi mun eg þig med Tárum, þreya af Huga sárum, heim til þess hiedann fer.

MJJN Gledi er sweina, Andlaat þitt huxa eg á, þu hafdir Mádlid hreina, hier mz Vit alls ad gáa, skamt til þess Liif leid frá, breiddir wt Hendur bádar, baudst þig til JEsu Naadar, kvadst vilia koma þa.

LJTLA Stund stood i Hæfi, sturladi Fognudinn, hálfst Fioorda Ar alls var Æfi, eigi þo fullkominn, skioott fár eg Skilnad þinn, geymir Saal þijna sætur, sign- adur DRottinn mætur, fyrir JEsum Soninn sinn.

HVJLJST NU Holldid unga, af Harmi og Sorgum mædt, svipt ollum Sottar Þwnga, so er þier nu Ohætt, Dootter mijn! Vel er bætt, frials vid Synd, Faar, og Dauda, fyrir JEsu Bloodid rauda, Sesur i DRottni sætt.

* * *

Nu ertu leidd mijn liwfa, Liste-Gard DRottins i, þar áttu Hviild ad hafa, Hormunga og Nauna frii: Vid Gud þu mátt

mætt nu mæla, miklu fegri enn Sœl, Un-
un og eilijf Sæla, er þijn hiaa Lambsins
Stool.

Jeg ann þier soddann Sælu, ad sia þitt
Glede-Vijn, hiedann wr Eymda Pælu,
eg kiem þar señ til þijn; O hvad sætir Sam-
Fundir, sedia þaa ockar Gied, uñ eilijfar
Æfestundir, ad lifa Drottni med!

Doottir, i Dijrdar Hendi Drottens,
mijn, sofdu vært, hann sem þier Huggun
sendi, hann elskar þig so kiært, þu l:sdir
goodum Gudi, i Gudi sofnadir þu; J eilijf
um Andar Fridi, ætijd Sæl skalltu nu.

Burtfarar Miñing

Þess Sæl. Herra Arna Odds sonar Log-
mañs, ur þessum Eymdar-Dal i Himnarijkis
Gledi, i Flijtir uppsett 1665.

Ton; Dagur i Austri öllum, etc.

OHvad aumleg Urrædi, er þetta veika
Lijf, fallvallt og fanijtt bædi, fullt med
Sorg, Eymd og Kijf, i Vijli, Veli og
Kvijda, veiklast hier mañlegt Holld, Æfe
inn so leks mar lijda, Lijkameñ verdur ad

Molld

Molld.

Daudinn er dapurlegur, sem David og Josua tier, allur eins Veralldar Vegur, vijst þvi ad Æfinn þver, hañ gaunga Herrar, Sveinar, Høfdingiar, Almwgenn, Kvinnur sem Meyar klienar, Kongar og Undirmenn.

Þo verdi kann Veiginn þraungva, vijk ia Guds Bornenn trw, þau hrædast Hættu aungva, Huggun þeirra er sw: Heliar Brodd braut og eyddi, Beisk leik ollum Daudans, JEsus, og Lijd sinn leiddi, til Lijfsins wr Valldi hanns.

Hverki þarf Hel nie Daudi, hrædast riett-trwud Ønd, kiennir ei Kvala nie Nauda, kominn i DRottins Hond; Sæng er goed greidt til bwinn, Grøfinn med Jørdu skyld, Lijkaminn þreyttur og lwiñ, leggst þar i miwka Hvijld.

Þess vegna i Gudi gladur, gieck til sijns Hvijldar Ranns, ARNE ODDSon, Løgmadur, Austann og Sunnañ Lands, Holld hañs sætlega sefur, i sællrar Uppriśu

Von

Von, frelsud Saal Fognud hefur, i Frid hiaa Lambsins Troon.

Sælann mea hann þvi sanna, i Sælunar Reynslu þar, aa Landi lifandi Maña, J Lijtung Guds Asyndar, J Abrahams Skauti kiæru, kynandi Fegurdar Glans, J himneskum Heidri og Æru, J Hond milldri Skaparans.

Hann hefur reñt og ruñid, riett vel med allri Dygd, Himnarijki aunnid, Eftaust fyrir JEsu Naad, yfir þvi fagna eigum, af Ast og Trw til Sanns, samt þo hier sakna meigum, sællrar Umgeingni hanns.

Heims af Erfidi mæddur, Alldurdooms Þwinga med, Heilags Anda Giof giædd ur, Guds Rijki stunda ried; Ar Þriu og Siotiju innum, Æfinn hanns var þvi nær: (Mællti lijkt morgum Siñum, vid Mosen Drottiñ kiær).

Liwfur i Logmanns Dæmi, lifdi hier Digda klaar, med Heidri og Hefda Næmi, heil Tvo og Priatyge Ar, sialfur sig þar frea sagdi, i sijnum Alldurdoom, Ehrlega

so af þad lagdi , ad allra Lands Manna Room.

Hafe nockur mætt heita, Hofdinge um̃ þetta Land, (ef villdum ad þui leita) eftir Herra GUDBRAND, ad Hoogværd og Hiarta Trigdum, hønum ei fremri sieſt, Hugpriidi, Dad og Digdum, DRottinns Otta þo' mest.

Þegar fra Æſku Arum, Ord Drottinns ſtunda vann, med Sæmd og Sooma klarum, ſijndi Avoxt goodañ, Booklegar Liſtir lærdi (Lofs verd ſu Mentin er) med Jdni þær allvel nærdi, Utañ Lands bædi og hier.

Med Gegnd og goodri Stilli, gieck þad Fremdar Upphaf, Hålærdra Manna Hylli, hønum þvi Drottinn gaf, allt fram̃ til Elli Tidar Alyt bar Hofdinglegt; Hier um̃ Land og viiſt viidar, vard kunn hanns Æra og Spekt.

Sannleikans giarnañ gaadi med, Gudrækyis hreinum Sid, ſtodugur ſtanda nædi ſtadfaſt Riettdæmi vid, Hoolz Mætur,

Hræsni

Hræsni Smiadur hverki þaadi nie gaf, Herra Hofdings Lundadur, helst bar þvi morgum af.

Hann var Heimilis-Monnum, Hoogvær og stillstur mest, Goodgiarn nærsta Naagroñum, Naudstoddum reindist best, Ættrækiñ, Olmususamur, aumum sem þurftu vid, Giestrisiñ, Fremda framur, Fatækum syndi Lid.

Hofdingleg Uti og Inni, Athøfn og Stioorn hañs var, med List og liwfu Siñi: Laangt þo af aullum bar, Giedhrein Gudhrædslañ sanna, greina þar satt uñ maa, hvad Alyt matti Maña, merkia, reyna og siaa.

Friadag hvørn fasta naadi, Fostunnar alla Tijd, Lijkamann þar med þiadi; Þad var hanns Venia frijd, med Bæn og graatnu Giedi, Guds Sonar Pijnu og Deyd, uñ þeinkia og ydka riedi, allt uñ þess Dagsins Skeid.

Fimta Friadag eg nefni, Fostuñar so til bar, samt hañs Idkunar Efni, og adur

firri var, i Kyrkiu ad Vanda vænum, ve'k um̃ Dags-Verdar Stund, med Bleßan Lofgiord og Bænum, af blijdre Astar-Lund.

Liwfur ad lidnum Deigi, til Laugar gaa-nga ried, ad giordri Bæn, sem eg seigi, sællri Um̃þeinking med; Hvar hañ so Stundu sijdar, sofnadur i Gudi fannst, Hiervistar Termin Tijdar, talid ei leingur vannst.

Sett hafdi sijnar Hendur, sier fyrer Andlit þaa, Grunlaus þvi Gaata stendur, giorla þad skilia maa, ad med Bænagiord blijdri, burt er sofnadur sætt, Daudans Angurs Ogn strijdri, aungri þvi hefur mætt.

Laugadur Lambsins Bloodi, Laug helg-rar Skijrnar i, af Synd, Swt, Sorg og Moodi, sannlega klaar og frij, i varmri Vatns-Laugeinni, vard wr Heims Taara-Dal, Snioo hvijtur leiddur hreiñi, i him-neskann Dijrdar-Sal.

Mikid, þad maa eg seiga, misti vor naa-
lææg

læg Sveit, marger þess vegna þreia, þeñ añ um Bygdar Reit, fleyrstir hinns sama sakna, sunnañ (þad veit eg) Lands, Kiñur, Brær, Regni rakna, rædt þar verdur til hanns.

Hyggi hañs Heidurs Kviñu, Heilagur Andi best, og Börninn Sæmdar svinnu, sorgandi eftir mest, Drottinn Bol allra bæti; Bid eg lijka um þad, i Guds Otta sierhvör giæti, Giorningum Herrans ad.

Island! hier ætlar ad hnigna, eru þar Merki til, Manndigd og Dugur vill digna, dofna þvi Lagaña Skil, Gud giefi ad þu nu þeckir (þad Ósk er Hiartta mijns), firr enn Hefnd stærri hneckir, hvad heirir til Fridar þijns!

Oss gief Gud af ad þreya, allar Hörmungar nu, sijdann sofna og deya, sætlega riettri Trw, so hver fagnande fiñi, Frændur og Vini i gien, hiaa hægri Hendi þiñi, Herra Jesus, Amen.

Utfarar-Miñing þess Gøfuga og Velagtada Hofdingia Arna Gislasonar

Sem þioo ad Ytra-Hoolme a Akranesi / og deydi 4. Octobris 1654.

Ton, Konung David sem kendi etc.

Nuvei, þær Angurs Tijdir, aukast a margann Hratt, Gudhræddir Lands, sins Lijdir, Lofsverdir sæka braatt, nu bi-ooda gooda Naatt, Þar um maa eg ei þeg-ia, þad mier leyfist ad segia, af veikum Vil-ians Maatt.

Herrann þa hærstur villdi, hefnast Gyd ingum a, sagdist hann sialfur skylldi, sy-ista þeim burtu fraa (sem hier vel merkia maa), Hofdingium Heidurs giornum, hyggnum, vel Maali fornum, enn heimiskum Lands Forraad faa.

Mig uggir hiaa oss heima, Hootun sw eigi nær, hvor þar vill gloggt ad geyma, giorla þad skyniad fær, Dæminn ei finn-ast siær, eitt Arid eptir annad, er slijkt med Reynslu sannad, frooma Menn Feigdinn slær.

Naudsyn er ei eg nefni, nu burtu farna Menn, þvi soddann Sorgar Efni, sannle-ga

ga munn enn, morgum i Minni senn; Drottinn þad Belid bæti, Bygd vora aptur kiæti, þo horfist a Hormung tvenn.

Eitt maa ei undann lijda, sem eikur Gledi Troon, Nafnkunnur veit eg vijda, var hier um Islands Froon, Sæll Arni Gisla son. Hiedann fraa Heim kalladur, hvijlist i Moldinni gladur, Vid Hollds Uppriſu Von.

Hann þo nu hiedann leiddist, hvor vill þar sturlast vid? Heimsins Armæda ey...ist, aptur took Himna Frid, og eilijf Andar Grid, hroosandi Sigri sætum, sijngur med Roomi mætum, vid Lausnarans hægri Hlid.

Enn uppaa þad vier sôknum, allmargir Dygda hañs, hier med i Hiarta klocknum, hugsandi riett til Sanns, um Stand vors auma Lands, af þvi ei kunnum laata, andvarpa þwngt og graata, Dauda þess Drottinns Manns.

Hvad hann var Hug Vits rijkur, hvor er sa þad ei veit? Hvor hitt'st honum lijkur

ur, hier nu uñ vora Sveit, þo giord sie at leingri Leit? Hollrædur, hreinlundadur, hoegvær, Maunliwfur, gladur, Athosu sw oll er neyt.

Hug-Priidi hafdi rietta, Hofdings Sinni og Ged, eirneiginn uñfram þetta, unnt var honum og kied, þad hef eg heyrt og sied, Orda DRottinns Adgiætsla, alvarleg sonn Gudhrædsla, og margar Dygdir med.

Alldrei fyrir vølltum Audi, Ahyggiu þionga bar, mørgum þo bijtri Braudi, Blessun þess meiri var, yfir hanns ollum þar, Umdæmi odrum hærri, sem Abatann gæfu stærri, agtadi ecki par.

Naumtstøddra Naudsyn bætti, nær so ad Hondum bar, Eckium sem Angrid græt ti, opt var i Fodurs Stad, sañproofad segi eg þad, Obreyttur gott þeim giordi, þo gi ætti ei launad med Verdi, eg mai medkenna þad,

Kynstooranr eiñ mai kalla, kved eg þad riett til Sanns, þo hier nu þurfi valla, þañ telia

telia Ættar Krans, Høfdingiar voru hañs Afi og einnig Fadir, Ehruverdugir bædir, Løgmenn tveir Sunnannlands.

J Otta Guds uppfrædbur, einninn Booklegri Ment, Maal, Vitsku og Minni giæddur, sem mest er til Lærdooms hendt, Twngumaal tvisvar tvent, skijrlega kunni ad skilia, skal eg þess ecki dylia, af Gudi sw G:of var lient. *

Oflofad mætti meinast, mørgum sem heyra kann, ef skylldi allt þad greynast, sem eg þo skynia vann, um þennann Elskumañ, eflaust mœa sóddann sanna, Sveitiñ Akraneß Manna, og þeir sem þecktu hann.

Hvad marga hrimda og hruma, hann

* Hier æ iñ þetta Vers: " Spakvitur hvørium helldur, hyggiñ, Maalsnotur, skijr, ellu þvi mest siærfelldur . . . .

. Rettlæti liooft sem hliiddi, Løgrettu Sessinn þriddi, Dæmi slijk reiknast dijr." Enn þar þetta Vers hefur ei fengist fullkomid, þa settst þad hier nedañ æ Spatiuna.

nærdi optsinnis, fyrir Guds Naad grædd i suma, geta verdur og þess, veitti þeim Sæng og Sess, þeir sem vid vilia vakna, verda þvilijks ad sakna, wr Hreppnum AKRANESS.

Ein Gaafann er sw mesta, ætti ad dyliast sijdst, Barna Laan langt yfir flesta, lienti honum DRottinn vijst, eitt þad og ollum lijtst, sem Fræid aa fogrum Kvistum, til Frioofgunar sætum Lystum, Dygda Blosm þeirra wtbrijtst.

Laangþiaadann sijdsta Sinni, saa eg og rædd i vid, eru mier oll i Minni, Ord hanns og Maaltækid, med sonnum Gudhrædslu Sid, þwngt kvad sier þykia ad lijda, þo villdi giarnann bijda, Herranns Heimsookn ar Bid.

Hañ fyrir skomu hafdi, Holld og Blood Drottins þa, sem Naudsyn Saalar krafdi, i sannri Trw giordt ad faa, hiedañ bioost Heimi fraa, gaf sig til Herranns Handa, honum befool sinn Anda, Hug vorn slijkt hugga maa.

Atta

Atta Vikur vijslega, Veikleika þrongañ leid, i þessum Þrauta Trega, þolinnmood ur so beid, sijdann fieck sælann Deyd, hafdi þo Maal og Minni, med goodri Rænu og Sinni, fram allt a Andlaats Skeid.

Gud hafdi hann burtu hiedann, i Him na Fögnud þann, er alldrei fieck Auga sied ann, nie Eyrad heyra vann, þar gledst med Helgum hann, Hug þeirra Herrann kiæti, Harm og Mein giörvallt bæti, sem græta siñ Astmann.

Syrgir þig Broodir sæti, sergandi Lundinn mijn, ærstudlegt Estirlæti, Umgeingnm Dygda-syn, hvarf mier fra Heyrn og Syn, Adstod varst opt mier þiædum, i Utlatum, Giofum, Rædum, sem vijst var Venia þijn.

Syrgia þig sætir Vinir, segir þad Hug ur minn, lijka so harma hinir, heyrandi Afgæng þinn, sem geyma Gudhrædt Sinn, Naaskylldir, Mægnir, Teingdir, Naudstadder, Fatækt þreyngdir, og allur Almuog inn.

Syrgir nu Sorgfull Kvinna, sem vonlegt þikia maa, goodur saa gætir siña, Gud Fad ir Himnum aa, ætijd sie henni hiaa; Hug-raun og Harma bæti, Huggunar Andinn mæti, so megi Fognud faa.

Syrgiandi Synir og Dætur, sijta med Hiartad twist, sierhvort harmandi grætur, horfinn er Gledi og Lyst, Fodur vorn vier hofum mist, enn þad skal oss til Gledi, af Guds Vilia þad skiedi, hann gieck i Himna Vist.

Ur Briooski hrindum Hrygdum, hvort skal so odrutiaa, filgium hanns Hofdings Dygdum, hier medann Jordu aa, Lijfid wtendast maa; sijdann mun aan alls Efa, oss DRottinn sialfur giefa, i Fridi hann aptur siaa.

AKRANES atti ad skilia, adur hvad gott var lient, þig skal og þess ei dylia, þier hefur DRottinn bendt, og Sorg til Handa sendt, Hofdingiar Heidurs giarner, hiedann Prijr eru niifarner, lær þu af þessu Prent.

Feing-

Feingid gott, Gudi sonnum, grætandi þackánu, fræfollnum Froomleiks Monnum, silgi i Von, Dygd og Trw, þat ad auk þeinkir þu, vid Illu æ þig varer, Jdran og Bæn ei sparer; kiær sie þier Kienning sw.

Einginn skal ofmiog þreya, annann; þvi hugsa ber, allir eigum ad deya, Æfinn Lyfk amans þver, Upprisann eftir ser, Gud lati oss lifa tilbwna, i Lausnarans Naad fyrir Trwna, Amen, þess Oskum vier.

Burtfarar Miñing

Saal. Joons Sigurdssonar Bartskera, hvør ed deydi ad Kaaranesi i Kioos, þann 9. Julii 1670.

Ton, Allt mitt Naad til Guds eg set.

Uppthreísir mijna hrelldu Saal, hugg unarsamlegt Jesu Maal, segiandi lioost vid sijna: Riettlætir munu so sem Sool, sw ed upplioomar Veralldar Hiool, skiært i Guds Rijki skijna.

Riettlætir eru Efalaust, allir sem setia Von og Traust, a JEsum Christ alleina,

 þvi

Þvi hanns wthellta blessad Blood, burthr-einsar þeirra Synda Mood, Ord Guds sem gloggt um̃ greina.

Hvijlir Guds Barna allra Ond, eptir Lijf þetta i Drottins Hond, eingu þar Angri mæta, fawijsir hallda harda Neyd, Harmkvæli og Pijnu þeirra Deyd, enn þær Hvijld hafa sæta.

Dijrdarlegt Auglit DRottins sia, Dæsemdir allar minnast a, sem af hanns Myskun mætri, Daglega þaadu hier i Heim, hroosa fagnandi Gæ fum þeim, med Saung og Lofgiord sætri.

Holldid a medann hefur Roo, hvijlist af allri Mædu þr, i Svefn-Herbergi sijnu, til þess Upprisu Dagurinn diir, af Drottni kwomar fagur og hiir, og mætir eingri Pijnu.

Sydann sk. I Holld og Saalinn þa, samteingd, æ vera Gudi hia, i Sælu eilijf legri, hærstu Vegsemd þvi hlijtur þad, himneskri Prijdi forklarad, Solar Lioss Liooma fegri.

J

I ſoddann Trw og Edla Von, er Jon Bartſkeri Sigurdsſon, ſætti Fridi ſofnad ur, ſa hier ægiætann Ordstijr bar, af oll um med Sanni halldinn var, froomur, giegn, goodur Madur.

Fraa Æſku-Tijd til Elli-Dags, Aſtun don hanns var ſama ſlags, vel reynt vier ſoddann ſonnum, ad þocknaſt bædi og þiena beſt, þad hann formætti allra meſt, Gudi og goodum Monnum.

Mootkaſt kom eitt þad allra fyrſt, ung ur ſiñ Fodur hafdi miſt, Gud þvi til goods uñ vendi, ſinni Aſtkiæru Moodur med, miog gooda Forſioon odlaſt ried, af Drott inns Hiaalpar Hendi.

Oddur Preſtur med allann Sann, aa Reinivollum byggia vann, hær lærdur Heidurs Madur, Ellefta Alldurs Ari aa, ad ſier took þau og vard hann þa, med Æru og Sæmd uppfooſtradur.

Priaa uñ twitugt þa hafdi hier, Hiwſkap med Æru vallđi ſier, ſiælf Reynſlañ ſatt þad ſegir, Anna Jorundar Doottir

K 7 dygg,

dygg, dopur af Sorg nu eptir hrigg, i Drottni Helgood þreyir.

Samviſt þeirra vard bleſsud blid, Born gaatu ſijn aa milli frijd, tiju alls maatti telia, Sex eru enn hiaa oſs af þeim, eñ Fiog ur burt ur þeſsum Heim, villdi Gud til ſijn velia.

So ſem Guds Bornum almennt er, ei maattu Kroſslauſt lifa hier, ymſar opt Hrygdir hrelldu: Froom Egta Kvinnañ Elſku klaar, og hañ uñ Sio og Priaatiju Ar, Hwſkap med Heidri hielldu.

Vartſkera Dœmis mwkleg Ment, morgum framar var honum lent, Guds er ſiu Gaafañ hreina, Allwd þvi lagdi aa þad viijſt, Omak og Koſtnad ſpardi ſijſt, ſo maa þar ſatt uñ greina.

Komu þvi opt til Kaaraneſs, kvilladir Menn, og viijſt mun þeſs, minnſt verda lein gi vijda, Lœkninga gaf þeim lwfleg Raad, luckadiſt vel fyrir Drottins Naad, margir ſijns miſtu Kvijda.

Umgeingni hañs var ollum þeck, almeñt

þvi

þvi goodann Lofstijr fieck, satt eitt eg þar um̃ segi, Gudhrædдur reyndist, hoogvær, hijr, hreinlyndur, froomur, Dygda-skijr; ofꝛlofad er þad eigi.

Þad maa eg segia so til Sanns, saknad verdur þess frooma Manns, Olld medann vor mun vara, Avinning lijtils akta vann, ei liet þvi nockurn Fatækann, siniandi fraa sier fara.

Holldsins Piaaning og Pvijngun leid, Polgoodur DRottinns Hiaalpar beid, fram̃ trwt eg Lijf so lidi, Sextugasta sijns Alldurs aa, Ari, Priaa Daga siwkur laa, og sofnadi sætt i Fridi.

Grædarinn' JEsus gledie hanns Ond, geymd er hun vel i DRottins Hond, Holl did i Hviildum sofi, mætast eptir hanns Mannorд er, Minning Riettlaatra alldrei-þver; Gaafur Guds Lijdir lofi.

Eptir lifandi Eckiañ dygg, er nu sorgandi miog og hrygg; Drottiñ vor hana hresßi, Guds Heilags Anda Ast og Raad, añist og styrki hennar Raad, ytra og iñra blessi.

Ein

Eins bid eg þeirra Bornin blijd, blessi DRottinn Gud allann Tijd, einkum eg þau aminni, ad veiti Umsioon, Elsku, Trygd, alla Tijma med hreinni Dygd, forgan di Moodur sinni.

Giæti vor Gud og geymi oss nu, giefi oss Frid og rietta Trw, Heims hier i Hrygdar Vistum, so eignust eptir endad Lijf, eilijfa Sælu og himneskt Lijf. Amen, fyrir JEsum Christum.

Maalid sliett hefur Menta Skort, og Minnid veika, þo er riett af Elsku ordt, i Einfalldleika.

Moodir hrygg og Bornin blijd til besta halldi, lifid dygg og Dauda þijd, i DRottins Valldi.

Burtfarar Minning

Biorns Gijslasonar. Kvedinn 1656.

GJsla Son er Biorn burt, beint þad hefeg sannspurt, hann var Hug-gladur, heidurlegur Madur, eftirstendur eins hanns, audur Samastadur.

Sakna þar Menn Manns, er marga þecktu Dygd hanns, Gudhrædslu hijra, Hreinlyndid skijra, Lijtilæti, liwft Gied, Losi maa þad stijra. J

Ꝭ Dooms þegar sat Sess, fierdeilis eg giet þess, Riettviisenn villdi, vidgangast skylldi, Frid, Saatt og Sannleik, setti i ædsta Gilldi.

Gud giæfi Mann margt (mæli eg nu ei oþarft) hier lijktust honum, af Heims Alldar Sonum, geingi þa Gagn vort, ad godum Ofka Vonum.

Gudhræddra Vin var, vitra Manna Prijs bar, i Samfunda Sæti, fijndi mest Ágiæti, hugliwfur, hoogvær, med heidarlegri Kiæti.

Seigi eg samt þad, saknar Manns wr hanns Stad, oft i Hug hyrdi, hiaa mier siaalfum virdi, hver var honum helldri, hvor i Borgar-Fyrdi?

Sefur hañ sæll nu, Saalinn er hiaa Jesu, kiær Born og Kvinna, Kross eftir siña, gledie þau Guds Naad, so Graati meigi linna.

O hvad mijn Ond þreir, þaa eiñ Gudhræddur burt deyr, feiginn med færi, ef Frelsis Tijminn væri; leys mig þa þier lijk

ar

ar, liwʃi JEſu kiæri!

Eftir ſama Mañ þeſsi Viiſa.

ANgeingiñ Lids liwſi, Lundhægur, Nafn, frægur, Gieſtriſinn, Hughrauſtur, heil raadur, giarn Dæda, Mañvalid, Sidſviñur, Sæmd hladiñ, jafngladur, Gud rækiñ, Pelþijdur, Polgoodur, uñ liodaſt.

Eñ oñur Viiſa eftir ſama Mañ.

ALfrægur, heil-Huge, hiir, gladur, ſkijr Madur, Væng DRottins, Faangflittur, Fridſælu Guds hælir, hier Minning kiær kienniſt, Kurt varir burtfarins, Nafn lifir, Stofn Steſia, Stad þeſsa ad hreſsir.

J Samſæti Kvedid.

Ton, O DRottiñ Allsvalldandi, etc.

VErum i Gudi gladir, goſgum þañ ſem veit'r oſs, eins og Aſthugull Fadir, Eftirlætis fullmargt Hnoſs, Borninn ſijn bliidur i Lyndi, Bol og Pijn burt vill hrindi, enn Viſt og Vijn, verdi oſs ad Yndi.

Lijk-

Likamans Lift hann ſedur, lijdum vier ei Hwngurs Naud, Saalina Gud vor gled ur, giefandi bædi Vijn og Braud, ſlijka Nad, þraatt vier þiggium, þvi er Naud, ad vß hyggium, drijum Daud, Drottiñ alldrei ſtyggium.

Hooſlig ſie Holldſins Kiæti, hurum til, ad fallvallt er, allt Heimſins Eftirlæti, erum og ſiaalfir daudlegir, heppinn þañ hellſt mæ jaata, hitta kann riettann Maata, Audnu-Bann ei þarf ſijdar graata.

Medtokum med Packlæti, milldar Gaaf ur Veitarans, ſælum ei fraa Samſæti, Fridinn burt og Eingla Krans, ſitium hier ſo ſem Brædur, Satan er driwgum ſkiædur, hofum vier, heilog Verk og Rædur.

Einginn ſkal annañ kiæla, og auka þar med Parlament, Brædurnar ad Bakmæla, bannad er oß þetta Tvent: Skiemtun noog er hier onnur, enn illum Roog, nwa uñ Tennur, hollra Ploog helld eg ad heſta Konnur.

Jdkun andlegra Kvæda, er Samdry-

ckiu

ckiu Skiemtan best, einginn skal annann hæda, enn þo siaum nockurn Brest: Fiisk sins Cham, vid Fodur sinn Noa, swolslegt Naam skilldi oss ooa, Kieskni og Klaam, kann viist Heillum sooa.

Psalmur

Sem siingiast mꝏ þꝏ Meñ skilia eftir Samsæti.

Ton, O JEsu þier, æ vilium vier, etc.

TJL alls er Tiid, sem liooft er Lijd, Letrinn þad heilog sanna, um eina Stund vier sꝏum Fund, Frænda og Ast-Vinanna; Enn annad Veif, slær oss ꝏ Dreif, aftur hlíootum ad skilia; Gꝏngi oss þad i þessum Stad; þægum Guds eftir Vilia.

Fyrir Loflegt Moot og liwfleg Hoot, sem Liida foor i milli, Gud hafi Lof; þad good er Giof, ad gagnást vor Brædra Hilli: Næra sie þeim, sem oss baud heim, allt veitti af goodu'n Vilia; Gud lꝏti sꝏ, sem gott allt mꝏ, gott alldrei vid hann skilia.

Allt hvad oss brꝏst, og ysirsꝏst, ꝏ þess-um

um Gledi Dogum, ad giora sem bar, og Glæplegt var, Guds mooti Naadar Log-um, bidium nu vier, af Hiarta hier, hanns Naad og Myskun dylia: Er þad vort Trauft, Efunarlaust, uppaa hanns Naadar Vilia.

Hafi og mætt, vor Hylli og Saatt, af hrasandi Dryckiuporum, sturlast nu hier, þad brotlegum ber, af-bidia lioofsum Svor um; Efter Skilnad, skal einginn þad, edrum til Mootfalls bylia, þvi Astinn frek, Brædranna Brek, birgir med goodum Vilia.

Hvad gott sinn sa og heyrdi a, hvor einn skal med sier flitia, sæmilegt er, þad Sidsamt fer, sier til Froodleiks ad nytia; Med heilnæmt Þel, ad virda vel, og Vijti annarra hylia, Sooma er hæar, og Sidsemd klaar, Samsætis Menn þa skilia.

Adskilnad vorn, og Astmann hvorn, er eg felandi Drottni; Ad Astum hier, skul-um ei skilder, er Gud siaalfur þess Vitni: Vier sam-mæltunst med sætri Gunst, ad Sioon

Sioon einungis ſkilia, med Æru Hoot, vort mæla Moot, megi þad ſo til vilia.

Þo ſundrunſt nu, ſamt er vor Trw, ſijd ar munum med Gledi, hiaa Drottni ſiaſt, med Yndi og Aſt, allir med hijcu Giedi, med Andlit biart, og ſkrautlegt Skart, ſkijnandi fegur enn Lilia; Su Oſka-Spaa, verdi Amen, Jaa, eftir Guds Naadar Vilia.

Ol-Erindi ad Skilnadi kvediñ.

Nu er eg gladur aa goodri Stund, ſem aa mier ſier, Gudi ſie Lof fyrir þeñañ Fund, og vel ſie þeim ſem veitti mier.

Vitiad hef eg aa Vina-Moot, ſem nu aa ſier, reynt af mörgum hijrleg Hoot, vel ſie þeim ſem veitti mier.

Þo Muñgaats Ord ſieu mörg og ſmaa, ſem oft vid ber, til Laſta ecki leggia maa, þvi velldur ſaa ſem veitti mier.

Yndi er ad ſitia Ols vid Pel og Gamna ſier, enn fallegt er ad fara vel, þo ór ſie ſaa ſem aaſkeinker.

Gott

Gott er ad hafa goodann Sid, ſem bet
er ſer, alldrei ſkartar Ohoofid, og er ſiaa
ſiaall ſein gaair ad ſier.

Gott er ad hætta hverium Leik, Þaa hærſt
framſer: Nu ſkal hafa ſig aa Kreik; Vel
ſie Þeim ſem veita mier.

Leirkalls Viiſur.

S. Kildir erum vid Skiegg-Karl tveir,
ſkamt mun Ætt ad velia, ockar beggia
er Efni Leir, ei Þarf leingra telia.

Vid hofum Þad af ockar Ætt, Efnid
ſlikt eg Þecki, baadum er vid Broti hætt,
Billtur Þolum ecki.

Þad er annad Ættar moot, ad ockar
Hætti riettum, vid hofum baadir valltañ
Foot, veit ei nær vid dettum.

Illaat Viinſins Athuga vond, erum vid
Þeſs aa milli, og Þurfum baadir hentuga
Hond, ſo hvorugur ſiinu ſpilli.

Eirn eg Mismun ockar fann, ef Afoll
nockur ſkierda, eg aa Von enn alldrei hañ,
aftur heill ad verda.

Barna Spurningar,

Um Kyrkiu-Sidi og Ceremoniur, Ungdoominum til Froodleiks og odrum Einfølldum.

Formaalin.

Margt er onumid Mønnum i Ungdæmi,
Pvi eru Skoolar settir, ad skerpa Næmi.
Gagnsmum Ofroodum, Gud tillagdi þeña,
Peir elldri eiga Ynglingum Idn-Prooter kieña.
Sca lærdi ca va-giørt Laanar-Drottni sijnum,
Sem let hañ komast ad Vijsdoomi vænum.
Sca Ungi a Næmi ferskt vid Gud ad vyrda,
Og i Fiaarsiood þeim flest gott hyrda.
Ad sini Skylldu sierhvør a ad giæta,
Og ei aakvedid Verk Ogiørt laata.
Pvi er þad froodum Fordyld og Æra,
Sem flesta laata af sier frædast og læra.
Ungum horfir hellst til Heidurs og Sooms,
Idkun og Ankning Naams ecki forsooma.
Sca sem goods leitar goods fær ad niota,
Margt kañ Oraadþægiñ af sier ad briota.
Hier skal Kyrkiu-Vit koma til Greina,
Ungra og Einfalldra Urlausnir reina.
Peir þurfa ad kuña sig sem koma i Hofgarda,
Mier hikir um Guds Hws þo meira varda.
Illa tilreiddur, i Kyrkiu koma,
Mun Christnum virdast til mikils Osooma.

Heim

Heimska er ad horfa a helg Verk-Tye,
Enn hvar til þar þiena, vita þo eigi.
Ad heyra a Heilagt Maal a helgum Degi,
Til Vansa verdur þeim sem vitkast eigi.
Ad horfa a helg Tilsaung Hwssens besta,
Eñ Deili hafa einginn a, er Daarlegt nærsta.
Giori einginn Spott ad Spurs-maalum þessum,
Sem eg hier framset i samstædum Versum.
Saa sem vel þyggur, vel bid eg nivoti,
Fari honum Vit i Vøxt eñ Fafrædi þrioote.
Leidrietti, ef lijta a, lærdir Vitringar:
Þeigi eru fyrir þa giordar þessar Spurningar.
Hvør sem vitkast vill vid Vijsdoom auki?
Einginn verdur fullnuma fyrr eñ i Guds Rijki.
Lærandinn lærir hier so leingi sem lifir,
Gud gefi oss Siñi til Gott ad hafa yfir.

I. Spurning.

Hvad villtu, Christinn Madur, til Kyrkiu þinnar?

Ad sækia þangad Gagn Saalar minnar,

2. Hvad er Saalar Gagn, seg mier af þessu?

Ad helga Hvildar-Dag og hlijda Messu.

3. Veitstu hvad Hvijldar-Dagur hefur ad þijda?

Viku Siøund væra og Vitgd er til Tijda.

Ellegar ad segia so i Maali miwku :
Pad er helgur Dagur i hvørri Viku.

4. Seg mier vid hver:a Hviild hann er kendur?

Guds sialfs (sem i Genesis Book stendur).
Heila Sex Daga Gud Heimiñ skapadi,
Pañ Siounda hviildist hañ og i Señ helgadi.

5. Hvort vard Gud þreyttur þaa hann Heiminn giørdi?

Ney, þvi hann vann allt med Almættis Ordi.

6. Hvørniñ hviildist hañ og þó æn Preyti?

Hañ liet af ad skapa, þo laangtum meir gæti.

7. Hvernig helgadi Gud Hviildar-Dag fyrsta?

Hañ setti hañ til Wijdfrægdar Verkinu betsta.
Hañ var stiftadur hell fr Mañsins vegna,
Sem Vikia Guds hefur Vit æ ad gegna.
A Viku hverri eiga Meñ Verk Guds ad grunda,
Sex Daga æ Holldid, eñ Sæl hann Siounda,
Skal þa uñ Leid hver æ Skaparann miñast,
Til Heidurs vid hañs Verk i helgum Stad fiñast.
Þvi ber hann fagurt Hviildar-Dags Heiti,
Siounda æ ad afslietta Sex Daga Preyti.

8. Hielldst leingi Skopunar Skickun sw gooda?

Allt þar til JEsus uppreis af Dauda.

Þann

Þann mikla Hvildar-Dag mæddur af Piinu,
Hvildist hann i Greptrunar Herbergi sijnu.
Eñ þann næsta Dag med Upprisu sinni,
helgadi Christur, so hafdur sie i Minni.
Rann þa upp spánijr DRottins Dagur,
Mestann Bata feck Mannkynsins Hagur.
Og þa urdu Daga-Skipti þijrrar Siøundar,
Til heilags Helgi-Hallds, Heilags Samfundar.
Sijdañ hefur kolluð verid Suñudags Helgi,
Hennr trwi eg Endurlausnar Æran fylgi.
Helgir Postular hañ þar til vølldu,
Med Rædi Heilags Anda, þa Ritningar skildu.
Vid Sool er kiendur Vegsemdar mestur
Drottiñs Dagur vor i Daga Tali fyrstur.
A honum skoopst Handur og Himin med Lioosi,
Drottiñs margfalldri Dijrd trwi eg hann hroosi.
A honum Riettlætis Sool rañ upp i Heidi,
Þaa Lijfid feck Sigur, enn Daudinn deydi.
Þvi er hann og Drottins Dagur kalladur.
Sæ sem hañ helldur vel er heilagur Madur.
A sama Viku Dag sendist af Hædum,
Heilagur Andi Guds med Himneskum Gædum.

9. Hvad kallast ad helga Hvijldardagiñ?
Ad giøra sem kienna Guds Kyrkiu Løginn.
Helgar sa Hvijldar-Dag sem hefur i Minni,
Øll Skøpunar Verk med Endurlausninni.
Og Heilags Anda Helgunnar Giædi,
Sem alla Menn med Ordi Guds endurfædir.

Sa sem med Allwd Ordi Guds hlijdir,
Af Heyrn ødlast Trwna og Hiœlpræди um̃ sijdir.
Sa lærir Preñnann Gud ad þeckia og dijrka.
Hlid Himins er hønum Heiløg Kyrkia.
Hvør sem akallar i helgum Søfnudi,
Náfn sijns Drottinns, Ræd fær hia Gudi.
Hver sem a helgum Degi Herrañ prijsar,
Sañan Guds Lazarum sig beviisar.
Sa sem Guds Sacrament med Sooma brwkar,
Sinni burtandi Sæl sætlega hiwkar.

10. Kinntu mier hvad Kyrkia þijdir?
Pad er Heilagt Hws sem Helgan Guds prijdir.
Kyrkia heitir Bæna-Hws Christs Dijrlinga,
Eda vijgt Herbergi ad tala um̃ Gud og sijngia.
Kyrios i Grisku Maali er Drottinn Diirdlegur,
Guds Hws af Gudi sialfum Gløferan dregur.

11. Hvad merkir Koor, þar Christs er Alltari?
J Saungvijgdum Parti syngiandi Skari.

12. Hvad er Alltari med sijnum Sooma?
Pad er Gofug Stoo Guds Helgidooma.
A Alltari voru Offur løgd adur til Forna,
Og kveikt upp Reikelsi Kvølld og Morgna.
En nu er þad Andlegt Bord Andlegrar Fædu,
Par Kiennimenn tilreida Christi Kvølld Snædu.

13. Þvi eru lijfleg sett Lioos a Alltari?
So Helgidooms Prijdinn sie þvi hœleitari.

Sw

Su Cerimonia er Svipur Guds Dilidar,
Og dirt Heilla Merki Drottins Hiartar.
Siálfur Gud blir i sinnum Helgidoomi,
Eilíst Lioos er hanns Andlitis Soomi.
Lioosandi Gud nefnist Lioossins Fadir,
Lioossins Born eru hanns Lijdir kalladir.
JEsus er Lijf og Lioos lifandi Manna,
Sem upprann og ofankom af Hædum Himnanna.
Kierti er af Tveim Hlutum Kveik og Toolki,
Par a logi Lioos sem lijsi Foolki.
Pad klaara Kyrkiu Lioos, Christur blessadur,
Einn med tveimur Naatturum er Gud og Madur.
Minnir oss Messu Lioos a Manndoomd stiæra,
Ad vondum Verkinn good, sem vor er Æra.
Kennir oss Kyrkin Lioos kveikt a Alltari,
Ad Lucka vor Lijf og Trw leikur a Skari.

14. Hvad þijda Klædi sau Hokinll og Serkur, sem um Messu Tijma iklædist Klerkur?

Mark og Einkenni er Messuunar Skrudi,
Sa honum klædist er Christs Sendibodi.
Eins og Guds Engill sast a Paaska Degi,
Hvijtklæddur i Stein-Prooni hægra megiinn.
Einig eru Upptok þess i eldra Testamenti,
Tignar-Klædi bar sa i Tialdbuud þienti.
J Aarons Prestis Skrwda var ærinn Bloomi,
Ad Guds Skipan þa hann geck i Helgidoomi.

15. Hvar fyrir er Kluckum hrijngt til Messu?

Gud er Frumkvødull ad Skicki þessu.
A Sinai Fialli so var til Fordum,
Adur eñ Himna Gud hreifdi þar Ordum.
Hvell Baſunu Hliood hañ liet þar klijngia,
Par af er Sidur ſaa til Saungs ad hrijngia:
So tijdt ſem Malmurinn fyrir Messu giellur,
Teiknast oss Dooms Dags Hliodmuriñ hvellur.

16. Seig mier hvad Meſsañ er i Merking ſinni?

Heilög Pioonuſta i helgu Inni.

17. Hermdu mier, hver er þar helldſt ad Pienari?

Saa ſem er ſkriddur fyrir ſkiæru Altari.

18. Hvad giorir ſaa Pioon þegar hann meſſar?

Hann afleyſir, Predikar, bidur og bleſſar.
I Vatns-Fonti ſkijrir vitur Saungvari,
Deilir ut Brand og Vijn, vid Drottins Altari.

19. Er margt ad giora i Meſsu Embætti-nu?

Sis Verk, ſem nu voru ſøgd øll i einu.

20. Er margt ſungid i Meſsu veglegri?

Helgit Sañgvar Fiſitaa hver ødrum fegri.

21.

21. Hvad heita Saungvar þeir, seg mier hidretta, eg helld Vijsdooms Ment ad vita þetta?

Upphaf Messu er fyrst Jngaungu Psalmur,
Seingid er til Kyrkiu og giellur þar Maalmur.
Þar næst er Fridar Boon framflutt i Messu,
Kyrie er Upphaf a Koorsieñi þessu.
Þa kemur Engla Saungur af Presti hafinn,
Og Dijrd sie Gudi i Upphædum gefinn.
Þa er Messu Bæn i Heyranda Hlioodi,
Eftir Gabriels Ord sögd til Söfnudi.
Þar næst Postula Maal Pistill kooñadur,
Og Haleluja Vers, sem Himnana gledur.
Þar næst Himna Saungs Filgiarin fögur,
Seqentiann, sem sætann Seim dregur.
Þa er Gudspialls gledilegur Roomur,
Og Credo, sem jaatar Christinndoomur.
Vers eptir Predikun med Soon sætum,
Helguuar Edla Ord undir sijnum Rootum.
Sacramentis Psalmur Ovandur,
Sunginn medann utdeiling yfirstendur.
Þa er Packlætis Boon byriud af Presti.
Sijnann Blessunar Ord, sa Ceremoniunn besti.
Utgaungu Psalmur endar helga Messu.
Himneskt er Skemtan ad hlyda þessu.
Allir i Söfnudi eiga þessa Saungva,
Yfirhafa þar til ur Kyrkiu gaanga.

Þeir med Vörum kvagt, sem vantar Saung-Ry-
ma, so Kyrkiañ med Körnum samsyngi, Amen.

22. Er nu þetta alltijd swngid hid sama?

Ney; Pvi ad sitt Maal heyrir hveriun Tiima.
Adventa, Jooliun, ad Kyndil-Messu,
Langa-Fasta og Paaskar liaa oss þa Vissu.
Uppstigningar Dagur og Hvijtasunna,
Prenningar Haatijd og þadañ til Adventunnar,
Tijmar Kyrkiu-Arsins med Terminum þessum,
So sier skipta og lika Saungvar i Messum.

23. Flytiast margir Sermonar fram i Guds Hwsi?

S[illegible] þa upp so wr Spurning leysi.
Hv. [illegible] Sett, þar sem Foolk vid skriftast,
Prijst a Predikunar-Stool, og þeir so skiftast.
Aminning til Banar er þeirra hinn fyrsti,
Gudsp'alls Utlegging annar sa nærsti,
Almennileg Bænagiörd, er Pridia Ræda,
Pa Predikun endast, sw Foolkid aa ad fræda.
Fiórda er Aaminning fyrir Guds Alltari,
Fimte enn bergir Iñgaungu Skari.
Siötti vid Kyrkiu-Dyr, þa Konur Iñgaunga,
Eftir sina Barn-Burd og Utistödu launga.
Siöundi vid Koor-Dyr, þa samann skal Hioon
vijgia, Attundi þa afleyst er Opinberlega.
Niundi vid Fontinn, þa fögur Vatus Skijrniñ

Hand=

Handterud er, og helgad Gudi Boraiñ.

24. Ad Upphafi spyr eg Arsins Kyrkiuñar?

Pad er fyrste Suñudagur Joola-Festuñar.

25. Hvad er þa i fyrstu framsett til Menta?

Preisolld Herrañs heilög Adventa.

26. Hvad er a Jooladag helst lagt i Miñi?
Mariu Sonar Fæding af Moodur sinni.
A Atta Dag af Drottins Umskurnar Saari,
Og Nafn nu JEsu med Nijs Ari.
Opiñberunnar Hvatijd heitir Prettandi,
Pa komu Vitringar ur Austur-Landi.
Maria a Kindil-Messu kom i Musteri,
Simeon sañ Christ þar, so sem hañ a kiori.
A Fostugangs Suñ-dag, so hlioodar Kieñing,
Vid Skiirn Christi var heilög Preñing.
A Bodunar Hvatijd Mariu birtir Letur,
Uñ Christi Getnad sa Dagur getur.
A Skirdag er framsett su Kyrkiu Ræda,
Hvorniñ Meñ Holld og Blood Herrañs fæda.
A Lánga-Friadag er lesiñ Passia,
Pad er Herrans Piningar heil Historia.

27. Hvad er a Paaskadag predikad Lijdnum?

Af Sæludar Christi Upprisu Sigri frijdum.

28. Hvader a Uppstigningardag haft til Kenningar?

Dijrdar Upphafning Drottins Uppstigningar.

29. Hvor er Lærdoomur a Hvijtasunnu kiendur?

Um helgañ Anda, sem af Hædum var sendur.

30. Enn a Trinitatis Tignar-Degi hreinum?

Pa er af Gudi sagt Preñum og Einum.

31. Hvor eru a Joons-Messu framsett Frædi?

Um Fæding Johañis og Fødr hañs Lof-Kvædi.

32. Eñ a Vitiunar-Dag Mariu Guds Moodur?

Hebrons Samkoma og heñar dijr Odur.

33. Hvilijk er a Michaelis Mesfu Must eris Ræda?

Um Englaña og Ungbarna Edlid gooda.

34. Eñ a Allra Heilagra Mesfu Degi mætum?

Segist þa af Utvalldra Sælldar-Hag sætum.

35. Hvornin er þier mogulegt ad miñast Prests Kieñing?

Ef eg Predikunar athuga Preñing.

Fyrst

Fyrst Læring þau, sem lætur upp hid sana,
Hvar a sig sestir heilog Trw Manna.
Annad er Aminning ollum til Betrunar,
Sem varar vid Jllu, so verdi ei til Hindrunar.
Pridia er Huggun sæt, i Sorg hvers konar,
Sem glædir upp Gied Manns til goodrar Vonar.

36. Attu margt ad giora þa til Kyrkiu kiemur?

Pad er innifalid i Atvikum Premur.
Fyrst kiem eg i Bæna-Hws ad bidia med ødrum,
Saaluhiaalpar siaalfum mier og sam-christnum Brædrum.
Par nærst ad hyggnast og hlijda Kienninguñi,
Pridia Lagi ad packa Gudi med Rodd og Muñi.
Hier ad auki a eg aa tilsettum Tijmum,
Ad giora mig lijkañ Guds Kyrkiu Limum.
Fyrir Gudi og Prestinum graatandi skriptast,
So eg megi hvervetna huggast og typtast.
Hier nærst ad vera i heilogu Samnepti,
Guds Sonar Holdds og Bloods med Glebi og Packlæti.

37. Ecki er eñ ad ollu spurt, aa vil eg hlida; Hvad mun Skriftargaanguriñ hafa ad þijda?

Hañ merkir Jaatning Hiarta og Muñs Preña,
J forslu þar Sorgfullir Syndir vidurkieña.
Og kiemur sw Hiarta-Sorg af hørdu Løgmaali,

Sem Synda Peckingar saũur er Skooli.
Truar Jaatan þar næst i SkrifTargangi stiedt/
þvi Synd-framda Samvitsku Gudspiallid gledr.
Hlydnis Jaatan Pridia heitir i Skriftargangi/
Par goodri Lifnedar Boot Gudi lofar Meingi.
38. Veitstu hvad gott þad er Gudi ad jatta, dijrmætt og heilsusamt, Diofli afneita?
Þad maa kalla Trwlofun og Trygda Saattmaala, sem vid Gud sũ i Skijrn giordi hver Saala.
39. Hvad er Guds Stoorverki, sem hvor einn jaatar?
Oll Skickan su, sem haũ vill vera laata.
Þad eru oll hańs Log og himneskt Riettindi,
sem bioda hvad Rett er, eñ baña Raangindi.
Þad er lijka Guds Raad i Gudspialls Saũindum, sem neitar sig vilia nockur deye i Syndum.
Kallandi Christiũdooms Konglig Regla,
Og Sacramentiñ bædi, er soddañ iñsigla.
40. Hvad kallar þu Satans Verk og Vilia?
Synd og Glotun Mañs, so er þad ad skilia.
41. Þvi Oskar þu Aflausnar af Presti, þar hañ er lijka broflegur og hefur sijna Bresti?
Þad giorir hańs Postulegt Prests-Embætti,
JEsus þaa fordum i siñ Stad setti.
Pa Prestur afleysir med Yfirlegging Handa,

talar

Talar hañ ei sijn Ord, helldur Heilags Anda.
I Jesu Nafni vil eg vera af Syndum leystur,
Eñ ecki sialfs þess, sem framslitur Lestur.

42. Hvornin kañ Aflausn Prests aa þier
ad hriina?

Guds Andi giørir þad fyrir gooda Trw mijna.
Kraftur Christi Bloods kañ mig ad hreinsa,
Og alla Trwada, af ollum Saalar Vansa.
Ad Gieafvorum þijnum giediast vel Heyrn miñ.
Verdi hier Vinur eftir værnri Trw þiñi!

Epilogus.

Hier næst vil eg i Sk.luad skila Eyrindi, Frelsarans, sem til þijn med Feidar Bod mig sendi.
Ef Legati Kongs ad þier leita færi,
Og hañs Tignar naadugt Bref til þijn bæri.
Og væri hañs Majestatis Mandat þar iñi,
Ad þu skylldir i Barm stijnga Bref-Perlu siñi.
Og læra fyrir utañ Letur sem aa stædi,
Og af Trw blijfa vid bresud Heilrædi.
Þa skylldi hañ uña hier af Rijki sijnu,
Til Æru þier og Upphelldis Ætterni þijnu.
Mundir þu i Brefsins Jñihalldi þig æfa,
Og Legatañ eirnig i Heidri hafa.
Nu er Bibliañ Bref Kongsins hærsta,
Hañs Naadar Sendiboda halltu þijna Presta.
Mundu þvi, Barn-korn, þa i Guds Hws gengr,
Herrañs Ord er þier hymneskur Feingur.

Athuga þu Predikunar Prestsins Uppkvædi, og vi'
ttu hvar þad samhlioodar vid þijn Barna Frædi.
Ad Gudspialls Jnnihalldi gaa sem þu gietur,
Og hvad marga Puncta Prestirinn framsetur.
Festu i Minni þijnu sægur Heilrædi,
Lijkingar sieu þar sem lifandi Frædi.
Af Huggunar Ummælum haf Saalar Gledi,
Sit þu undir Predikun med goodu Giedi.
Laattu good Dæmi til goods þig upphvetia,
Enn illra vond Afdrif, fraa illu þig letia.
Vertu ecki gaalaus þa Guds Ordi hlijdir,
Nie flootur i burt, so ei Blessunar bijdir.
Geim þu so Prests Ord sem Guds Munnur segdi,
athuga hanns Raad good, sem Engill Guds legdi.
Þui ællum Mønnum verdur eptir Trw sinni,
Gott er ad giera vel og gott leggia i Minni.
Kirktu hier utann-Bookar Koor-Saunginn væna,
Amen segdu til allra Kyrkiu Bæna.
Haatijdir skalltu i Haavyrding hafa;
Gladur þa Gud þinn i Guds Hwsi lofa.
Gud mun hier Kyrkiu Sookn so goodu launa,
Ending munt sæla faa allra þinna Rauna.
Hreppa muntu Veru i Himnanna Rijki,
Vina Guds Utvalldra verdur þu Lijki.
Messu Spurninga Pulann sw barna,
Kved eg megi heita KYRKIU VIT BARNA.

Berg-Maal.

Mun H. Gud marga til Doomsins kalla? Alla.
Eru

Eru allir trwadir a heim Degi? Eigi.
Er nockur sioalfkrafa sakláus seingiñ? Eingiñ.
Hvørnigñ geingur heim er Heimiñ villa? Illa.
Hvad er had sem Herrañ heim sendir? Endir.
Hvad heyra heir so saarlega syte? ite.
Hvar mun hiñ reidaft Rwm ad Kvelldi? i Elldi
Nær kemaft heir ur Kvøl margfalldri? Alldrei
Hvilijkt heyriſt hiaa heim Hroopid? Opid.
Gud laati hangad fara saa Meñ? Amen.
Fara heir nockud fraa Naad margfalldri? Alldrei
Hvør eru Laun sñ Gud vill froomum færa? Wera
Er heim ha bwiñ eilijf Vita? ita.
Hvad giefa heir ha i Herrans Høndur? Ondu.
Hvad munu heir ha i Fagnudi segia? Eja.
Hallda heir leingi had Sælu Sætid? Wtijd.
Hvør verdur Endir a hvi Gengi? Eingiñ.
Gud veit eg heir losa har wrawallt? Avallt.
Gud giefi oss ad vera heim ho hiaa! O jaa.
Gud giefi oss ad siaa har ha Meñ! Amen.

Vidbætir.

Inñhalldandi nockur Lioodmæli, sem eignud eru Sr Hallgrijmi Peturs Syni.

Bænar Psalmur.

Uñ

Um Lijkamlega Blessan.

Tón, Nu bid eg Gud þu nædir mig.

Almættugi og milldi Gud, myskunsamasti Skapari, hver vanur ert ad leggia Lid, Lijd þig bidiandi i Neydinni, þar fyrir vonar hverskins Hollð, HErra veitandi uppa þig, bædi yfir og undir Folld, ad þu Drottinn forsorgir sig.

Æ Drottinn, þessa dijra Tijd, daglega hofum forskulldad, sem yfirgeingur Land og Lijd, Lænleysi og Hungur fylgiast ad, hier er framkominn Hootun þijn: Hafna skal Jordinn Avexti, syniandi Brauds sem Bodord mijn, briooda med allskyns Nauglæti.

Avi! Misgiörðir þryckia þiett, þær oss forlæti Drottins Nad, giallð oss ei eptir Glæpum riett, Giædskunar Fadir rijkur af Dad, uppluktu þinni Hiaalpar Hond, hungrud og naudstodd Börnin sed, allar Skiepnur sem eru med Ond, almættug Giædskann nær og gled.

Vitia vors Lands so verdi þad, veitandi sinn

sinni Frioofgan af, krijn þu vort Ar, so komi oss ad, kroptug Bleßan um̃ Jord og Haf, drwpi þyn Footspor fullri Nægd, Fadir Hinneskur Morgna og Kvolld, gefandi Braud, enn veittu Vægd, vier þo forskulld um allskyns Giolld.

Sokum þess, Magt þijn mikil er; Myrk unar stoort þu hefur Valld, Avoxtud Skij eñ wtbreider, eins og Himneskann Klæda Falld, gefandi Regn so grænkar Jord, greidandi Foodur Kvikfienad, Ungum Hrafñanna bijr þu Bord, bidur Náttur añ þig um̃ þad.

Þu mettar bædi Menn og Fie, margañ reñandi Straum wr Lind, stillir þu so hañ framfliote, fyrer sierhveria þessa Kind, vid þa Fuglarnir sitia, enn sætt, syngia þier Lof a fogrum Kvist, blaankar a Landid Vatni vætt, væna orfandi Gledi Lyst,

Só af Sæd-Korni bakast Braud, Briooftid gledur hid sæta Vijn, Oleum giorir Andlit raud, med Edlis goodum Kraptl sijn, vor Gud hvad eru Verk þijn sett,

sett, Viisdoomslega i hollann Skamt, øll hefur þu þau reglað xiett, xiikur avallt, eñ gefur þo samt.

Orlætis Drottinn upp nu lꝏt, efri Lopt anna Fieszoodi, utaus Groodri, so kvaki kꝏt, Kornþurstug Hiørd a Jordunni. Herra JEsu, sem hefur mett, hvngradañ Lid a Eydi Grund, kom og giør voru Landi liett, sina þu vorri Þrauta Stund.

Afgangi þess blessada Brauds, hiit þu nu oꝼ med hvngrudum, sem annars fara i Sullt til Dauds, Saudi þar kenn þui Brioski um, hiin hefur ecki Hondinn stittst, Himneska Nafu þitt vona þeir a, sem Biargrædi sitt hafa mist, signadi Fadir aumka þa.

Nær þu gefur so neitum þær, enn nemir þu hiina Blessan fra, undir eins kemur Eynid frabær, eingina Skiepna þa lifa ma, Andi þinn kan ad skapa skir, Skepnum siinum hvad heilnæmt er, Endurniiun hanns Edla hyr, allt forbetrar sem Jordenn ber.

Gief

Gef vorri Fædu Kiarna og Krapt, ad komi oss heñar Næring vel, so sem þu lagd-ir Salla og Saft, sialfur fordum i Himna Miel, ecki lifum vier einungis, af þessu Braudi Stundlegu, helldur af Ordi Hia-lprædis, Himneska Fødurs blessudu.

Blessan tak ei vor Braudi þvi, sem bia-rga voru Lijfi æ, helldur vel signa Art þar i, sem Elisæi Braudinn fæ, hungrudum, Drottiñ, hiaalpa nu, Hallæris þeirra miß þu Stund, og fyrst Fuglana fædir þu, for-sorga oss æ alla Lund.

Alla fæ tæka annist Gud sem Eckiuna i Sarepta, so esist ecki i Eymd og Naud, Oþolinmædi ei sigri þaa, helldur af þreye i helgre Von, med Hiartans Idran, Bæn og Trw, mildasti JEsu Mariu Son, miß una oss og blessa þu.

Metta Saal vora med þijn Ord, miklu sætari veri þau oss, enn Hunang þo þu ber ir a Bord, blessa þu og vorn Nauna Kro-ss, allt þangad til vid Bord þitt blijdt, Barna Guds Dijrdar Rijki i, Auglit þitt

Foda

skoda faum frijdt, fullsælir vel af Yndi-þvi.

Kvædi tvt af Christi Krapta Verkum.

Magtlin Guds er mikill og hær, mædda ad endurnæra, þad vil eg læra i Lioda-Smyd ad færa.

Þar Lausnare Heimsins Hollde klædd-est, heklagur og Synda hrein, af Meyar Lijfi fogru fæddest, fornum Reifum vafd-ist Svein, margur af hans Forsogn fræd-dist, fram í lijdu Stundir þær: Magtlin Guds er mikil og hær; Af laungum Mein um Lijdurin græddist, Lijfs fyrir Ordid skæra, þad vil eg læra i Liooda Smyd ad færa.

Kongs Madur ein af Kapernaum, kom til hans i godri Von, bad han lioost sem letrad stendur, ad lækna þar sin veika Son, ansadi JEsus Ordum fæum, ein vid þad heim snwka bræ. M. G. er m. og hær; Han baud og einin Anda þrænum, annan þar ei færa, þ. v. eg l. i L. S. ad færa.

Maug-Kona Peiurs kvaliñ af Kolldu, kañi mætti lainga Praut, JEsum þaing ad Virdar volldu, Vægdar af honum Fliodid naut, fyrna margt af Foolke O-tolldu færdu adrir til hañs þa, M. G. er m. og hā; Peir sem Lijf i Eymdum olldu, vor Angist giordi færa, þ. v. e. l. i L. S. ad færa.

Til Lausnarans kom eiñ Lijkþráar Madur og Lækningar bad þeige feirn, þad veitti DRottiñ Hiælpar hradur, honum sagdi: Vertu hreiñ. Jkt siwkur i Sæng Ogladur, seigir til hañs: Hañ taki þar, M. G. er m. og hā; Hañ gieck burtu heilbrygdadur med Huggun Saalar skiæra, þ. v. eg l. i Lioode Sm. ad færa.

Johannes lætur Letur utgainga, laa þar eirn af Sioottum saar, Pianung bar sar Prauta-lainga Prinatiige heil og ætta Ar, sijfelld giordi hañ Swtiñ stanga, sat vid Dijked Bethesda, M. G. er m. og hā; Heilsu Boot ad hañ liet fainga Himna Lioosid skiæra, þ. v. eg l. i L. S. ad f.

Matt-

Mættlaus Honden Veikleik vafði, þeim veitti ONottiñ Heilsu Boot, marg-
ur hañ þar Hiaalpar krafði, hættri vafiñ Pysla-Root, sem Dofa, Ikt og Diøful hafði, Deifu Blindum og Lijkþræ, M. G. er m. og hæ; Foðrið Scalarer fyrir tafði að friða þa og næra, þ. v. e. l. i L. S. að f.

Þa Frelsariñ ofañ af Fialli vendi, og fagra Ræðu hafði endt, Læriſveinum og Lijðnum kendi, Lyktins Orða æðstu Ment, Spitelskañ a hrærdi Hendi, hreiñ varð strax að bragði fæ M. G. er m. og hæ; Þioon Hofðingians Heilsu sendi, Hormung liet ei færa, þ. v. e. g l. i L. S. að f.

Um Borg og Kawp Tun boðaði Christur, heinañ Veg til Himna Ranis, sem Herbergi fieck Lyknar-listur leiddur þaang að var til hañs, ein, sæ Diøfull bagaði bistur, bæde firrtur að tala og sæ, M G. er m. og hæ, Diirdar Bloomið Davids Kvistur, þaprañ giorði næra, það v. e g l. i L. S. að f.

Þaa JEsus yfir Olldu Geyma, Alm-
mattug-

mattugur komiñ var, Tvo besetnia sa hañ
Beima, sier að mooti hlaupa þar, i daudra
Grosum hofdu Heima, hvorsudu siðañ
Fiollum að, M. G. er m. og ha; Dioflana
liet i Svijnin sveima, svartir heim fortæra,
þad v. eg l. i L. Sm. ad f.
J Tolf Ar Konu miög ried mæda Mein
þad filger Koeñkyni, so Madreingiñ maa-
tti græda, þo mikiu þar til kostadi, sem Fa-
lldeñ snerti hun Christi Klæda, kendest ve-
ra frij þar frá, M. G. er m. og ha; Vid
hana giordi HErrañ ræda, Hughraust
vertu hin kiæra, þ. v. eg l. i L. S. ad fæ-ra.
Þa HErrañ JEsum Himins og Lan-
da, heyrdu gaanga blindir tveir, hroopa
lwdir hatt, þar standa, Hialpar af hon
um beidast þeir: Þeim Dimañ framar
giordi ei granda, græddi Rotiñ J. sse þar,
M. G. er m. og ha; Hañ baud og dockum
Diofuls Anda, af Dumbum burt sig hræ-
ra, þ. vil eg l. i L. S. ad fæ-ra.
Kananeiska Kvinu þreitte, Kvol, siv heñ
ar Doottir skier, vid blijdañ JEsum Bæn
ar

ar neitte, Voli þvi ad lietta ai sier ; A Af-Svorunnm ei sig steitti, er hun tvisvar hlaut ad fai, M. G. er m. og hai; Aumri siidañ Adstod veitti, Arons Blomstred skiæra. Þ. v. eg l. i L. S. ad f.
Daufañ hvorn þar mæddi eñ meira, Maallaus var hañ vasiñ Swt, til Jesum leiddi Foolkid fleyra, Frelsariñ þa hrækti wt, Fingur i hañs færdi Eyra, fyrir þad sterka Hephata, M. G. er m. og hai; Madriñ giordi ad mæla og heyra, magnast Herrans Æra, þ. v. eg l. i L. S. ad f.
J Betsaida Blindañ lijta, blessad villdi Meyar Saad, samt þo ecki voladañ vijta, eñ veitta helldur Lækiis Daid, i hans giordi Augu spijta, og yfir hañ lagdi Hendur þai, M. G. e. m. og hai, hañ þurfti ei leingur Sioonlaus sijta, soddañ Dæme oss næra, þ. v. eg l. i L. S. ad f.
Ynkiñ eiñ þar hrakti og hrelldi, er hrum ur, dosiñ var og saar, Symder nijstu, Frodu felldi, fast hañ þiade Andeñ flaar, värd honum þratt af Vatni og Elldi,
Vodt

Vode sijndur og Daudans Pran, M. G. er m. og han, Aumañ Læknar ædsta Velldi Ymind Fodursins kiæra, þ. v. eg l. i L. S. ad færa.

Efni þvi ei Lucas leinir, Lausnarinn þar kominñ var, i einhvorn Stad, sem gloggt ei greinir, til Grædslu hönum feingu þar, Diofulsdann Mann med Meini, Maallaus var, sem Leturinn tiar, M. G. er m. og han. Ut var rekinn hinn Ohreini, fyrir Herranns Dygd frabæra, þ. v. eg l.

Þar hafdi ein Kona Kraankleiks Anda, kreppt og biwg i Atian Ar, fyrir Yfirlegging Herranns Handa, henni dvijnar Mæðdann saar, blessadur leysti Vijf wr Vanda, vertu (sagdi hann) laus þar fran, M. G. er m. og han. Hun dijrkadi Skapara Lijds og Landa, fyrir Lijknar Raad so skiæra, þ. v. eg l. i L. G. ad f.

Blindur, þo sie bwinn Vodi, borinn var einn i þeirri Neyd, sagt er ad JEsus Saur tilbnodi, og sijdann a hanns Augu reid; Herranns eptir han Bodi, hitt i

Diikið Siloa, M. G. er m. og h.a. sem
i Vatni þvi sig þvoði, hann þaði Siorn so
skiæra, þ. v. eg l.

Vatns Siwkur a Sabbats Degi, sett-
ur fram fyrir Herrann var, Lausnarinn
spyr, hvert lækna megi? Log-Spekingar
gefa ei Svar: Falskir þo við þessu þeigi,
i Þanka hugsa Raadinn flaa, M. G. er m.
og h.a. JEsus vill þann veika eigi, Vol-
æði skuli særa, þ. v. eg l. i L. S. að f.

Tiju Menn i Likþraar Lwa, langt fraa
stoodu og kalla enn, a milldann Jesum Me-
istarann trwa, Miskunar bidia allir senn;
Enn han baud þeim burtu að snwa, og birta
sialdi Prestum fraa. M. G. er m. og haa.
Vekleikinn þa varð burtflwa, fyrir Vilian
Drottinns kiæra. þ. v. eg l. i L. S. að f.

Til Jericho þa JEsus reysti, mættudu tv-
eir i einu þar, að Almaatt hanns þeir uppaa
treysti, og af honum beiddust Lækningar;
Baadum þeim var horfinn Hreysti, hvør-
ugur kunni neitt að siaa, Maktinn G. er
mikil og haa. Guds Son baada liwfur

leysti

leyſti, þa linadiſt Heygdar Snæra. Þ. v. egl. i L. S. ad f.

Þegar med Svik og ſaara Pretti, ſækia Chriſtum Judas ried, þa var Malchus Þyckiu metti, þar i Ferd og Raadi med, Eyrad af honum Simon ſetti, Sverdi þegar til Varnar brá, M. G. er mik. og h.a. Hondina wt ad Herrann rietti, hann nam ſtrax aahræra. þ. v. egl. i L. S. ad f.

Soddann vel miin Saala mundu, ſanna Milldi Guds og Mañs, allir Liif og Lækning fundu, erleitudu á Naadir hanns, hvad þig hrellir Heims á Grundu, hann i Trwnni vonadu á, M. G. er m. og h.a. honum ſie Lof á hvorri Stundu, Heidur, Pruis og Æra, þad vil eg læra, i Liooda Smijd ad færa.

Um̃ Skøpun Heimſins og Chriſti Hingadburd.

HErrañ ſkapadi Lopt og Laad, Lijdi og Bloomſtrid frijda, ſáa var hagur ſem þad kuñi ſmijda.

I Upphafi skapadi Fadirinn fyrst, friida Jord med Dadum, Skooga og Hollt med skiærri Lyst, af skijrum Guddooms Radum, yfir þad setti hann Adam vyst, allviida þad stendur skrad, Herrann skapadi Lopt og Lad, var þa hvergi Verolld bist, so Verolld þyrfti ad kviida, Sæ var Hagur sem þad kunni smijda.

Verolldinn breid, med Blooma stod, blessud Giædum ollum, hun var bædi græn og good, glooudu Lauf a Vollum, Fuglar songu um Fiska Slood, fengu siñar Skyldu gæd, Herrann skapade Lopt og Lad; Lausnarinn af oss lietti Mood, hañ liet sier Under sviida, sæ var hagur s. þ. k. sm.

Liwsir skulum þvi lwta þier, Lausnarinn allra Manna, af Mysku komst i Heiminn hier; Hiælpar Skioolid sanna, a Herdum þijnum heim oss ber, i Himna Dijrd, þar nog er Rad, Herrann skapadi Lopt og Lad. So vier megum syngia þier, sijfelldt Lofgiord friida: Sæ var Hagur sem þad kunni smijda.

Um Fæding Christi, Dooms-Dag og eilijft Lijf.

Lag, Maria Moodiriñ skiæra.

Blioomi Raustinn Barna betst, bliid aa þessum Degi, og Lofgiørdiñ allra mest oss var giefiñ og fæddur, Lausnariñ Giædsku Glæddur, af Meyar Kvid, Kvid, Kvid, af Meyar Kvid med Lijkn og Lid, Lijkama vorum klæddur.

Austañ Kongar komu þriir, Christ vorn finna villdu, fylgdi þessum Fooninn dijr, frettu af Barni skiæru, sem Stiarnañ ostar Æru, Gullid best, b. b. Gullid betst og Myrra mest, med Reikelsi skiæru.

I þessum fæddist Heimi hann, hulinn slæmum Klædum, geymdur i Stalli Gud og Mann, hanns gøfug Tign mun standa, Lausnarinn allra Landa, Herfang took, t. t. Herfang took og og Hrigdir jook, hañ þeim Myrkra Anda.

Med sætum Sigri sa reis upp, Son Guds Pridia aa Degi, batt hann vonda Belzebub; Bodadi Naad so frijda, Lausn-

arinn allra Lijda, til Himna foor, f. f, til Himna foor sw Heillinn stoor, hann ried fyrir oss strijda.

Enn þo kemur aptur hann, a tilsettum Tijma, þessi hinn goodi Gud og Mann, gior þa Doomrad hallda, vondum Verdkaup giallda, enn christna þa, þ. þ, enn christna þa hann kallar a: Komid i Dijrd margfallda!

Hinna tala mun Herrann til, hefst þeim lijtill Fridur: A ydur veit eg eginginn Skil, aungvann ydar eg þecki, farid a Beliglls Becki, med Lijfi og Saal, S. S. med Lijfi og Saal i logandi Baal, mig lijta faaid ecki.

Þier hafid þiaad og Þvijngun veitt, þijdum Herranns Saudum, mijna Dijrd og Milldi sneidt, med soo vondu Haadi, ydur þvi eginginn naadi, Heliar Raun R. R. Heliar Raun þier hafid i Laun, med heitu Neysta Saadi,

Herfilegar Hefndir þa, hafa, þeir illa giordu, skilia vill þa Skaparinn fraa, skiootlega sijnum Saudum, sem leyst hefur Lufs

fraa

fraa Naudum, hinir Bol B. B. hinir Bol og Hrygdar Kvol, hafa hiaa Dioffi snaudum.

Heyra maa þa Harm og Kvein, hallt med Eymdar Hlioodum, sian þeir þar sitt Synda Mein, seint þo ad þvi gættu, þa Syni Guds ei sættu, i Heimi Glaum G. G. i Heimi Glaum þeir hofdu Taum, Hvarma Taar ei vættu.

Fagrann munu þa Fagnadar Saung friiduft Guds Born hallda, Æfinn finnst þeim ecki laung, um eilijfar Alldir Allda Gledinni Gud mun vallda, Lioominn þa þ. þ Lioominn þa er Lijdum hiaa, þa lidinn er Æfinn kallda.

Halltu mier vid Hoopinn þann, Himna Fadirinn goodi, er leidir þu i Lijffins Rann, þar lioomar eilijfur Dagur, fraabær, fur du fagur, þar sieft ei Nootl, N. N. þar sieft ei Noott, ei Sorg nie Soott, sæll er þa vor Dagur.

Hvor sem elskar Herrann Christ, hann fær Gledi sanna, miin er þat til hnosust Lyst,

Lofgiörd honum vanda, fyrir Hiaastod Heilags Anda, og dikta Saung, S. S. og dikta Saung um̃ Dæguriñ laung, Drottni mijnum til Handa.

Mier lijtst nu komiñ Tijmi til, ad taka sig hiedañ bwa, mijnar Syndir, minn Gud, hyl, mier ei Verolld lætur, eg bijd heñi goodar Nætur, heim til Þijn þ. þ. heim til Þijn fraa Hrigd og Pijn, hafdu mig JEsu sætur.

Vallt er þetta Veralldar Hiool, vollt er Heimsins Blijda, þu Rettlætis sanna Sool, Saulna Hyrdir mætur, gef þu ad mier Giætur, heim til Þijn, þ. þ. heim til Þijn fraa Hrigd og Pijn, hafdu m. J. sæt.

Mig laangar hiedann Lausnari miñ, og lystir þar ad bwa, sem eg hærstu Huggun finn, þvi Heimurinn illa lætur, um̃ Daga og dim̃ar Nætur, heim til Þijn, þ. þ. heim til þ. fraa Hr. og P. hafdu m. J. sætur.

Þa er eg gladur, Gud, i Þier, gladur i Himnarijki, þar Gledi um̃ Eilijfd gladvær er, og Gledi wrvalldra Manna, þa Sælu geñuner saña, Amen til t. t. Amen til eg osta vil,

vil, einginn mun þad banna.

Ein Reisu Psalmur.

Ton, Velkomin JEsu Christ,

JEg byria Reisu mijn, JEsu! i Nafni þijn, Hondinn þijn helg mig leidi, wr Hættu allri greidi, JEsus mier fylgi i Fridi, med fogru Engla Lidi.

Moodur Jord minni frá, þijn Milldinn Giædsku hia, leiddi med Lucku blijda, og lietti ollum Kviida, Jesus mier fylgi i Fridi, med fogru Engla Lidi.

Þijn Fodurleg Naadinn frij, framandi Londum i, forsorgadi og fæddi, fullvel nærdi og klæddi, Jesus m. f. i F. m. f. E. L.

Fraa Faari Sorg og Soott, sijd, aarla, Dag og Noott, vel mig jafnann verndadir volldugi Hiartans Fadir, J. m. f. i F.

Hier fyrir hveria Stund, af Hiartans innstu Grund, þier vil eg Packir skiira, Prenning Guddoomsins dijra, J m. f. i F.

Vil eg nu vist til Sanns, vitia mijns Fodur-Lands, i þijnu Nafni alleina, Al-

mættis Tigniñ hreina, J. m. f. i F. m. f. E. L.
Flij eg nu þvi til þijn, þu Hiartans Von inn mijn, Verndinn þijn vel min giæti, so Voda aungvum mæti, Jesus m. f. i F. m.
Þo eg med Jllsku Ment, opt hafi Straff forþient, samt mijnk þijn Myskun hlijfi, mier bædi aa Saalu og Lyfi, Jesus m. f. i F.
J Voda, Vanda og Þraut, vel eg þig Foru Naut, yfir mier virdstu ad vaka, og Vara aa mier taka, J. m. f. i F. m. f. E. L.
Þa Siaafar Bilgiann blaa, Bordinu skellur aa, þijn hægri Hond oss halldi, og hiaalpi med Guddooms Valldi, J. m. f. i F. m. f. E. L.
Fraa Stormi og sterkum Vind, og strijdri Siaafar Mynd, fra Ogudlegu Jllþydi, allskyns Voda og Strijdi, J. m. f. i F. m. f. E. L.
Þa vil eg þacka þier, nær þu hefur hiaalpad mier, sem Jacob Fadiriñ fordum, med fogrum Bænar Ordum, J. m f. i F. m. f.
Þu skallt i allri Naud, ætijd verg minn Gud, þier vil eg þioona, trwa, og Þackar-
giord

giord tibwa, J. m. f. i F. m. f. E. L.

Mitt Hiartans Trwar Traust, til þijn er Efalaust, ad mier med Myskun kiærri, munir þu vera nærri, J. m. f. i F. m. f. E. L.

Liooſt þegar Lijfid dviin, leid þu mig heim til þijn, i Fodurlandid frijda, fyrdtann vid allann Kvijda, J. m. f. i F. m. f. E. L.

Amen, O JEſu miñ! ad þier tak Þrælēn þinn, til Skips þa ganga giori, Guds Englar med mier veri, JEſus mier fylgi i Fridi, med fogru Engla Lidi.

Amminngar Vijſur, ad vera anægdur med sitt.

Maalshaatt hafdu i Minni einn, Miñs verdur hañn stædur, took eg Penna þo tregur og seinn, ad tempra Vijſna glædur, so mun reña Raddar Teinn, riett i Ordskvids Maata, þetta mun ORottinn dijrstur einn, duga ad sonnu lata.

Ordtækid gamla ei skalltu, i Orda-Rædu skierda, sierhvorium eptir siñi Trw, sijdar og fyrr mun verda, ef a stodugum Stofni su, stendur, þvi munt jaata, þetta

mun DRottinn dijrstur einn, d. ad s. læta.

Fuglarnir hafa Saung ei stoor, þa Fædu sinnar leita, ad Morgni hvor fastandi foor, ad sa þeir skylldu neyta, a Kvølldi aptr kiemur hvor, Kvijdalausir ei græta, þetta mun Dr. d. e. d. ad s. l.

Enn þo ei mestu Efni þier, O! Madur, hlotnast kunni, Ørvæntingar alldrei þier, Ord læt heyrast af Munni, segdu helldur sem þier ber, so med Hyggiu kæta, þetta mun DRottinn dijrstur mier, duga ad s. l.

Eitt Kvædi.

Sat eg undir Fiallinu frijda, heyrdi eg fagran̄ Fugla Saung um̄ Dægurin̄ laung, ecki reikadi Hugur min̄ þa vijda.

Moodur beida mig ried Madur, Mærd O[illegible]meida Sin̄is-gladur, Fiolnirs Vei-[illegible]gaurin̄ hradur, fer þo tregur Rooms um̄ Saung, heyrdi eg fagrann Fugla Saur[illegible] Maalid greida stend eg stadur, S[illegible]rnar mjwkt ad smijda, ecki reikadi Hug-

Hugur minn þa vijda.

Saa eg Mork af Vildis Verkum, vafinn Bork aa Skoogi merkum, ein var Biork med Jlma sterkum, Alldins fegurst veitti Faung, h. eg f. F. S. Mektar Ork aa Mynni og Kverkum, midla Smecknum blyda, ecki reik. H. m. þa v.

Fuglar sveima i fognum Looma, Fognud geyma og Saungva Rooma, i Gardi þeim maa heyra Hlooma, Hlioodin lystug mikil og laung, h. eg f. F. S. Allskyns Seyma bestann Blooma, ber su Morkinn frijda, ecki r. H. m. þa v.

Lintid nijtt med Laufum þiettum, leiptrar bliidt aa Kvistum sliettum, blakar tijdt med Blooma settum, blaktir miwkt aa hvorri Staung, h. eg f. F. S. glansar friidt med gylltum Blettum, Geislar fagrir bijda, e. r. H. m. þ. v.

Eg nam standa og þvi undi, ollum Vandafyrdtur mundi, allra Handa Fagnadar Fundi, faanginn þoktist Hyggiann raung. h. eg f. F. S. saarum Anda sijdann stundi,

 sw

sw nam Gledi m lijda, e. r. H. m. Þo v.

Vindar furdu hastir hrærdust, Hræsvelgs Burdum allir nærdust, Bloomstur i Þurdu fleirst oll færdust, fiellu Lauf af Eik ar Spaung, h. eg f. F. S. solar urdu, solnadar særdust, sierhvor Pollinn Hlijda, e. r. H. m. Þ. v.

Fuglar swongu lystugt leingi, liwfri Tungu Sælu Geingi, Harma-Sprungu fraa eg feingi, Ferdinn giordist mikil og laung, h. eg f. F. S. J Frosti þwngu fanst þa einginn, fegnir i Hylming skriida, e. r. H. m.

Allur Skoogur er fallinn fagur, folnadur Ploogur, enn Sorgar-Slagur, eflaust noogur, hrornar Hagur, horfinn giorvoll Lysta Faung, h. eg f. F. S. vaknar Noogur dvijnar Dagur, Dijr og Fuglar kvijda, e. r. H. m. Þo v.

Veralldar Prijdi og glisleg Giædi, giet eg lijdi og solni bædi, Glaumurinn frijdi og Fegurdar Ædi, flijr i Svip um Leyni Gaung, h. eg f. F. S. Lijf med Strijdi og lausum Prædi, leikur og oll þess Blijda,

e. r.

e.r. H. m. þo v.

Siglu-Karsi Hleiðolfs hverfi, hafði hiñ diarfi munnst Atgiersi, feck i Starfi af Friggiar Erfi, Farar-Spell með hverri Raung-h. eg f. F. S. Syllings Arfinn skeinkti að Skersi, Skiirnis Dryckinn þiða, ecki reikar Hugur minn þo viida.

Kvæði uñ Veralldariñar Hattku,

Heims hrorna Giæði, hugnar allt og hver, leikur Lijf a Præði, eñ Luckañ vellt er.

VNognum skal nu biooda, Bragarins lijtinn Grooda; Guð eða Virða gooða, giarnann vil eg ei hniooða, uñ hætta Hegðan Piooda, hier þo margt eg ræði, Heims-hrorna Giæði, sijst, ef satt skal hiooða, sialfum haga eg mier, leikur Lijf a Præði, enn Luckann vollt er.

Villast Meñ yr Maata, mæ það Sañleik jaata, munnst sier mooti laata, mun það eingum Gata; Margir stollsa og staata, með Stærilætis Æði, H. h. G. mæ sæ mædd=

mætt ur græta, sem meira Ofid ber, leik=
ur L. æ P. e. L. v. er.

Verolld margann villir, vitrum Monn=
um spillir, Hollidid Harskann hillir, Hug=
mood Briooftid fyllir; Agyrnd Audiñ gyll=
ir, so Yfirvolldum nædi, H. h. G. Marg
ur æ Tæ fier tillir, tæpt þo standi hier, l. L.

Magtinn magnar Kala, meir eñ eg uñ
tala, margir Metord sala, Mergd fyrir
Rykisdala, Bwk af Bioornum ala, og be=
ra vegleg Klædi, H. h. G. Huganum hier
med svala, hvad sem æ eptir fer, l. L. æ P.

Marger Hugar hrestir, hætt eru stund
um setstir, sæ Ar rijkia flestir, Fiored Da=
udeñ lester, eingiñ Foot so festir, ad fyrir
þvi Bragdi stædi. H. h. G. Aller erum
vier Giester, eitt erfum sem ber. l. L. æ. þ.

Veralldar vestnar Hagur, velkest Bloo=
miñ fagur, Gledi dvijnar Dagur,
Daudeñ er ecki ragur, i burt doo margur
magur, þo Mañon nogañ grædi. H. h. G.
Eckier uñeñ Slagur, Aud þo hreppum
vier. l. L. æ. þ. e. L. v. er.

Ung=

Ungur Orku riettur, oft aa Stool er sett ur, voludum Boda-þiettur, valla þijkest mettur; Degi sijdar dettur, og dreifest Kraka-Sædi. H. h. G. Valldi og Virding flettur, vijkur fraa þui ber. l. L. aa. þ. e L.

Stundleg Stioorn vill þrotna, stolltari Hefdar Gotna, aungver um̃ Eilijfd drottna, Eikur haaar brotna, sem Tried þad laaga og lotna, lijk̃ verda þaug bæde. H. h. G. Rijker i Jordu rotna, Raad er ad giæta ad sier. l. L. aa. þ. e. L. v. er.

Lijf med Hoogværd laga, og laata ei yfir klaga, þad er Sæmdar Saga, ad sijna ei neinum Baga, um̃ alla Æfe Daga, er sa sæll þui nædi. H. h. G. Undir DRottens Aga, øllum lata ber. l. L. aa. þ e. L. v. er.

Hug vid Heimeñ festa, Hætta er hin mesta, Stundlegt Bloom vill bresta, bæreñ er Sorgeñ mesta: Synda Særing vesta, sañur DRottiñ grædi. H. h. G. Sijd ast sier þad besta, senn þegar Æfeñ þver. l. L. aa. þ. e. L. v. er.

Gud fraa Grande Nauda, geime rijka

og

og snauda; Hoopnum Herrans Sauda, hiaalpe hañs Bloodid rauda, so Glæpa Gyrnden trauda, giøre oss ei Vandræde. H. h. G. Lijka i Lijfe og Dauda, lijkni Drottiñ mier: l. L. m. þ. e. L. v. er.

Nockur Erindi.

Undir eins breitur Burde og Hug, blank adrr Fuglēn missir Flug, Pa Vængur verdur daar, framañ af honum Fiadrer Prioar, feinged hafa allar Saar.

Eirn hefur fellt og aftur reist, eirn gat bundid og lijka leyst, gaf Saar og grædde Hag. Sorgir veitti og Glede gaf, gaf hañ first og took sijdañ af.

Laaned þui ecke leingur er, eñ lient hefur sa sem Raadeñ ber, sitt taka Madur maa, hvad miklu framar saa allt gott aa, og allra best kañ fyrir ad siaa.

Registur.

A.

Af

Gie:

Sijng

Eftirfilgiandi innsendt af Profastinum S. P. P. S.

HEims Alldar Høfud Skaallda,
Homerus Griske roomast:
Villdasta Vallands Folldar,
Vergilius umberais:
Ølldum a Isa-Velldi,
Yrkir HALLGRIMUR, Kyrkiu-

Gilld-

Gilldasti Gulliñ-Balldur,
Gietinn ad Hroodrar-Metum.
Himin-Stef hañs uppkomiñ,
Haalcit a voru Maali,
Samiñ umi Sorgar-Lijma
Sædis Al-Manna Grædirs,
Framast i Landi lioma,
Lögud, Undrunar fögur.
Naumast kann neinn i Heimi
Mijtari Saung ad lijta.
Allmerk hanns öñur Spillina
Ed hinni somu blæda,
Gull-legri Gaafu Snilli,
Glæst, og And-Varma stærstum,
Hollustu Raadinn Heilla,
Hundrudum samann pundud
Fylla þann Flock med öllu
Frijdindis Orda Smijdi.
Kvæda Skaalld Lista lidugt
Lijka siest hinn Andrijki;
Hödur Forn-Allda Frædis,
Faň þad vel Pormoods Annall:
Skodunar Merkid skraada,
Skaatt ber hanns Alldar-Haattur,
Raadgaatu Vers og vijda,
Vand-setud hier i Landi.
Maktar Skaalld mieg var riktad,
Maktar Piggn Zions Vaktar,

Makt-

Maktar Andaña Mektir,
Maktar Kienningu þrafti,
Mekting hanns Mælska þookti,
Mektugar Stefs Atektir,
Mekting Bænar Maal diktud,
Mektugar Hyggin Spektir.
Vel sie Hoolærdum Hølum,
Hoola-Stiptis, og Skoola,
Felags Herrum forsiaaiu,
Fiøl-breid hanns Mærdar-Skioliñ,
Til þricks ad veida og velia,
Valinn, so mørgum ali
Heilaga Siñis Sælu,
Sool medann ornar Boolum.
Heidur Guds, Hefd og Daadir,
Hroodur Islendra lioodi.
Frædendur, Klerkar frijdir,
Fliood og Menn vorrar Pioodar,
Kvedi, Siijngi, Lof lade,
Lrød, Elldar, Vøtn og Hriodur,
Ydie sijn Undir-Kvædi,
Odar so dafni Groodiñ.

